

ICONES ANIMALIVM QVADRVPEDVM VIVIPARORVM ET OVI

PARORVM, QVAE IN HISTORIAE ANIMALIVM CON-
RADI GESNERI LIBRO I. ET II. DESCRIBVNTVR, CVM
NOMENCLATVRIS SINGVLORVM LATINIS, GRAECIS,
ITALICIS, GALLICIS, ET GERMANICIS PLERVN-
QVE, ET ALIARVM QVOQVE LINGVARVM,
CERTIS ORDINIBVS DIGESTAE.

EDITIO secunda, nouis Eiconibus non paucis, &
passim nomenclaturis ac descriptionibus auctior.

LE Figure de gl' Animalí quadrupedi d' ogni sorte.

LES Figures & pourtraictz des bestes a quatre piedz
de toute sorte,

Die Figuren vnd contrafacturen von allerley viers
füßigen Thieren.

Accedunt et Indices secundum diuersas linguas in fine libri.

S.N. 2.3

CVM Priuilegijs S. Caesareæ Maiestatis, & Christianis-
sissimi Regis Galliarum.

TIGVRI EXCVDEBAT C. FROSCHOVERVS
ANNO M. D. LX.

5. Le Noir.
Lx

[Handwritten signature and scribbles at the bottom of the page.]

ICONS ANIMALLY

OF THE ANIMAL KINGDOM

BY THE REV. J. G. COOPER, M.A.,
OF THE UNIVERSITY OF OXFORD,
AND THE REV. J. G. COOPER, M.A.,
OF THE UNIVERSITY OF OXFORD.

Part I. The Mammalia.

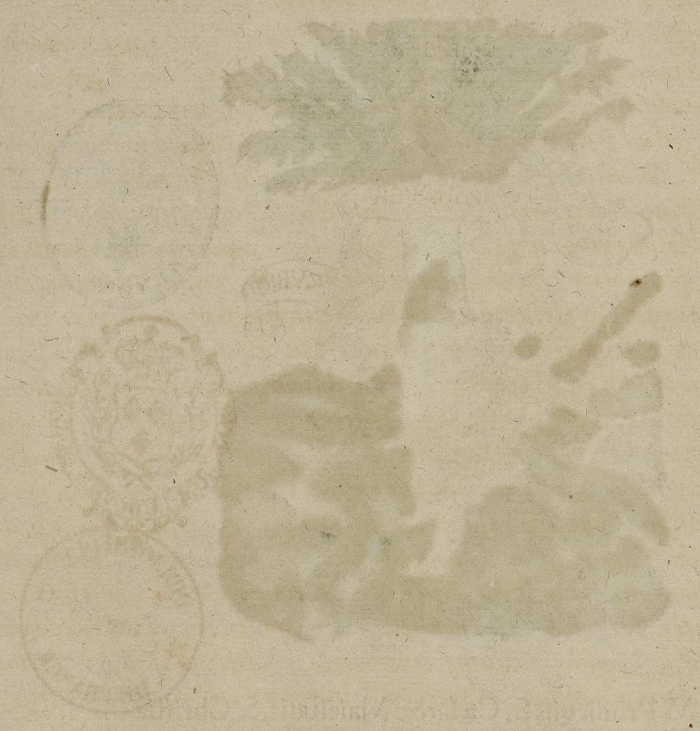
Part II. The Birds.

Part III. The Fishes.

Part IV. The Reptiles.

Part V. The Insects.

Part VI. The Plants.

Printed by J. G. COOPER, M.A.,
OF THE UNIVERSITY OF OXFORD.

First Edition, 1850.

SERENISSIMAE ELIZABETHAE, DEI GRATIA REGINAE AN-

GLIAE, FRANCIAE ET HYBERNIAE, etc. DOMINAE

na sua clementissima, S. & Felicitatem à Deo Opt. Max.

precatur Conradus Gesnerus Tigurinus.

HUNC librum, cum ante septennium ferè primum ederetur, serenissima Regina, illustrissimi Suffolchiæ ducis Henrici Gray piæ memoriæ fratribus inclytis, dedicabam. Sed tum temporis non placuit Deo, ut ad eos in Anglia adhuc uiuentes perueniret. Quamobrem hanc secundâ editionem, multo iam locupletio-
ne sine illustris alicuius nominis patrocínio, ceu posthuma quædâ pupilla appareret, tuæ Maie-
stati offero atq; consecro. Tanta enim est uirtutum tuarum gloria, tantus pietatis sincera
ardor, tanta ingenij dexteritas, eruditio, & in linguis diuersis, Græca etiam Latinaq; peritia
singularis: quibus cunctis non solum omnem nostri sæculi muliebrem sexum, sed ipsos etiâ re-
ges atq; principes, & ex priuatis plerq; doctrina celebres uiros, summa omnium admiratio-
ne, antecellis: Tantus inquam gloriæ ac famæ tuæ splendor est, ut librum hunc Angliæ omnino
à me destinatum (propter gentis uestre multorum hominum multa ac recentia in me benefi-
cia, ac meum erga illos, ut merentur, amorem, officiumq; gratitudinis) non debuerim alteri,
quàm totius Regni supremo capiti, hoc est, Maieitati tuæ nuncupare. Sic enim uniuersis &
singulis quodammodo aliqua ex parte satisfacere mihi uideor. Scio autem omnes bonos & eru-
ditos uiros, quorum Dei gratia ingens in regno tuo numerus est, Maiestatem tuam adeò a-
mare, uenerari & colere, sicuti par est, ut ab externis etiam hominibus laudes tuas celebrari,
ac tui honoris famam illorum lucubrationibus per orbem terrarum diffundi, libentissimè co-
gnoscant. Suscipe igitur serena hilariq; fronte, clementissima Heroïna, hos Quadrupedum
animantium Ordines: quibus aliquando inspiciendis animum grauissimis Regni negotijs in-
tentū remittas, & incundissimo hoc Naturæ spectaculo oblectes. Quod quidē non per se modò
honestū & liberale est: sed ad Dei etiâ optimi maximi, nostriq; & aliorū hominū pleniorē co-
gnitiōē nō nihil cōducit. Nam ad Dei notitiā in nobis excitandā atq; promouendā, ex omniū
& quarunuis huius Vniuersitatis rerū inspectiōe, pia de opifice cogitatio animos nostros sub-
ire & debet & solet: in primis uerò cum Hominis (qui ueluti exiguus quidā Mundus est, &
ut corpore terræ, aliorūq; tum elementorum, tum ex eis constantiū rerum, ita animo Dei ima-
ginem repræsentat) naturam consideramus. Itaq; huius etiam parentem dicimus Deum: cete-
rorum opificem tantū. At inter hominem & cetera Dei opera, medium ferè locum ani-
mantibus quæ ratione carent attribuimus: harum autem præcipue sunt Quadrupedes:
adeò ut illis inter ea quæ ex elementis mixta sunt, ita primum tribuamus ordinem: quemad-
modum inter ipsa elementa aut simplicia corpora cælo. Fecit autem hæc omnia Deus in usum
hominis, ut seruiant aut subijciantur ei omnia, siue natura & iussu Dei perpetuò, ut elemen-
ta, cæli, & corpora inanima: siue sensu aliquo: idq; uel sponte, ut animalia quæ cicurari pos-
sunt: uel per aliquam uim, ut reliqua, quæ uarijs modis capere, uenari, & in usus suos conuer-
tere solet: quemadmodum etiam puri tum spiritus tum homines ultro seruiunt Deo, impuri
uerò coacti & renitentes. Iam cum Deus non hæc solum, quæ in hoc uisibili mundo sensibus
nostris se ingerunt, in solius hominis gratiam fecerit omnia: sed spiritus quoq; & angelos inui-
sibiles, hominibus præsertim pijs custodes ac tutelares, impijs uerò ultores constituerit: deniq;
unigenitum filium suum in generis humani salutem, hominis formam assumere, & acerbissi-
mam mortem subire uoluerit: decet omnino & par est, ut Deum etiam solū, in omnibus actio-
nibus & cogitationibus suis sibi proponat homo, eumq; unicum pro summo & incomparabili
bono tum suo tum rerum omnium, agnoscat, adoret, inuocet, amet, & collaudet perpetuò: nec
ullas prorsus res creatas ullo modo diuini honoris, inuocando uel adorando, participes faciat.
Nam sicut unus in cælo Sol est, dictus ab eo quòd solus sit, & una eius imago Luna, non suo,

Dedicationis
ocasio.

Naturæ, præser-
tim Quadrupe-
dum, conside-
rationem, cum
per se honestā
esse: tum uerò
utilem.

1. Ad cognitio-
nem Dei.

sed Solis lumine lucida: ita solus idemq; summus cœlorū & uniuerſa Natura dominus, Deus est, à quo uim suam, quācūq; habet, omnem mutuatur Natura, hoc est, quicquid factum, natum aut creatum est: proprium uerò nihil habet. Hæc qui non agnoscunt, Deum profectò non agnoscunt. Præterea cum tot animalium generibus à Deo conditore tam pulchrè & abunde prospici uideamus, ut quantum natura & necessitas singulorū postulat, nulli eorum inter tot myriades, quod ad cibum, potum, uestitum, habitationem, & alias res, quicquā desiderari possit: an non existimabimus (non iam uerisimiliter, ut uulgus hominum, sed firma & indubitata quam à nobis requirit fide) eundem qui suis operibus tam benignè prospexit, multò magis hominibus, quos filiorum nomine dignatur, quantumcūq; eis utile aut necessariū sit, consul turum ac suppeditaturum? At miseri mortaliū plurimi non pro uictu tantum & uestitu suo anxij sollicitiq; sunt, hoc est, Deo non satis confidunt: sed in super auari, & alijs hominibus iniurijs, ipsis etiam bestijs hac parte ut deteriores, ita infeliciores. quanuis enim harum nonnullæ sui uictus causa noceant alijs, præsentem tamen solum famem explere, non in multos dies aut annos aliquid reponere cupiunt. Illi uerò cum Deo suo non fidant, & ipsa solitudine dubitationem suam ac diffidentia prodant, digni sunt qui quandoq; rebus necessarijs priuentur, aut (quod Tantalus accidit) præsentem etiam copia non fruantur. Hactenus dixi, & quidè prolixius quam institueram,) Animantium naturæ considerationem, ad uberiores Dei notio-

II. Ad notitiam
sui cuiq; & uir-
tutū exempla.
A corporis for-
ma seu capitis
sui.

nem deducere nos posse. Restat, ut quomodo nostri quoq; & aliorum hominū cognitio inde in animis nostris promoueatur, ostendā. Primum igitur quod ad nos, quoniā per comparationē omnia magis innotescunt, cōferamus nos ipsos cum ceteris animalibus. Corpus igitur hominis, quod ad materiam, partes & organa, id est, actionum instrumenta, nihil ferè ab alijs differt: unde colligimus, metem (qua proximè ad angelos accedimus, & post illos rebus omnibus præstamus: & cuius ratione ad conditoris nostri exemplar facti sumus) uim esse multò præstantiorē illis animæ uiribus, quæ organo indigent, & corpori alligantur, adeò ut separari nō possint. Ipsa uerò corporis nostri forma & statura, quoniā erecta est, à plerisq; omnibus differt: ita ut caput sursum ad cælū, hoc est, summā Vniuersi partem spectet: (id autem propter oculos & uisum maximè factū est,) admonet nos officij nostri, cuius pulchrè meminit poeta his uersibus:

Pronaq; cum spectent animalia cætera terram:

Os homini sublime dedit, cælumq; tueri

Iussit, & erectos ad sidera tollere uultus.

Non solum autem corporis oculos ad cælum, sed multò magis contemplantem omnia animi aciem à terris auersam, ultra ipsos etiam cælos adusq; conditorem, primumq; motorem eorum, extendere oportet. nam corporeis oculis cætera quoq; animantes cælum aliquando aspeçant, piscis quidè Vranoscopus semper. Deinde si uirtutes, aut potius mores & actiones aliorū aliquot animalium cum humanis comparemus, imbecillitatē nostram & degenerē naturam facile agnoscemus. Multæ enim animantium, bonas & secundum naturam laudabiles actiones, (quæ in homine à ratione consilioq; profectæ uirtutes appellantur,) ipso naturæ instinctu, multo perfectiores plerisq; hominibus edunt. In contemplandis certè animalium moribus, ut scribit uir doctissimus Theodorus Gaza, exempla nobis suppetunt omnium officiorum, & effigies offeruntur uirtutum, summa cum autoritate naturæ omnium parentis, non simulate, non commentitiæ, non inconstantes & labiles: sed uerè ingenuæ atque perpetuæ. Nec ulla pars uitæ humanæ est, quæ non suorum officiorū exempla commodissimè hinc accipiat. Iubet nos dominus Christus prudentiam serpentium, simplicitatem uerò Columbarum miscere: ne illa nimirum in astutiam, hæc uerò in stoliditatem abeat. Insignis est Gruum, Apicularum, Murium alpinorum, Melium, Sciurorum, Castorum, & aliorum animalium ingenij uis, qua uictum sibi cōparant aut recondunt, loca & regiones mutant, domicilia parāt, insidias struunt aut fugiunt, & alia quædam cautè provideq; agunt. Mira auium quarundam ad uocis humane imitationem. Canum uerò & Simiarum, ad uarias hominis actiones, docilitas. Disci plina & eruditio Elephanti, quem non faciat studiosiorem? Quis tam peruersa natura hostis sui generis est, quin emendetur & mitigetur, cum nullū animal occidi à sui generis bestia uideatur? Magnus in plurimis suorum gregalium amor est, tum mansuetis, ut Bobus, Oribus:

A moribus, ingenij, & actionibus aliorum animalium.

Circa prudentiam aut prouidentiam, industriam, docilitatem.

Circa iustitiā, & eius partes.

tum

tum syluestrium plurimis in omni animalium genere: mirus præcipuè in Elephantis. Quid de iustitia Apum dicam, quæ colligunt quidem ex ijs quibus aliquid dulcedinis inest, sed sine ullo fructuum detrimento? Quæ fides, quis amor in Canibus? agnoscunt nomina sua, aduolant, seruiunt, faciunt imperata, ad mortem usque domino, (à quo ne uerberibus quidem aut iniurijs repellere queunt,) aliquando etiam funeri, fideles. Fidelissimi (inquit Plinius) ante omnia animalia homini Canes atque Equi. Quis principem bonum non colat atque obseruet, cum si rex Apum in itinere aberrauerit, omnes eum inquirere, odoratuq; sagaci persequi, donec inuenerint, cognitum habeat: gestari etiam regem à plebe, cum uolare non potest: & si perierit, omnes discedere? Nunquid parum hinc exempli ad boni principis siue desiderium, siue obseruantiam datur? Quis tam in parentes impius, ne cū (iconiæ auis aut Meropis, sicut &) Leonum ac Elephantorum, pietatem erga parētes intelligat, pietior efficiatur? Quis adeo inhumani illiberalisq; est, quem Osisfræga benignitas in pullos alienos (ut nihil dicam de omnium in prolem propriam amore) ab Aquila eiectos, non faciat benigniorem? Percelebris est Elephantiam castitas, & adulteriorum detestatio: sicut & in Porphyrione. Columbarū & Cornicum fida coniugia quis nescit? Anseris quadam uerecundia commendatur. Mite est ingenium Boum, remissum, & minime peruicax: agnoscunt uocem bubulci, uocatiq; nominibus proprijs intelligunt, & iussu parent. His etiam mitiores Oues: quarū simplicissima innocentia, & ad parendum facilitas, admirationem homini mouet. Sed magis mira sit in Elephantis tanto robore, & Camelopardalis tanta excelsitate, eximia mansuetudo. Strenuum & animosum iumentum Equus est: sed rectoris imperio se submittit. Iracundior Canis: sed in eos qui se subsidentes demiserint, clemens. Quis princeps non ad clementiam facile inuitetur, cum reges Apum armari quidem aculeo, sed eo nunquam uti intelligat? Quantum studium ornatus ac polituræ in Pauone? Quanta opera uocis amœnæ suauisq; in Luscinia? Quem non pudeat per metū peccare, cum non solum Leonis animum inuictu cogitat: sed etiā Reguli auicula, quæ cum Aquila pugnat, certatq; de imperio? Leo forte magis, & animosum, quàm crudele est animal: magnanimum, liberale, ingenuum, & (ut authores quidam referunt) mite, iustum, nec expers amoris erga illos quibus cum uersatur. Quis tam piger, iners & segnus est, quin excitetur ad uitæ munera, cum Formicarum aut Apum labores atque industriam intuetur? Sed hæc & huiusmodi singillatim enarrare, nimis prolixum foret. Satis hoc esto, natiua uirtutum officiorumq; omnis generis exempla (& ueluti naturalem quandam de moribus philosophiam) hominem in diuersis animalibus reperire: quibus seipsum corruptaq; naturæ suæ infirmitatem agnoscit, plerisq; brutorum inferiorem se animaduertens: hoc uno forsitan plerūq; superiore, quod sua ipse uitia noscens fateatur. Agnita autem & damnata infirmitate atque corruptione sui, Dominum Deum, unum omnium bonorum (siue per naturam, siue per uoluntatem, siue etiam absque omni medio) authorem, ut primæ conditioni, hoc est, perfectioni, in qua primus homo creatus est, ipsius gratia (quæ per solum dominum Iesum Christum nobis præstatur) se restituat, toto animo assidue orabit. Cæterum quod tertio loco propositum erat, alios etiam homines, hoc est, diuersa hominum ingenia, collatione ad bestias facta, magis dignosci: eadem ferè uia & ratione intelligi potest, qua quisq; seipsum ex illorum naturæ cōtemplatione melius agnoscit. Nam siue seipsum, siue alios uideat bonos alicuius animantis mores referre, ut mansuetudinem Ovis, castitatem Elephantis, pietatem (iconiæ, laudabit: sin malos, uituperabit: ita ut stolidos, inertes ac sôcordes homines, Asinus: libidinosos & uoraces Porcis: astutos & uersipelles, Vulpibus, Felibus: insidiosos et crudeles, Pantheris: timidos Ceruis, impudentes Canibus, & alios alijs comparet. In bestijs quidem istis uitiorum turpitudinem nobis Deus, tanquam in speculo, Ut nosceremus ac fugeremus, proposuit: sicuti liberis suis ebrietatem in seruis Lacedæmonij solebant. Physiognomones certe prout animantium quorundam similitudo, & eadem corporum notæ, in facie aliâue parte hominis apparent, de moribus quoq; & ingenio cuiusq; coniecturam faciunt, eamq; ut plurimum non uanam, nisi doctrina & disciplina naturæ, sicuti in Socrate, uicerit. Hæc & huiusmodi, optima & doctissima Regima, picturis hisce Animalium contemplandis, Maiestati tuæ in mentem uenire poterunt. Mores quidem & ingenia pingi non possunt: sed corpus cuiq; adeo suis moribus & ingenio aptum appositumq;

Circa tēperantiam libidinis, & iræ ferociæq;

Circa fortitudinem & laborū tolerantiam.

III. Ad alios quoq; homines noscendos ac dignoscendos.

Physiognomoniam.

Viri eruditi in
Anglia.

per naturā largitus est Deus: ut plerunq; ex ipsa facie, aut specie corporis eiusq; partibus, qualis cuiusq; natura sit, coniectare liceat. Quod si etiam Anglica nomina adscribi singulis uoluerit M. T. uiro alicui erudito id cōmittet. Inter ceteros autē mihi notos facillimē id praeſtiterit Iohannes Parkhurstus, (qui persēpe mihi uirtutum tuarū laudes amplissimē predicauit:) aut Guilielmus Turnerus, Io. Caius medicus longē doctissimus, Io. Falconerus, uiri ut omnibus bonis artibus & scientijs, ita natura cognitione praeclari. Nam Guilielmus Cecilius, qui à secretioribus libellis M. tua est, uir prudentia, grauitate alijsq; uirtutibus illustris, ac omnium literarum genere literatissimus, maiora & ad Regni totius administrationem pertinentia negotia subinde tractat, quā ut ad hanc rerum Naturae studia, utcunq; pulcherrima, diuertere possit. Porro ne quis inconstantia me accuset, & ut meus erga heroes illos, illustrissimi Suffolchiae ducis pia memoriae fratres, ac totam illam familiam, animus appareat, epistolam in ipsorum olim nomen inscriptam, uirtutis & honestissimae ipsorū famae testimonium, ad huius Libri finē retuli. VALE serenissima Heroīna. Dominus noster Iesus Christus, aternus Dei filius, M. tuam cum toto Regno, spiritu ac uerbo suo incolumē perpetuō conseruet ac gubernet. Tiguri Heluetiorum urbe primaria. Idibus Iunij. Anno Salutis nostrae M. D. LX.

ΕΙΣ ΕΛΙΖΑΒΕΤΗΝ Ἡμεγαθύμωρ Ἀγγλωρ
Βασίλισσιν τὴν πάνυ.

Ὅν Ἀρτέμις εἰσι καὶ ἕρως ἰσχυαῖρα:
Τῇ δέ θ' ἄμα κύμφοι καὶ ὄρεαι διδύμοιοι:
Γασάων δ' ὅπερ ἦγε κέρων ἔχθρ', ἠδὲ μέγ' ὤπαι:
ῥέει δ' ἀβυγνῶτι πέλεται, καὶ αἰ δ' ἐπεπείαι.
ὧς καὶ ἐλίζαβήτη Ἀγγλωρ βασίλισσα φερίει,
Γασάων ἄλλων νικᾷ βασιλίσσιν δύχθ'.
Ταύτη παμβασιλεύς θεὸς ὁ σὺ λεία πάντα διδοίει,
Εὐτυχίην, νίκην τε, καὶ εὐσεβίην δὲ μακρῶ
Ἀσκήσαι βίοντα: ὃν νυμφίον ἄνδρα θεουδὴν,
Εὐκέρειον θ' ἥρωα, πολέων ἀντάξιον ἄλλων,
Καλῶν τε ῥητῆρα λόγων, περικτῆρ' ἀτέργων:
Ἀσκηθῆναι τ' ὕψιστον ἔχειν ψυχῇ τε δέμας τι:
Καὶ παῖδας παίδων πολλὰς γενεῇσιν ἀνάσσειν:
Καὶ ποτὲ ἀθάνατον ζωὴν μετὰ Χρυσῷ ἱερῷ,
Ἐν γενετῆρ' εὐὶ μεγάροισιν ὑπερουρανίοισιν.
Τὸν καὶ διοξάρεω θυγατρὶς διὰ παντὸς ἔοικε,
Καὶ μεγαλοδυνάτην ἀναμέλωμαι πόμπενα κῶσμοι:
Ὅς γὰρ αὖ χλοεῖται τε, καὶ ἄρανόν διδυμὸν ἔτ' ὀφεί:
Δένδρεα τε τηλεβόωντ', ὄρεων τε ἀγάννιφον αἶγλην:
Κέδρεος ὑψιπνεῖς, καὶ ἀκρόσθρυα, πᾶσαι ὀπάωνται:
Τετραπόδων τ' ἀγέλας, μήλων γένος, ἠδὲ λεφύρων:
Καὶ βοῦς εἰλίποδας, καὶ ὄρεσσερα θηρία γαίης:
Εὐκεράους τ' ἐλάφους, καὶ διορκάδας, ἠδὲ λαγῶδας:
Ἀρκτόμυάς τε, καὶ ἄλλα τὰ μέγιστα κνώσδαλα γαίης:
Ἐρωπετὰ, καὶ πῆρ' ἔργασιν μετ' αἰόσοντα ποτητὰ,
Ἐντομα πολλὰ: γένος τ' ὀφίων θνητοῖσιν ἀπανήεις:
Ἡελίους τ' ὀρνίθας, ἰδὲ ὕδαθ' ἱερὸν ἰχθύος.
Τῷ καὶ κυδάλειν αὐτὸν χρὴ πῖνόν τε πάντας.

C O N.

AD SECUNDAM hanc editionem, optime Lector, tum Icones Quadrupedum novas non paucas, addidi, tum nomina & descriptiones: & prius etiā publicatis Iconibus multa passim adscripsi, pleraque noua: pauca uerò ex ijs quæ in Historia eorum continentur, repetiui: idque certam ob causam: sicuti pluribus indicaui in præfatione libri Nomenclatoris Aquatiliū: cuius editio prima hoc tempore prodit. Velim autem ab harū rerum studiosis in unum Volumen coniungi Iconum Quadrupedū & Auiū editiones secundas, Aquatiliū uerò primā ac nouam: quī tres libri omnes hoc anno Salutis Christianæ M. D. LX. typis excusi sunt. Rarioribus quidem & peregrinis Quadrupedum, descriptiones copiosiores adieci: communioribus nihil aut parum plerumque (nisi prorsus noui aliquid esset) præter ipsa nomina. Asino tantum & Sui Hieroglyphicas quasdam interpretationes addidi, spacia chartæ replendi consilio, cum ijs omnino locis, non prius aut posterius, horum Quadrupedum figuras collocari uellem. Hieroglyphicæ autem significationes ipsis animalium Iconibus commodissime adduntur: & si non data opera breuitati studuissem, singulis, aut plerisque animantium, ex doctissimis huius argumenti Pierij Valeriani commentarijs, summam Hieroglyphicæ quædam adscripsissem. Sed isti superioribus annis Basileæ Isingrinij prælo excusi, hominis philologi Bibliotheca dignissimi, facile ab omnibus haberi possunt.

Quod ad Icones: agnosco non omnes optime pictas: non mea tamen culpa: qua de re nunc dicere tempestiuum non est. Mediocres quidem sunt pleraque, & tolerabiles: quandoquidem his meliores (De quadrupedibus loquor) hæcenus publicatæ non sunt. Fictitiæ uerò, ut quidam suspicantur, nullæ sunt: uel si quæ sunt, non approbantur à me, sed notantur aut reprehenduntur: ut Olæ Rangifer, aliæque pauca in Quadrupedibus, in Aquatilibus plura: & Salamandra quorundam, &c. Quod si quæ ipse non pinxi (id est, pingenda curauī) ad uiuum, authores citauī à quibus acceperim, aut quorum è libris mutuatus sim. Pauca quasdam in hac editione accuratiores dedi, relictis tamen etiam ueteribus: ut ex collatione appareat illas quoque non omnino malas neque fictitias esse: ut Alcīs, Lyncīs, Felis Zibethi. Obijcit mihi bonus quidam uir, (bonum appello, animi & habitus, quem in eo esse non dubito, respectu: neque enim statim malus est, qui alicui iniuriā facit præ iracundia, aut uindictæ studio, aliæue causa quæ ueniam mereatur, si nō ut plurimum & consulto talis sit.) obijcit inquam, Gulonem, Lupum Scythicum, Camelopardalin, Cricetum. Atqui authores unde acceperim nominaui in singulis, si non in prima editione Iconū cum nomenclaturis editarum, saltem in Historia prius euulgata, ad quam Lector in ipso Libri titulo remittitur. Ponticum etiam Murem fictum à me dicit: cum ego pro Mure Pontico Sciurum me posuisse, colore tantum differentem, profitear. Sciurum uerò frequentissimum nobis animalculum, fingi quid opus erat: Putorius forsitan non qua debuit aut fieri potuit diligentia & arte à pictore sculptoreque nostris expressus est: idcirco ne fictus erit: nō magis puto quam homines deformes, ficti non sunt. Sphinxem quoque finxisse me ipse sibi fingit: in libris enim nostris nulla reperitur. Denique Damam Plinij: cuius imaginis authorem nominaui Io. Caium Anglū medicū, uirum doctrina, iudicio, fide & diligentia summum. Quod si is ipse nullas herbarū imagines ab amicis missas ponere uoluisset, in suis quibus Dioscoridis libros illustrat commentarijs, plurimis & rarissimis sanè destituerentur. Fieri nō potest ut unus homo diuersas Orbis regiones adeat, & quæ singulis peculiarīa sunt ipse uideat. Ac quiescendum est illis quæ miserint amici: quāuis non optime aliquando expressis. Falsas etiā uel prorsus uel aliqua ex parte imagines, illarū rerum, quarum ueras adhuc nemo dederit, exhibere, modo nominato authore & nulla dissimulatione id fiat, non est inutile: sed occasio ad inquirendas ab aliquibus, aut comunicandas ab ijs qui iam habent, ueras. Hoc consilio, & hac confessione, si Aconiti primi & Siluri sui icones nobis dedisset ille, nihil dubitatione aut reprehensione nostra opus fuisset. Hæc equidem inuitus publice scribo: neque de rebus ipsis adeo contenderem, (quanquā harum etiam ueritas mihi hominī naturæ cognitionem ex professo indaganti curæ est,) nisi honoris etiam mei, & librorū quos edidi authoritatis, habenda esset ratio. Cœperam priuatis epistolis cum illo agere, sed frustra. Itaque publicis eius calumnijs, respōdeo publicè. Fateor me priorem de Aconiti ipsius imagine, an uera esset, dubitasse: cuius dubitationis causas, quas multas & graues habeo, hic exponere nō conuenit. Sed dubitare non est calumniari. Ipse plurimas in meis libris fictas imagines reperiri, nulla dubitatione & simpliciter ait: quā uerè, quo candore, ipse uiderit: idque nō in secūda solum Dioscoridis sui editione Latina: sed nuper etiā tertiā, ut audio (neque dum enim uidi) Venetijs excusa. Potest sanè calūnia, etiam cum ueritate, aut potius ueritatis parte, coniungi: cum id quod uerum est, non integrum, sed ex parte tantum, in alterius detrimentum aut infamiam dicitur. Posuit Gesnerus icones fictitias. Fatetur. sed ita ut agnoscat, authores nominet, saepe etiā reprehendat. Horum ille censor meus nihil dicit: sed primā solum partē. Ignosco tamen (quod, ita me Deus amet, candide, & nullo scōmate dico) illi bono eruditoque uiro, tum aliarum ipsius uirtutum & doctrinæ, tum meæ tranquillitatis, officijque hominis Christiani causa. Hæc hæcenus satis, & quidem prolixius quàm uolebam. Porro si quis aliud quippiam hic dicendū aut excusandum à me fortè expectat, quæ in alios huius argumenti libros præfatus sum, legat.

ENVMERATIO ORDINVM QVIBVS HOC

IN LIBRO ANIMANTES QVADRVPEDES

DIGESSIMVS.

QVADRVPEDES aut sunt uiuiparæ, aut ouiparæ. Illas in sex Ordines distribuimus: has propter paucitatem non libuit diuidere.

Continet igitur Quadrupedum uiuipararum mansuetarum

- ORDO I. bestias mansuetas, quæ armenta uel greges constituunt: cornutæq; omnes & bisulcæ sunt, & ruminant, non utrinq; dentatæ. Vt sunt Boues, Oues, Capræ. Pagina 10.
- II. ex mansuetis iumenta, quæ sine cornibus & solipeda sunt: (aliqui ueterina animalia uocant, quod ad uecturam idonea sint: uel quasi uenterina: quod ad uentrem onus religatum gerant: Græci *ὑποζύγια*, & *λόφωρα*.) Vt Equum, Asinū, Mulum, Camelum. Et reliqua mansuetorum, ut Sues, Canes domesticos, & Felem domesticam. Pag. 19.

Ferarum uerò Quadrupedum uiuipararum, quæ omnes utrinq; dentatæ sunt

- ORDO I. complectitur feras cornutas: Vt Boues, Capras & Oues syluestres: Camelopardalin, Allocamelum, Ceruos, Capreas, Alces, Rangiferum seu Ceruum Scythicum, Rhinocerotem seu Taurum Aethiopicum: Elephantum, (in hoc enim cornua esse qui dentes uulgo appellantur, doctorum testimonijs constat.) Postremò Monocerotem: & Leporem cornutum: qualis prodigio potius quàm secundum naturam nascitur.
- II. non cornutas maiores: quæ hominem aut alia animalia unguibus & dentibus lædunt, multitudine omnes, præter Aprum bisulcū. Vt sunt, Vrsus, Leo, Tigris, (quam Canario generi quidam adnumerant:) Pantheræ, & similes eis sed minores, (quæ magnitudinis ratione ad sequentem Ordinem referri debebāt,) Genetha, Felis Zibethi, & Lynx. item Hyæna, Lupus, Lupus Scythicus, Lupus marinus quadrupes, Aper syluestris, Hippopotamus. Horū genus cōmune nulum est, nisi Pantheram ceu genus unum statuas, quo comprehendas Leopardum, Lynces, Thoës, Pantheria, Genetham, & Feles tum alias tum Zibethi cognominatam, Scaliger Canario generi subiicit Canes domesticos & feros, Lupos, Hyænam, Vulpem & Tigridem: nos hæc magnitudinis ratione ad diuersos Ordines retulimus. Pag. 65.
- III. eiusdem naturæ reliquas mediæ magnitudinis, minusq; noxias: Vt sunt Castor, Lutra, Melis, Hystrix, Vulpes, Pithecalopex, Simiarum genera, Sagoinus America, & ex eadem Arctopithecus quidam. Mustelæ diuersæ, Ichneumon, Mus Indicus, Tatus, Lepus. Inter has Simia, generis nomen est, quod species plures continet, deinde Mustela, tertio Lepus. Huc etiā Canes & Feles syluestres pertinent. Pantheræ similes quauis minores feras, similitudinis magis quàm magnitudinis merito, ad præcedentem ordinem retuli. Pag. 83.
- IIII. minimas & Murium ferè generis: quorum ea quæ per arbores aut parietes repere & scandere possunt, Græci aliquando *ἑρπετα* nominant, nimis communi uocabulo: & quod depedibus magis debeat, Vt sunt, Cuniculus: quem à cognato sibi Lepore (ultimo præcedentis Ordinis) propter magnitudinem minorem, seiunximus: Cuniculus Indus, Echinus, Mus alpinus uel Arctomys, Glis, Sciuri, Cricetus, Mures diuersi, Talpa. Pag. 105.

Animalium Quadrupedum ouipararum

- ORDO I. & ultimus, complectitur Chamæleontem, Testudinem terrestrem: Lacertarumq; & Ranarum terrestrium genera. Nam Crocodilum, Ranas & Lacertas aquatiles, Aquatilium libro subiunximus. Pag. 117.

In Libri fine sequuntur

ADDITIONES quædam omissorum, &c.

ANI.

ANIMALIVM DIVISIO. SECVNDVM

ELEMENTA, IN QVIBVS HABITANT.

ANIMALIVM tria summa sunt genera: Aues, Pisces, & Terrestria. Piscium nomine nunc communis sumptio, Aquatilia omnia comprehendimus. Terrestria dicimus, quæ Aristoteles *ἡσέ*: Theodorus malè pedata, nam Angues etiam *ἡσέ* sunt, cum pedibus careant. Insecta ambigunt, plurima enim terrestria sunt: sed & aquis sua non defunt insecta: & quædam eorum in aëre uolitant. ¶ Singulorum autem multæ sunt uariæ differentia. A forma: unde sunt genera & species. A materia, ut à partibus, Ab accidentibus, ut à moribus, à uictu: ab usu, qui ad homines pertinet, Et alia quædam. Nos hic de ijs præcipue dicemus, quæ ab elementis in quibus degunt, sumuntur differentia, ex Scaligeri fere cōmentarijs. Alia enim in uno: alia in duobus elementis uiuunt, quæ amphibia dixeris, multo latius patente hoc uocabulo, quàm uulgò accipitur. Deinde etiam quomodo secundum refrigerationem caloris natui differant, ex Aristotelis sententia.

TERRESTRIVM ALIA

1. In terra degunt, & è terra uiuunt, ut Buffones.
2. E terra, non de terra, ut quæ frugibus uescuntur.
3. Ab aqua, ut Lutræ: quæ & in terra & in aqua uictum capiunt. Quædam piscium audissima, aquarum contactum exhorrent, ut Feles.
4. Ex aëre, ut Canis læuis: quem rore uiuere aiunt.

AVIVM ALIAE

1. In solo aëre, & ex eo, nempe aëre, Manucodiata dicta. Hirundo uerò non in solo aëre, sed à solo.
2. In sola aqua: ut in Oceano Brasiliæ marini Anferes, colore atro: qui nunquam euolant, & in Oceano Sur, Chinam uersus, aues apodes, quæ nunquam exeunt è mari, &c.
3. In sola terra, Struthiocamelus.
4. In terra & aqua, Ardea.
5. In aëre & terra, Vespertilio: qui & in aere Culices uenatur, & in terra suillasernas populatur.
6. In tribus elementis uitam, sed non uictum habet, Cycnius. Sed & quæcunq; animalia in duobus sunt, ut terra & aqua: sunt etiam in tercio, nempe aere. in terra enim esse nequeunt extra aerem.

PISCIVM SEV AQUATILIVM ALIA

1. In sola aqua degunt & uiuunt, ut Pisces propriè dicti pleriq; sed plurimi ab aqua: Apua ex aqua tantum.
2. In aqua & terra, ut Polypus: qui ad fructus arborum, & ad fassamenta exit, est enim omniuorus. Et Vitulus marinus, qui tum piscibus uescitur, tum uastat uineas. Tiburo depascitur herbas, quæ in ora sunt maris, exerto ab aquis ore.
3. In aqua & aere: non ad solum uictum, sed usu uario. quidam enim aere utuntur tanquam instrumento, aut (ut ita dicā) sequestro ad motum uolatus instar, cum fugiunt instantem hostem: ut Loligo, Hirundo, Miluago, Pecten. Alij ad spirandum, ut Delphini. Nonnulli ad cibum consequendum, ut Cancrī. Aliqui ad teporem: ut Polypus, Exocærus, Testudo, Muræna coniugij cum Serpente gratia.

A REFRIGERATIONIS MODO

Animalium differentia.

VITA in calore consistit: qui in uiuentibus omnibus nisi temperaretur ac refrigeraretur mediocriter, non duraret. Refrigeratio aut hæc contingit alijs forinsecus tantum ambiente elemento refrigerante: ut plantis, partim ab aere, partim à terra: & insuper alimento. nam alimentum quoque primum refrigerat. Et similiter animalium exanguibus, ut in terra insectis: quorum quæ minus calida sunt, simpliciter aere externo temperantur: quæ uerò calidiora sunt, & longioris idcirco uitæ, corpus sub diazomate sectum apertumq; habent, ut aer illic magis penetret per tenuem diazomatis membranam. Et spiritus etiam intrinseci motu, non nihil refrigerantur, quem quidem in eis moueri uel sonus testatur. huiusmodi enim omnia bombum aut sonum aliquem ædunt, ut Apes, Vespæ. Ex aquatilibus exanguia sunt, Malacostraca, Ostracoderma, Mollia. Malacostraca ut Cancrī, & Mollia ut Polypi, aquam necessariò admittunt, dum cibum capiunt, obiter, non ut refrigerentur: & eam mox reddunt, ne in uentrem illabatur: hæc quidem per foramina dicti capitis; illa uerò per partes quas *diaura* uel *σπυγιοδία* in eis appellant. Ostracoderma fortè corpore toto compresso astrictoq;, aquam exprimunt ceu per spongiā aut meatus quosdam latentes. His omnibus, quoniam parum caloris habent, elementum ambiens sufficit. At quorum copiosior calor est, recepto intra se aeris aut aquæ portione refrigerantur, ut sanguine prædita omnia: quibus cunctis etiam hepar inest, prima sanguinis officina: & cor caloris uitalis fons. Quorum autem sanguis calidior est: ea recreantur hausto aere, perq; os uel nares in arteriam ad pulmonem & cor inspirato. Cæterum pulmonem alia habent sanguine imbutum abundantiore, ut Quadrupedes uiuiparæ, quæ necesse habent perpetuò per interualla crebrò inspirare, id est, aerem recentè haurire: & expirare, id est, crassiorè uelut fuliginosum sanguinis halitū expellere. iteq; Cete propriè dicta, ut Balæna, Delphinus: quæ aquam non admittunt, nisi cibi capiendi gratia, quam plerq; mox per quandā in capite fistulā, reddunt, pauca alio quodam rostri meatu. Hæc idcirco, capita subinde extra aquas exerunt, ut Ranæ in nostris aquis. Aliorū pulmo minus sanguineus est, ut Quadrupedum ouipararum, (& ex uiuiparis Lutræ etiam, & Phocæ, puto,) Serpentium, Auium, hæc aliquandiu spiritum cohibere possunt, & sine respiratione durare, alia longiore, alia breuiore tempore: quod & minus opus eis sit refrigeratione: & in uacuis pulmonū meatibus aerem extrinsecus haustum retineant. itaque urinari aut inclusa latere possunt. Postremo ea quorum minus calidus & dilutus est sanguis uniuersus, ut Piscium propriè dictorum, refrigerantur aqua per branchias (arteria enim aspera & pulmone carens) ad cor deducta. Aquam uerò obiter per os ingressam dum cibū capiunt, iisdē branchijs reijciunt: Lampredæ fortè ac similes etiam per fistulam, ut Cete: quoniam ore adharere solent, Branchiæ alijs spineo operimento teguntur, ut Piscibus simpliciter dictis: alijs ceu foramina aperta sunt, ut Galeis & Cartilagineis omnibus præter Ranam piscaricem.

QVADRVPEdVM VIVIPARORVM ORDO

PRIMVS, QVI CONTINET ANIMALIA MAN-

fucta: & primum armenta ac greges.

LATINE Taurus.

GRAECE ταῦρος.

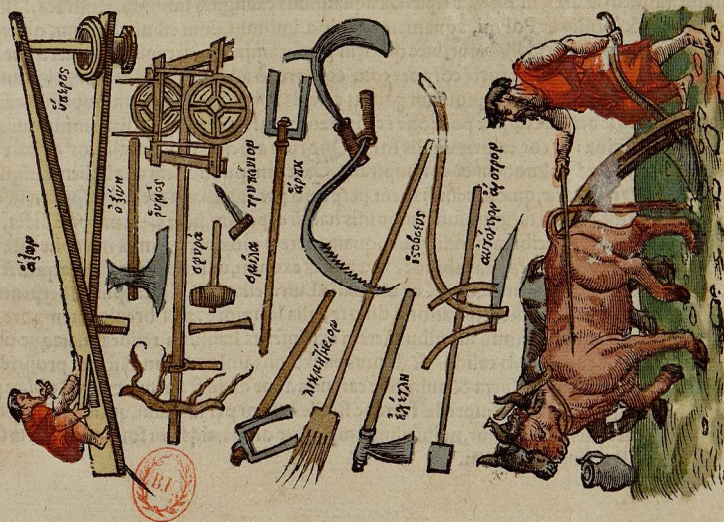
ITALICE Toro.

GALLICE Toreau.

GERMANICE Stier.

VARIA instrumenta rei rusticae, sicut excusa sunt cum
Græcis in Hesiodi libros interpretationibus.

LAT.

Ordo primus.

II

LATINE Vacca,

GRÆCE Βοῦς fœm. genere.

ITALICE Vacca,

GALLICE Vache.

GERMANICE Kü.

LATINE Bos (Græcè βοῦς, generis cōmunis in utraq; lingua) Taurum
& Vaccam comprehendit: sed propriè Bos dicitur qui castratus est.
Græcè βοῦς masc. genere.

ITALICE Bue.

GALLICE Beuf.

GERMANICE Ochf/oder Kind.

LAT.

LATINE apud recentiores Bubalus. nam alius est ueterum Bubalus, uide ordine 1. ferarum.

ITAL. Bufalo. **GAL.** Beuffle. **GERM.** Büffel

Bubalus uulgo dictus Italis (inquit Cæsar Scaliger) est Bouis genus attri, maximi roboris: depressoꝛe q̃ Bos magnitudine: sed corpore compactioꝛe, latioꝛe, plenioꝛe, firmioꝛe. Cornua nō tā teretia, q̃ pressa: nec surrecta, sed deorsum uersū retroflexa. Etiā domitis maxima ferocia: quæ corrigitur, uitulis annello ferreo pridem naribus inserto: cui funiculus inditus pro habenis est. Hunc neq̃ Bubalin(ueterum) esse, neq̃ Vrum scio. Calcibus non cornibus (ut Bubalus Aristoteli) pugnat: inepta enim sunt ad pugnam cornua, quia retrorsum auersa ac demissa cuspide.

LATINE Ovis.

ITALICE Pecora.

GALLICE Brebis.

GERMAN. Schaaff.

Indicam ouem, quæ uictu seu loco fera uidetur, ingenio & moribus mansueta, sicuti & Camelopardalis, unde ovis nomen utriq; obtigit, non à formæ similitudine, exhibebimus infra, Ordine primo ferarum.

OMNIVM Hebridum postrema insula est quæ Hirtha appellatur, polarem habens eleuationem sexaginta trium graduum. Nomen autem huic ab Oibus, quas prisca lingua Hierth uocamus, inditum est. siquidē Oues fert uel maximos hircos altitudine exuperantes, cornua bubulis crassitudine æqua, sed longitudine aliquanto etiam superantia. caudis in terram usq; promissis. Cæterum in Orchadibus Oues penè omnes geminos, immò trigeminos pleræq; partus edunt,

Ovis

OVIS Arabica (inquit Io. Caius Anglus, qui etiam eicones duas, quas subiiciemus, misit) paulò maior est uulgarì, eodem tamen quo illa uellere, figura corporis, & colore. Tantum tibìæ & prima facies rufescunt modicè. cauda lata est in summo cubitū unum, paulum modò in descensu se coarctans leniter, quousq; tandem desinat in eā figuram, qua est aliarum ouium cauda. Vescitur herba, carne, pisce, pane, caseo, & quibusuis, id docente fame in naue, cum aduecta ad nos est in Britanniam. Herodotus in Thalesa scribit, non alibi uisum hoc, aliudq; genus *μακρόκερκος* (quod hic unà subiiciam) quàm in Arabia. Sūt (inquit) in Arabia duo Ouiū genera, admiratione digna, neq; alibi usq; uisa. Alterum, caudam gerit tricubitali longitudine: alterum, cubitali latitudine. Hæc ille. Hæc dum scriberem, uir quidam fide dignus mihi retulit, uisam sibi Francfordiæ olim huius generis ouem cauda lata, non ut hîc pingitur: sed simpliciter marsupij seu peræ alicuius instar latam, ita ut non attenuaretur deorsum: siue natura ea talis fuerit, siue aliter. Iohannes Leo Africanus hoc genus Africæ attribuit. His arietibus (inquit) nullum ab alijs discrimen est, præterq; in cauda, quā latissimam circumferūt: quæ cuiq; quò opimior est, eò crassior obtigit, adeò ut nonnullis libras X. aut XX, pēdat, cum sua sponte impinguantur. Verū in Aegypto plurimi farciendis ueruecibus intenti, furfure hordeóq; saginant: quibus adeò crassescit cauda, ut seipso dimouere non possint. itaq; qui eorum curam gerunt, caudā exiguis uehiculis alligantes, gradum promouere faciunt. Vidi in Asiota Aegypti ad Nilum ciuitate, centum & quinquaginta passuum milibus ab Alcairo sita, huiusmodi caudam libras octoginta ponderare, alijs se uidisse affirmantibus quæ semiducenas (*sic habet codex impressus*) libras expendissent. Omnis itaq; horum animalium pinguedo in cauda consistit: nec usquam nisi Tuneti & in Aegypto reperiuntur.

LATINE Ovis Arabica, cognomine Græco *πλατύκερκος*, hoc est, latæ caudæ.

ITAL. Pecora d' Arabia con la coda larga.

GA L. Vne Brebis d' Arabie, à queue large.

GE R M. Ein Schaaff vß Arabia/ mit einem breiten schwantz.

LATINE Ovis Arabica altera, Græco cognomine *μακρόκερκος*.

ITALICE Pecora d' Arabia con la coda longa.

GA L L. Vne Brebis d' Arabie à queue longue.

GE R M. Ein anderley Schaaff vß Arabia/ mit einem langen schwantz.

LATINE Hircus.
GALLICE Bouc.

ITALICE Beccho.
GERMAN. Bock.

Latine

LATINE Capra.

ITALICE Capra.

GALLICE Cheure.

GERMAN. Geiß.

LATINE Capra Indica, aduiuum depicta.

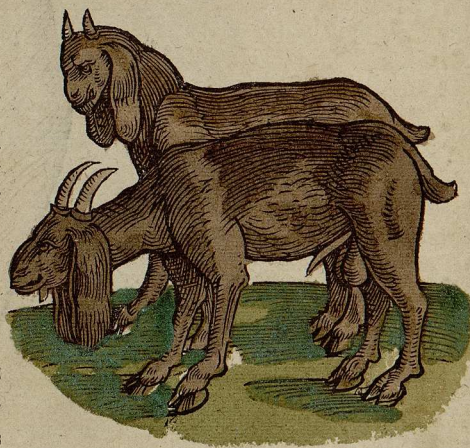
ITALICE Capra de la India. GALLICE Cheure d'India.

GERMAN. Indianische Geiß.

Eiusdem ex libro quodam impresso lcones.

Capra Indica à recentioribus quibusdā Mambri-
brina cognominatur, fortè à Mambre, qui
mons est iuxta Hebron. Capra Mambri-
na in regione Damiata dicta, fert equitantē,
sellam, frenū: & cætera quibus equi instrui
solent, admittit, auriculas ad terram usq; de-
missas habet: cornua deorsum reuoluta sub
ore. haud scio an sit ex capris syluestribus il-
lius regionis, Italus quidam innominatus in
descriptione terræ sanctæ. Hanc capram
Io, Leo Africanus in Africæ descriptione
Adimain uocat, ut conijcio, Adimain (in-
quit) animal domesticum, arietem forma res-
fert, statura asinum. Aures habet oblongas & pendulas. Libyci his animalibus pe-
coris uice utuntur: quorum lacte maximam casei & butyri copiam conficiunt, Lanā
tametsi curtam gerant, habent mediocrē. Fœminæ saltem cornua gestant. Ego quon-
dam iuuenili feruore ductus, horum animalium dorso insidens, ad quartam miliarij
partem delatus fui. In desertis Libyæ frequenter reperiuntur, alioquin rari: licet ple-
runq; in agris Numidiæ uideantur, quod prodigij loco habent. Sic ille. Aelianus
scribit, Oues Indiæ & Capras ad maximorum magnitudinem asinorum accedere.

Latine

QVADRVPE DVM VIVIPARORVM ORDO

SECUNDVS, QUI EX MANSVETIS IVMENTA
complectitur, cum Canibus & Fele,

LATINE Equus,

ITALICE Cavallo,

GALLICE Cheual,

GERMAN. Rossz.

LAT. Asinus. ITAL. L'asino. GAL. Asne. GERM. Esel.

VT Pierius Valerianus in uario & doctissimo suo Hieroglyphicorum uolumine docet, per Asini effigiem denotabantur olim, denotariue possunt hæc. I. Rerum omnium, hominumq; locorumq; ignarus per Asellicipitem hominem significabatur. II. Immodica petulantium hominum luxuria, per Asinum in diuinis literis notatur. III. Impudentia; quod Asinus sua tantum comoda destinatissimo quodam animo prosequatur; & modò suæ morem gerat uoluntati, nihil pensi habeat, castigationes contemnat, uerba etiam nihili faciat, Xenophon Asinos quadripedum inuerecundissimos dixit, Iosippus cor Asini & Canis impudentiam obijcit Appionni. IIII. Populus Iudaicus; utpote qui sublimioris doctrinæ, quæ in diuinis eorum literis delitescit, intellectum minimè percipiunt, simplicitatemq; scriptorum tantum prosequuntur, ob huiusmodi stuporem & imperitiā Asinæ assimilatur, quam Christus posthabuerit in scensio eius pullo, qui factus est ea doctrina dignus quā ille nos docuit, &c. V. A Deo & sacris alienus. Asinum enim Aegyptij adeò impurum existimabant, ut animal etiam dæmoniæ ac arbitrarentur, &c. Erat uerò apud eos mos ut Asinum ludibrijs omnibus incesserent, luto cespitibusq; passim impetum, contis etiam stimularent, quæq; se locus offerret opportunus, præcipitem agerent, unde prouerbium in contemptibiles despiciatissimosq; homines emanârît, Asinus Aegyptius. VI. Egregium principium ciuò destitutum, In ore enim omnium est Asini succussationem (uel incœptum cursum) parum admodum procedere, &c. VII. Stoliditatis ludibrium. Sic Aegyptij in Simiarum grege Asinum uel saltare uel tibijs canere, uel etiam disceptare fingeant, rem quidè tam dictu q̃ spectatu ridiculam, sed quæ in secessu pondus habeat. VIII. Indocilitas, per Asinum frænatum, apud Aegyptios & Mathematicos. IX. Sophistarum nugæ. Asinū enim (inquit Pierius) Sophistæ nostri ita in delicijs habent, ut sine Asino nihil meditentur, nihil moliantur, & disciplinam omnem suam *regi vrs oruās* ostendent, &c. X. Adulatorum illecebræ. Sacerdotes enim Aegyptij Asinum inter flores & unguēta statuebant; quorum nihil ad sensum eius pertineret: ex hoc scilicet perniciem, quæ potentioribus præcipue assentatorum machinis insidiatur, indicantes, cum inde risui & ludibrijs omnium exponantur, qui enor mes adulatorū assentationes aucupantur. XI. Ignauia. XII. Mulier male morigera & cōceptum euitans, &c. per Asinam & fustem inhaerentem tergo, designatur; ut uir etiam minimè officiosus in uxorem, per Asinum, &c. XIII. Prægnantiæ dissimulatrix. Asina enim impendio cauet ne uel in conspectu hominum, uel in luce pareat. XIII. Solstitium uel tempus annuū, per Asinæ pullum. Solstitio enim ferè & parit & admittitur: annumq; integrum omnino gestat. XV. Vir frugi, uxor prodiga, per hominem sparti funiculum torquentem, & Asellū a tergo opus quantumcunq; fieret, abrodentem. XVI. Patrem familiās parum, familiā prodigam, per Asinum unum longioris funis nodos complicantem, ac alios a tergo clanculum dissoluentes. XVII. Bonum omen, quod Augusto in aciem descendenti Eutychus asinariū, & Asinus Nicon nomine obuij fuerint. XVIII. Vinitor. nam abroso ab Asino uitis palmitē, uindemiā inde feraciorem prouenisse obseruatum est: idq; secuti mortales latiorē sibi quotannis prouentum compararunt. XIX. Ochus ab Aegyptijs, quem tanq; tyrannū oderant. XX. Labor indefessus atq; seruilis. Eremitam diuinæ literæ per Onagrum intelligunt, hoc enim animal in solitudinarijs locis uitam degit.

Latine

LATINE Mulus.

ITALICE Mulo.

GALLICE Mulet.

GERMAN. Multhier oder Mulesel.

LATINE Camelus, uel Camelus Bactriana. ITALICE Camello.
GALLICE Chameau. GERMAN. Kâmelthier.

LATINE Camelus Arabica, uel Camelus Dromas.

ITALICE Dromedario. GALLICE Dromedario.

GERMAN. Dromedari.

LATINE Sus uel Scropha.

ITALICE Scrofa uel Trojata.

GALLICE Truye uel Coche.

GERMAN. Mor oder Loos.

LATINE Verres.

ITALICE Verro.

GALLICE Verrat.

GERMAN. Eber.

Suis Icones apud ueteres.

SVS Aenæ Lauini (ut scribit Varro) triginta porcos peperit albos, itaq; quod portenderit factum, scribitur, triginta annis ut Lauinenses conderent oppidū Albam. Huius suis ac porcorum etiam nunc uestigia apparent. Iā ne (Nōne) simulacra eorū ænea etiam nunc in publico posita: & corpus matris ab sacerdotibus, quod in falsura fuerit, demonstratur. Porci (Apri, Plinius) effigies inter militaria signa quintum locum obtinebat, quia confecto bello, inter quos pax fieret, cæsa porca foedus firmare solebant, Festus. Samiorum naues Suis typum in proris prætendebant: unde & prouerbium natū est, *Συδο τύποι*, Varinus. Samæna (adiectiuū nomen fœmininū à Samo) nauis, cuius insigne fuerit Porci caput, (*πρόρου*) apud eundem & Hesychium legitur. Veteres numos pecudum effigie signabant, Ouis, Bouis, Suis, Plutarchus in uita Publicolæ. Porcam auream & argenteam dici ait Capito Atteius: quæ etsi numero hostiarum non sit, nomen tamen earum habere, (&) alteram ex auro, alteram ex argento factam adhiberi sacrificio Cereali, Festus.

Emblema Alciati: loquitur autem Mediolanum ciuitas.

Bituricis Veruex, Heduis dat Sucula signum.
Quam Mediolanum sacram dixere puellæ
Culta Minerva fuit, nunc est ubi numine Tecla
Laniger huic signum Sus est, animalq; biforme,

His populis patriæ debita origo meæ est.
Terram: nam uetus hoc Gallica lingua sonat.
Mutato, matris uirginis ante domum.
Acribus hinc setis, lanitio inde leui.

Quadrupedum

LATINE Canis.

ITALICE Cane.

GALLICE Chien.

GERMAN. Hund.

SEQUUNTUR tria canum genera, quæ Hector Boëthius
 Scotis peculiaria esse scribit: sed ut Io. Caius Anglus nos monuit, non
 minus frequentes in Anglia sunt. Effigies eorum Heinricus à S. Cla-
 ro Metropolitana Ecclesia Glasguensis in Scotia decanus, uir nobili-
 tate & eruditione præclarus, per doctissimum uirum Io. Ferrerium
 Pedemontanum nobis transmisit.

CANIS Britannicus siue Scoticus alius, furum deprehensor, Scotis uocatus ane Sluthbownd.
 Conferatur hic cum Anglorum Bluthunde/id est, Cane sagace sanguinario. Similem quidem
 huic Canem sagacem sanguinarium pictum Io. Caius misit, cuius effigies mox sequetur cum
 loro, sed hoc & sequente sagacibus suum maiorem esse scribit. Canis hic (inquit Hector Boe-
 thius) haud maior est odorifex: sed ut plurimum rufus, nigris inspersus maculis: aut niger
 rufis. Tanta uero his sagacitas inest, ut fures furtoque ablata persequantur, & deprehensos conti-
 nuò inuadant. Quod si fur, quò fallat, fluuium traiecerit, quo loco fluuium ingressus est & ipsi se
 præcipitant, & in aduersam deuenientes ripam, in gyrum circumquaque præcurrere non cessant,
 donec odoratu uestigia assequeuti sunt, &c.

GERM. Schlathund/Blüthund.

CANIS Britannicus sagax: qui in Scotia, ut quidam retulit, uocatur *ane Rache*. Genus hoc (inquit Hector Boëthius) odorisequū est: feras, aues, imò & pisces quoq̃ inter saxa latentes, odoratu inuestigat. Io, Caius Anglus tamen nos docuit, Canem uenaticum omnem qui feras persequatur, Anglicè uocari *a Hunde*. in eoq̃ genere qui feras uiuas tantum odore sequatur, similiter nomine generis *a Hunde* dici: foeminam uerò eius, Anglis *a Bracke*: Scotis *ane Rache*.

GERMAN. Ein Brack / ein Schottischer Wasserhund.

CANIS Britannicus uenaticus, celerrimus audacissimusq̃: non solum in feras, sed in hostes etiam latronesq̃: praesertim si dominum ductoremue iniuria affici cernat, aut in eos concitetur. Leporarius.

SCOT. *Ane Grew Hownd* / id est, Canis Graecus, ut quidam interpretantur. Angli scribunt *a Grehunde*: quod nomen Io. Caius deducit uel à *gret* / id est, magnitudine, quod ceteros uenaticos magnitudine excedit: uel à *gre* / hoc est, gradu, quod in Canum uenaticorum genere praecipui gradus est & generositatis.

Sequuntur

SEQVNTVR ALIA CANVM BRITANNICORVM GENERA:
 quorum eicones ad uisum facias Io. Caius Anglus misit: ut etiam Getuli
 Canis, Idem Caius Tractatum De differentijs & moribus Canū
 Anglicorum, pereruditum in nostram gratiam conscripsit:
 quē primo quoq; otio unā cum alijs quibusdam
 in lucem dabimus.

CANIS sagax sanguinarius, apud Anglos

ANGLICE A Bludhunde. Eadem huius natura uidetur, quæ Canis
 Scotici furum deprehensoris, proximè descripti.

CANIS Auarius Campestris, quo Falconarij (id est, qui cum Accipitribus aucupantur) ad Perdicum aut Phasianorum ferè aucupium utuntur. Sunt huius generis omnes ferè coloris (inquit Caius) sed magna ex parte candidi: & si quas maculas habent, rubrae sunt, raræ & maiores. Peculiarē nomen Anglis non habet, nisi ab aue, ad cuius uenationē natura est propensior.

GERM. Ein Vogelhünd / wirdt zu dem
 fäderspil gebucht / räbhünner oder Phas-
 sanen / &c. zu fahen.

CANIS Auarius aquaticus. Qui per aquas uenatur (inquit Caius) propensione naturali, accedente mediocri documento, maior his (auarijs qui in sicco uenantur) est, & promisso pilo naturaliter per totum corpus. Ego tamen ab armis ad posteriores suffragines atq; extremam caudā depinxi detonsum, ut usus noster postulat, quò pilis nudus expeditior sit, & minùs per natationes retardetur.

ANG. A Waterspagnelle.

C ij

CANIS Getulus.

GERM.

Ein art der hünden vß Africa.

Canis Getulus (inquit Caius) iam apud nos est in Britannia: corpore coacto, curto & recuruo naturaliter, etiam quum ingrediatur, pariter & collo breui aut nullo: cruribus longioribus q̄ pro corporis proportionem, cauda breuissima & penè nulla: facie, ut herinaceo terrestri, acuta atq̄ nigra. Voce canis, gressu simiæ, &c.

LATINE Feles, uel Catus.

ITALICE Gatta uel Gatto.

GALLICE Chat.

GERMAN. Katz.

Domesticorum felium pellibus sceminæ Moscouitæ uestes muniunt aduersus hybernum gelu. Aiunt enim nullius æquè pili calore foueri corpora. Pessetz animal hoc uocant illi, haud procul à nostratium Dalmatarum appellatione, Scaliger.

Quadrupedum

QVADRVPE DVM VIVIP. FERORVM

ORDO I. QVO CONTINENTVR FERAE CORNVTAE.

Cornuum differentia.

CORNVTA RVM animantium cornua, alia simplicia sunt, alia ramosa. Simplicia decidere non solent: cavitatem enim aliquousque habent, & alimentum perpetuo recipiunt. Haec rursus uel bina sunt, ut in armentis & pecore, aliisque cornutorum plerisque, (Quem Creticam Oppianus quadricornem facit;) uel singula, idque in paucissimis, & orbis nostro peregrinis, ut monocerote, oryge, sed monocerotis ita singulare est, ut geminum uideatur, nempe e binis quae funalium instar spiratim contorta inuicem coaluerint. Orygis cornu nondum uidimus. Rursus bina uel inflexa sunt, ut plerorumque: uel directa, ut Strepsicerotis Bellonii, Camelopardalis. Flexus quidem uariis est, antrorsum, retrorsum, in obliquum: uel in eandem partem, sed alijs plus, alijs minus. Situ etiam differunt bina, tum simplicia, tum ramosa. rhinocerotis nasus uidetur insigni cornu praeditus: aliud uero paruum ad initium dorsi corniculum eminet. Alce in supercilijs sua gerit cornua. Elephantis cornua dentes uidentur, quoniam deorsum uergentia superiorem maxillam penetrant. Caeterum ramosa omnia, ni fallor, quorundam decidua sunt: quoniam cavitatem qua enascuntur nullam habent, & cum prorsus solida sint, alimento repleta, obstructis meatibus, exsiccatoque principio cadunt. Haec rursus uel rotunda feruntur, ut in Capreolis & Ceruis simpliciter dictis: uel lata, idque uel per totam longitudinem, ut Alces: uel aliqua ex parte, maiore, ut Platycerotis: minore, ut Cerui palmati. Nos in his animalibus proponendis, ea ferè coniungemus, quorum similia sunt cornua.

LATINE Vrus ueterum. Est autem haec eius icon ad uiuum reddita: sequentem ex Tabula quadam Geographica mutuati sumus. Plura leges cum leone proxima.

GERMAN. Wisent / recht conterfectet: sollt billicher ein Auerochs oder Aurox (Wroch) genennt werden / als etlich meinent,
POLONIS & Lithuanis Thur.

C iij

LATINE Vri alia icon (non proba, ut mihi uidetur,) ex Tabula quadam Chorographica, olim nobis desumpta. De Vri forma apud ueteres hæc ferè solum legimus: Bouem esse ferum in sylua Hercynia, specie, colore & figura Tauri: magnitudine paulò infra elephantum. cornuum amplitudine, figura, specieq; multum à nostrorum bouum cornibus differente: quorum pro poculis usus esse possit. Latisq; feri cornibus Vri, Seneca in Tragœdijs dixit: non quod cornua lata habeant, sed quod latissime ad latera ea extendant. Vi & uelocitate insignem esse. Vergilius Vrorum nomen simplicius pro bouibus syluestribus posuit, abundante etiam epitheto Syluestrium: neq; enim Vri ulli mansueti sunt. Seruius interpretatur boues syluestres qui in Pyrenæo mōte inter Galliā Hispaniāq; nascantur, interpretatur, sic dictos ἀνδρῶν ὄρωρ, id est, à mōtib; Sed boues feri in alijs atq; alijs regionibus diuersi sunt: Vri uerò propriè dicti speciem unam constituunt, nomine, ut ego coniecerim, non Græcæ originis, sed ab illis gentibus sumpto apud quos nascitur. nam & Germani Vrochs (id est Vrum bouem, quanquam non hunc sed Bisontem) appellant: & Poloni Thur, literati Thuronem, maior is est mansuetus, Bisone autem minor: cornibus extrema parte præacutis: robustum & uelox animal ut aiunt. Germania Scythiæ contermina insignia bouum ferorum genera gignit, iubatos Bisontes: excellētq; & ut & uelocitate Vros, quibus imperitū uulgus Bubalorum nomen imponit, Plinius. Plura uide mox in Bisone: & in Censuris ad finem huius libri adiectis. Basileæ nuper apud egregium pharmacopolam Hummelium uidi cornu oblongum, nigrum: ab uno latere nodis, ferè ut ibicis cornu, distinctum: Bubali esse aiebat sed inquirendum diligentius. Vros (inquit Sigismundus Liber Baro) Germani Bisontes uocant: Lithuani Thur. reperitur autem in sola Maxouia: forma bouis nigri, longioribus cornibus quam Bison. Nec te moueat dictio Germanica, quæ Vrum Bisontem uocat: & Bisontem, Ziuor, (id est, Vrum.) Nam Cæsar in Commentarijs tradit, Germanos Vrorum cornibus pro insignioribus poculis quondam usos fuisse: quem usum etiam hodie Samogithæ (proximi Lithuanis) obseruat. Vrorum porrò cornua, quæ etiam nostro tempore in quibusdam templis

templis auro & argento exornata, ueluti rara quædam monimēta reperiuntur, & longitudine & colore à Bifontis cornibus aliquanto breuioribus, poculisq; minimè aptis, facile discernuntur. Vrus (inquit Scaliger) à uulgari Tauro nihil differt, nisi magnitudine, & utribus, quibus illum superat. cornibus uastissimis.

GERMAN. Ein Vrochs oder Awerochß / nit conserfeetes / sunder vß einer Mappa des Moscowitter lands genommen.

LATINE Bifon ueterum. nā recentiores aliqui Germanici uocabuli imitatione, Vrum ueterum, nomināt Bifontem. Nos hunc uerum Bifontem existimamus, ut ante nos uir doctissimus Nicolaus Hufſouianus, cuius carmē extat de Bifontis statura, feritate ac uenatione: & similiter Sigismundus Liber Baro, & Iulius Scaliger. Lege etiam quæ proximè cum Vro scripsimus.

GERMAN. Awerochs/ Vrochs: solt billicher ein Wisent geneßt werden/ als etlich meinend.

LITHVANIS Suber, Polonis Zuber, unde aliqui Latina inflexione Zubronem nominant.

Bifon à Pausania Taurus Pæonicus nominatur. Aristoteles Bonasum etiam, Taurum Pæoniæ ferum esse tradit. Bifon, Bifonis, inflectitur à Græcis: Latini in obliquis proferunt cum t. bifontem, obtrigit autem ei hoc nomen à Bistonía, quæ est Thracia, uel Thraciæ regio, quanuis in ipsa Thracia & Pæoniá fortè nō reperitur, sed alijs ad occidentē magis remotis regionibus, & Græcis Latinisq; olim incognitis. Apud authores cognominatur turpis, uillosus, & iubarus Leonis instar describitur, barbatusq; cornibus acutis admodum, mucrone recuruo & sursum spectante. Albertus Bifontis nomine etiam Vrum complectitur: nam Wisent uulgo nominatis alta longaq; cornua esse ait: alijs uero breuia, crassa & ualida. Bifontis apud Iul. Cæsarem descriptio, planè falsa est, (& ad Tarandū magis q̃ Bifonem accedit,) sicut & Alces. Bifontis (inquit Antonius Schnebergerus meus in epistola ad me) quem Poloni Zubr nominant, imaginem mittam tibi ubi accuratam nactus fuero: nam Sigismundi Baronis neutra mihi probatur. Mittam etiam cornu. Nullum equidem noui animal cuius aspectus tam atrox sit. nuper duos uidi in amplissimo roborario, quod duarum horarū itinere Vilna distat, æstate sicut & aliæ quadrupedes, pilos breuiiores rarioresq; habet: hyeme cōtra. uescitur fœno. Hæc ille. Nobilissimus Io. Bonerus, in epistola qua me dignatus est: Ex cornibus (inquit) quæ mitto, quanuis non iustæ magnitudinis, uastitas huius beluæ considerari potest, nam in capite ubi applicantur ossibus & pelli, interuallum ad minus duos pedes Romanos æquat.

LAT. & Græcè Bonafus uel Bonassus: reperitur & n. geminato scriptū: alio nomine Monops à Pæonibus uocatur.

GERM. Ein wilde Büffel oder Wisenten art.

BOHEMICE Loni.

ICONEM exhibitam tanquam Bouis feri alie cuiusolim Cor. Sittardus Norimberga ad me misit, nescio unde nactus. nihil enim præterea scripsit, & paulo post suum diem obiit. Ego cū in Europa post Vrum & Bisontem nullum aliū Bouem ferum nominatum inueniam quā Bonassum, hunc Bonassi nomine proponere uolui: non quidem ut affirmarem, sed ut studiosis harum rerum diligentius inquirendi occasionem præberem. Bonassum Aristoteles nominat ac describit. nam Aelianus & Plinius ex Aristotele repetierunt: ex Plinio Solinus. Tauri est magnitudine, sed latior, breuior & in latera auctior. Tergum eius distictum locum septem accubantem occupat. Cervix armorum tenuis iubata est, ut equi, sed uillo molliore & compositiore. Caproneæ ad oculos usq; (sed magis ad latera) propendit. Color toto ferè corpore flauus. Villus suprà squalidus, subter lanarius. Cornua adunca in se flexa, & pugnae inutilia, dodrantalia aut paulò maiora, trium sextariorum ferè (aut dimidiati congi) capacia, pulchrè & splendide nigra. cauda minor quā pro magnitudine. in fuga dum urgetur, finem feruidum & adurens ad quatuor ferè ulnas (orgyias) remittit. Tergus contra ictus ualidum est. Hæc ferè Aristoteles. in Mirabilibus narrationibus, Tauro multò maiorem esse scribit. Apparet autem eum hæc ita ut à narrantis acceperat, hominibus diuersis, nec uno tempore, annotasse: & fieri potest ut duorum syluestrium bouum historias confuderit. Cornua dicit esse γαυλά πρὸς ἀνῆρα (Paraphrastes quidam, ἀνὴρ τοῦ γαυλά) Gaza orbē inflexu mutuo colligere interpretatur. quasi ambo pariter incuruata (ut si quis brachij ante pectus extensis in circulum coniungat manus) in orbem colligantur, nescio quā rectè, in ea quā Sittardus misit effigie, cornu utrumq; per se subtus aures curuatum, γαυλά, id est, aduncum potius quā orbiculare apparet. Pleraq; sanè huic Tauro cū Bisonte communia sunt, ut uel idem uideatur, nisi cornuum figura obstat: uel omnino cognatus. authores qui Bisontis meminerunt, nihil de Bonasso: & contrā. Vide etiam sequentes cranei figuras.

BONASSI, ut conijcimus cranei figuram, cornibus à superiore differentem, ni fallor: quam Io. Caius ex Anglia ad me misit, hinc subijcere uolui. Mitto ad te (inquit in epistola ad me) caput uasti cuiusdam animalis: cui nudum os capitis, una cum ossibus quæ cornua sustinebant, grauissimi ponderis sunt, & iustum ferè attollentis onus. Cornuum curuatura ita se promittit, ut non rectè deorsum uergat, sed oblique antrorsum. quod quia uideri nequit in facie prospiciente, curauit ut appareret in auertente in latus. Spatium frontis inter cornua, palmorum Rom. trium est cum semisse. Longitudo cornuum, pedum est duorum, palmorum trium, & digiti semissis. (Bonassus Aristotelis dodrantalia habet cornua, uel paulò longiora.) In ambitu ubi capiti iunguntur, pedis unius & palmi semissis sunt. Huius generis caput aliud Vârui in castello uidi: cuius cornuum ossibus si ipsa cornua addas, multò fierent longiora, & alia figura atq; curuatura. Eo in loco etiam uertebra colli eiusdem animalis est, tanta magnitudine, ut non nisi longitudine trium pedum Rom. & duorum palm. cum semisse circundari possit, &c. Cranei huius iconem à pictore nostro inuerſam esse, Io. Caius postea per epistolam significauit. ego qualis reuera cornuum in eo situs sit, non satis assequor.

Bubalus

BVBALVS Africanus Bellonij. Vidimus (inquit) in Caira paruum bouem Africanum, forma corporis plena, parua, in se conferta, crassa, sed scite expressa, Hunc statim Bubalum ueterum Græcorum esse conieci, notis omnibus. Aduectus autem erat Cairum e regione Asamiae: quamuis in Africa quoque reperiatur. Aetate iam prouectus erat, corporis mole Ceruo inferior, plenior autem & maior Capreolo; membris omnibus tam scite in se confertis & compactis, ut iucundissimum sui conspectum præberet. Pilus etiam cum coloris subflauus esset, præ splendore politus uidebatur. idem sub uentre magis rufus est ad subflauum inclinans colorem, quam in dorso, ubi ferè baticus apparet. Pedes eius bubulis similes sunt, crura compacta & breuia. collum crassum & breue, palaria uix modicè præ se ferens. Caput, bouis: in quo cornua prominent à summo uertice, nigra, sursum erecta, & ualde mucronata, (sicut in Gazella,) & arcuata instar Lunæ crescentis: quibus non admodum defendere se posset, eò quod mucrones introrsum uersi se inuicem spectent. Auriculæ uaccinæ. Cauda pilis nigris uestitur, duplò maioribus quam setæ in cauda equi, Mugitus qui bouis, sed minùs altus, Sic ille. Nescio an idè fortè animal sit, quod nuper quidam ex Italia rediens, Florentiæ sibi uisum referebat, Bouis Indici nomine, magnitudine iuueni, colore flauo ferè ad rufum inclinante; capite magno pro portione reliqui corporis, oblongo: cornibus non altis, rectis, modicè supra intortis quasi in spiras. parte circa lumbos multò humilior. Sed fieri potest ut ille, cum obiter tantum spectarit, non rectè omnia meminert. Mansuetum hoc animal an ferum sit, non expressit Bellonius: ferum tamen esse hoc ipso, quod Bubalum ueterum esse conijcit, insinuat. Io. Leo in descriptione Africæ: Lant (inquit, capitis quidem inscriptio habet Lant uel Dant) similitudine Bouem refert: sed minor est, cruribus cornibusque elegantior: colore albo: unguibus nigerrimis, tantaque uelocitatis ut à reliquis animalibus, præterquam ab equo Barbarico superari nequeat. Faciliùs æstate capitur. Eius tergore clypei ualidissimi conficiuntur: quos nulla ratione præterquam sclopeti ictu transias, sed care admodum uæneunt. Sic ille: & mox de alio boue syluatico, cuius aliud nomen non exprimit: Bouem (inquit) refert domesticum, tametsi statura minor, leucophæi coloris, ipse etiam uelocissimus. In desertis solum, uel desertorum confinijs reperitur. Carnem aiunt absoluti saporis esse. Quod si color conueniret, alterutrum istorum animalium, prius præsertim, Bubulum Africanum Bellonij esse diceret. Sed si aliud nihil obstat, color solus hoc non efficiet, ut speciem diuersam statuamus. Fortasse Lant Bubalis sit (inquit Scaliger) nam Plinius ambiguit Vitulo Ceruoue similem facit. Ego sanè huc Bubalum esse facile persuadeor, quoniam aliud hactenus non noui cui ueterum descriptio æquè conueniat: præsertim Oppiani lib. 2. de uenatione: etiam si minorem eum facere uideatur: nempe dorcade platycerote corpore inferiorem. Cornua quidem eius ita describit, ut non ramosa, sicut ceruis & capreis: sed Rupicaprarum nostrarum cornibus similia, tum situ, tum in auersam partem retortis mucronibus, esse uideantur, ad pugnam ferè inutilia. Author innominatus cuius Græcum de animalibus libellum manuscriptorum habeo: Bubalum in Libya, inquit, partim boui, partim ceruo similem esse: non dormire: & aliud ultra alpes prope Rhenum fluuium Bubalum esse, colore albo, fauū, uel, ut ipse loquitur, φάτιον.

Cornu incertum cuius bestiae, catena suspensum ad columnam in aede summa Argentinæ: longū (filo ducto secundum hemicyclium à principio ad finem) quatuor ferè cubitos Romanos. Cultro cum raderem, cornu uerum esse apparebat, fuere nimirum Vri alicuius uastissimi, ætate multum prouecti. illic quidem cuius sit animalis nemo scit. Crassitudinem siue circumferentiam am basis oblitus sum metiri. Apparet ante annos quæ plurimos (duo aut tria sæcula forte) propter admirationem magnitudinis illic suspensum fuisse. Philippus rex Macedonum ad pedem Orbeli montis in Macedonia iaculo confodit Taurum ferum, & cornua eius, orgyæ uel (ut alij) sedecim palæstarum longitudinis, in uestibulo templi Herculis consecrauit. Plura leges inferius in Monocerote.

GERMAN. Ein grof horn/hanget zu Straßburg in dem Münster an einer saul/yederman vnbesant/kläffterig: vilicht von einem groffen alten Aurochsen.

In hac icone cornuum Ibicis interstitium melius exprimitur quæ sequente.

Latine

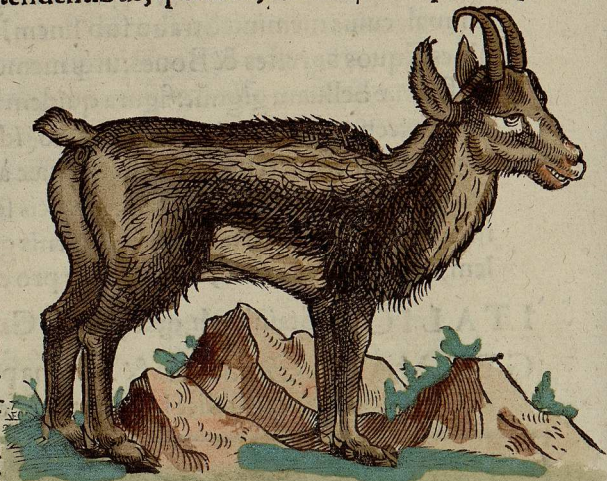
L A T I N E Ibex, uel Capricornus apud recentiores. Capra fera Varro
 ni. ἰβηξ & ἄιξ Homero. ἰβηξ αὖτε interpretantur ποσειδωνικόν, ὄρμητικόν, &c.
 ē cuius cornibus sedecim palæstarum, areum Pandari Lyciorum ducis
 factum meminit. Ἀἰγύειος Aeliano lib. 14. cap. 16. qui in fummis Liby-
 corum montium uerticibus eos comorari scribit, & ad boum (sunt autē
 boues in Africa parui, ut lo. Leo testatur) magnitudinem accedere, &c.
 Reperiuntur etiam in Creta, Agrimia uulgò. Quærendum, an idem sit
 animal, cuius meminit Strabo sub finem libri quarti, his uerbis: Habent
 alpes Equos agrestes & Boues: utq; memoriæ tradidit Polybius, peculia-
 ris formæ belluam gignūt: figura quidem ad ceruū accedente: collo dun-
 taxat excepto & uillis, in quibus capro (id est hirco: Græcè quidē legitur
 κάρπρον, quod est, uerri: sed Polybium hæc à Latinis hominibus audiuisse,
 & caprum Latinis aliud q̃ κάρπρον Græcis significare, nō obseruasse con-
 iicio) similis est: sub mento autem carnis globum (πυρίνα) gerit, dodranta-
 lem, in summo pilosum, crassitudine pro equini pulli cauda.

I T A L I C E Stainboch, quæ uox est Germanica.

G E R M A N. Steinbock: & fœmina priuatim ybsch uel ybschgeiß:
 ut apud Rhætos qui Italice loquuntur Vefina.

Rupicapra Plinio dicta. Potest & Capra fera uel alpina minor dici, ad differentiam. Ab Oppiano *Αἰγας* dici uidetur, uel potius *Αἰγας*. Albertus Capram montanā nominat. Hæc aut superior est Cretica illa capra, quæ dictamni pabulo sagittas quibus percussa fuerit, expellit. Ad has prouerbum mala remittit, execrationem aliquā auertens *ναὶ Αἰγας Αἰγας*. Bellonio Cemas Aeliani hæc uidetur, quā describit lib. 14. cap. 14. Libycæ cognomine, celerrimam, pilis ruffis & densissimis ualde hirsutā: oculis cyaneis, cornibus antrorsum tendentibus, speciosis, in fluuijs & aquis aliquando natantē, & in locis palustribus pascentē. Sed hæc Dama Plinij potius, aut aliud saltem q̃ Rupicapra animal fuerit. Rupicapra autem, uel potius cognata & coloribus differens, quam eodem in capite Dorcadē Libycam nominat: celerrimā, sed quæ equū Libycum non effugiat, capitur etiam retibus. Vētre albo (locus hic non est integer:) nigris per latera uittis, reliquo corpore ruffo aut flauo. pedibus longis, oculis nigris, (Rupicaprae rubros tribuit Albertus,) capite cornuto, auriculis prælongis. Sicille, Dorcadi quidem, id est Capreolo, non cornibus, sed pilo, statura, habitūq̃ corporis cognata uidetur. colore quidem etiam nostræ non omnes nec semper eodem sunt, rarissimæ albæ.

ITAL. Camuza uel Camorcia. HISP. Capra montes. GAL. Chamois. Rex Franciscus ueteri Gallico nomine uocabat un Ysard, Bellonius, uidetur autem id nomen Germanicum esse, à glacie factum. Scaliger in Pyrenæis sic uocari ait. GERM. Gemf oder Gampf. POLON. Dzyka koza, id est fera capra. Bohemice Corytanfsky kozlik, id est, Carnicus uel Carinthiacus hirculus.

Dama Plinij. Hæc icon Damæ est (inquit lo. Caius, qui eam ex Angliā ad me transmissit,) quam ex caprarum genere esse, indicat pilus, aruncus, figura corporis, atq̃ cornua: nisi quod his in aduersum adunca, cū cæteris in auersū acta sint. Caprae magnitudine est, & colore Dorcadis, Sicille. & rursus in epistola ad me: Est amicus quidā meus Anglus, qui mihi certa fide retulit, in partibus Britanniae Septentrionalibus reperiri Damas illas, quarū effigiem ad te misi. Plinij & Romanorum esse indicio est, quod Romæ in columna quadam marmorea & triumphali superstite adhuc insculpatur, & cum Pliniana descriptione conuenit. Et rursus in alia: Conueni tertio amicum meum super Dama Plinij: qui respondit certum esse in partibus Britanniae Septentrionalibus eā reperiri, sed aduentitiam. Vidit is apud nobilē quendam, cui dono dabatur. Accepi à quibusdā, eā in Hispania nasci. Plinius Damam & Pygargū ex Caprarū syluestriū genere ē regionibus transmarinis mitti scribit. Recentiores Damā uocant Dorcadē seu Capreā platycerotē ueterum. Videtur eadem Cemas Libyca, ut in Rupicapra dixi.

GERM. Ein frömde art wilder geissen / mit fürsichgebognen hörneren. Etliche sagend sy werdind in Hispanien gefunden. Strepsiceros

Strepsiceros Bellonij: uel Ouis Cretica, ut lo. Caius conijcit. Oppianus Capras & Oues feras reperiri ait, non multo maiores mansuetis, cursu ueloces, & ualidas ad pugnam: capitibus armatis *στυπτοῖσι κεράεσσιν*, id est, cornibus tortis, Strepsicerotes nimirum intelligens. ¶ Ex Caprarum syluestriū genere Strepsicerotes sunt, mittunt eos transmarini situs. Cornua eis erecta, rugarumq; ambitu contorta, & in leue fastigium exacuta, (ut lyras diceret.) Addaces Africa appellat. ¶ In Creta (inquit Bellonius) præsertim Ida monte, genus Ouis reperitur, quod pastores Strepsicerotem nominant; cui cornua non ut Ouibus communibus reflexa, sed omnino recta erectaq; ut unicornis, spiris canaliculatis capreolorum instar intorta, nec aliud à nostris Ouibus differt, ne magnitudine quidem; & similiter, ut nostræ, gregarium est, & in magnis gregibus degit: cuius figuram nos primi, à nemine alio excerptam publicamus, Hæc ille, De Strepsicerote alio, proximè leges.

Strepsicerotis cornuū effigiem a liam lo. Caius ex Angliā pictā ad nos misit, cum descriptione eorundem, quam hīc adiicio. Strepsicerotis cornua (inquit) tam graphicè descripsit Plinius, atq; lyris tam appositè comparauit, ut longiore uerborum ambitu opus non sit. Ergo hoc tantum addam: ea esse intus caua, sed longa pedes Romanos duos, palmos tres, si recto ductu metiaris: si flexo pro natura cornuū, pedes tres integros. Crassa sunt ubi capiti committuntur, digitos Rom. tres cum semisse, describuntur in ambitu palmis Rom. duobus & di-

midio, eo ipso in loco. In summo, leuore quodam nigrescunt, cum in imo fusca magis & rugosa sint. Iam inde à primo ortu sensim gracilescent, & tandem in acutū exeunt. Pendunt unā cum facie sicca per longitudinem dimidiata, libras 7. uncias 3. & semissem. Facies, quæ adhuc superest iuncta cornibus, & frontis ceruicisq; pilus, loquuntur Strepsicerotem animal esse magnitudine ferè ceruina, & pilo rufo ad instar ceruini. Sed an nare & figura corporis ceruina sit, ex facie nihil habeo certi dicere, cū nares diuturni temporis usu detrita sint, & facies eadem de caussa hinc inde glabra sit, conijceres tamen ex eo quod superest eum propius accedere ad ceruum aut playcerotem. Hinc pictor ceruinas adiunxit nares Strepsicerotis faciei, exiguas scilicet & breuiiores, quàm pro facies magnitudine. Quod inter radices cornuum uidet, pars colli est. Hæc Caius. Idem postea in Epistola ad me: Si Ouis Cretensis (inquit) seu Idæa, Strepsiceros sit, propter erectorum cornuum figuram, eadem opera & Monoceros erit Strepsiceros. At non propter uersuram erecti, sed flexuram indirecti cornu uocatur Strepsiceros. Ita enim flexa utraq; sunt, ut eorum curuaturæ faciant imaginem lyrae, ut rectè scripsit Plinius. Quamobrem imaginem adiunxi, ut inter Strepsicerotem & Ouem Cretensem, non tu solū, sed & omnes qui eam uiderint dñus dicent. Talem autem antiquorum lyram esse uicissim & ex hac cornuum curuatura, & ex coelesti lyra scire licet (etsi in chartis astronomicis aliter depingatur) si dempto manubrio, aut pro manubrio supposito animalis capite, spaciū inter cornua corpus esse lyrae, animo conceperis. ¶ Subus appellatur ab Aristotele (Oppiano di

cere debuit) qui à Plinio Strepisceros, inquit Io. Bodinus enarrans librū 2, Oppiani de Venatione; mihi hoc simpliciter affirmari posse non uidetur: quando alijs uersibus Oppianus, ut superius citauī, Strepiscerotis meminit, Subus quidē ei amphibia quadrupes est, piscibus uictitans. uideri autem potest ad syluestre Ouium genus referri posse, nam statim ante historiam eius Oppianus de Ouibz feris Creticis egit, quas colore flauo uel purpurascēte esse scribit, quadricornes: non lana, sed uillo ferè caprino tectas. Et mox addit: Quinetiam Subus colore flauescit splendido, sed non æquē uillis hirsutus est: & duo tantū ualida cornua supra latā gerit frontem. Quod si non congeneres bestias istas existimasset, conferre inter se atq; distinguere opus non fuisset, Sed coniectura hæc tantum nostra est: quam certioribz aliorum scriptis aut confirmari aut infirmari uelim.

GERMAN. Ein gehörn vō ein frömbden gewild/welches mir der hochgeleert Io. Caius vß Engelland conterfetet zūgeschickt. Die hōrner sind also getrümet vnd gestaltet/dz sy anzesāhen/als ob die wyte darzwischen grad von einer vilen vßgefüllt wurde.

Strepisceros Io. Caij.

Alia eiusdē icon, cum imagine lyra, quam cornuum interuallum representat.

Bestiæ cuiusdam mihi incognitæ cornu quale hīc exhibeo, uidi in arce generosi domini Guilielmi Vuernheri Cimbriorum comitis, longitudine brachij, colore nigricans, baculi uel coli crassamento, leue, cauum ad dimidiam partem aut amplius. Addebat, ex fama nimirū, animalis bicornis esse: & bina huiusmodi inter anathemata rariora Ferdinandi Augusti extare.

GERMAN. Ein horn von einem vnbeßanten gwild/welches ich gefāhen in des wolgebornen herz Wilhelmen Werners Grassen vnd herren zū Zimbern schloßz (ein halb myl von Rotwyl) sampt vil andern antiquiteten/vnd selzamē wunderbaren dingen.

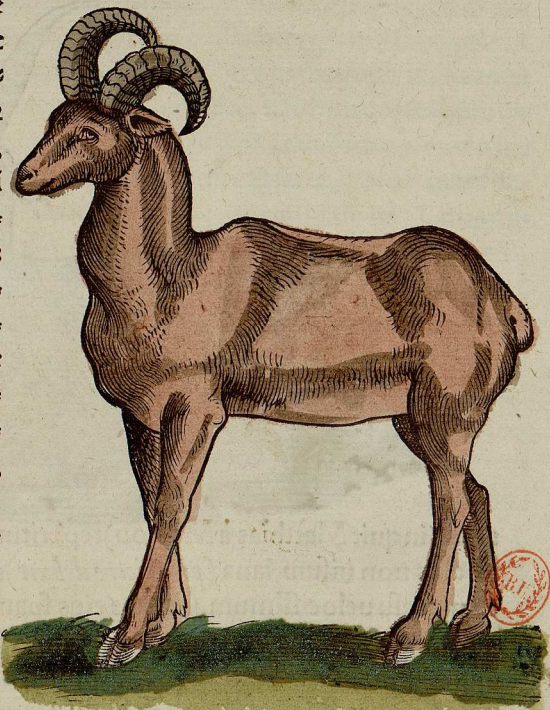
TRAGELAPHVS Bellonij. Tragelaphus (inquit in Singularibus lib. 1, cap. 53, cuius nomen Gallicum non habeo) quod ad pilos lbicem refert, sed barba caret. Cornua ei caprinis similia, sed aliquantō retorta sicut Arieti. ea nunquā amittit. Rostro fronte & auriculis ouem refert, ut scroto etiā pendulo & admodum crasso. Crura eius albicant, ouillis similia. Cauda nigra, coxæ (femora) sub cauda albæ sunt. Pilos tam longos habet circa stomachum & colli prona supinaq; parte, ut barbatus uideatur. Pili etiā armorum (scapularum) & pectoris, longi ac nigri sunt, cum duabus maculis cinereis (griseis) utrinq; ad ilia. Nares nigræ, rostrum album, ut etiā totus uenter infernè. Sic ille. Sed doctissimus Io. Caius noster hanc picturam cum nulla ueterum Tragelaphi descriptione congruere iudicat. Mihi quidem Pygargus potius quàm

quàm Tragelaphus uidetur. Sunt enim Pygargi, teste Plinio, ex Caprarum syluestrium genere, quas transmarini situs mittūt. Deuteronomij cap. 14. Dischon Hebraicā uocem, Septuaginta & D. Hieronymus interpretantur Pygargum, inter quadrupedes puras. Obscurus quidā author animal cornutum, & instar hirci barbatus esse tradit, magnitudine inter ceruum & hircum, simile Hircoceruo. In eo certe qđ Belonius describit animal, partē sub cauda & clunes coxasue albi coloris esse, Pygargi nominis interpretatio uidetur. Nihil aut parū ab hac quadrupede differre uidetur Musmon Sardiniae, de quo proxime.

GERMAN. Ein frömbde art wilder böcken/mit langem haar vñ die brust: von den alten Griechen Weyßars genant.

MUSMONIS effigies ad uiuum expressa: quam à Genuensi quodam mercatore acceptam Theodorus Beza nobis communicauit. Vocant autem in Sardinia uulgò Muslonem. Est in Hispania, sed maxime Corsica, non maxime ablimile pecori (id est Ouibus) genus Musimonum, caprino uillo quàm pecoris uelleri propius. quorū ē genere & Ouibus natos prisca Umbros uocauerunt, Plinius. Strabo quidem Græcè Musmon (Μουσμων) duabus syllabis scribit, non tribus ut Latini quidam. Musimon, asinus, mulus, aut equus breuis, Nonius. Dicti sunt autem isti forsitan Musimones, quod ipsi ex locis haberentur, unde Musimones oues uel capræ syluestres, nempe ex Hispania, uel Sardinia. ¶ Hirci syluestres Sardinie, magnitudine sunt qua hirci aliarum regionum, (pectore perquam hirsuto.)

Cornua eis non protenduntur à capite à se inuicem diffita, sed statim iuxta aures reuoluuntur. Celeritate quidem beluas omnes superant, Pausanias. In Sardinia & Corsica nascuntur Arietes, qui pro lana pilum caprinum producunt, quos Musmones uocitant, Strabo. Capris Sardinie cubitales innasce pilos Nymphodorus tradit: uidetur autem Musmones intelligere. Ophiona quoq; Plinij, cuius mentionē se apud Græcos reperisse scribit, non alium quàm Musmonem esse, planè asseruerim, cum Sardinie peculiaris sit, ceruo minor, pilo demum similis. Hodie quidē, nomine etiā congruente Musflo (uel, ut alij scribunt Musfron) nominatur. Interijssē cer-

tè suspicari, ut Plinius, absurdum dixerim. Idem aut proximum Musimoni uidetur animal, cuius Hector Boëthius in Descriptione regni Scotiæ meminit his uerbis: Hirthæ insulæ Hebridum postremæ adiacet alia quædã sed inhabitabilis insula. In ea animalia quædam sunt, Ouis forma haud dissimilia: cæterum fera, & quæ nisi indagine capi nequeant: pilos medios inter Oues & Capras ferentia, neq; molles ut Ouium lanam, neq; ut Caprarum duros. Nec alterius in ea generis ullum pecus uisitur. ¶ Tragelaphus Bellonij proximè exhibitus, perparū à Musimone differre uidetur: ut, si quid interest, species duæ unius generis proximi uideantur.

GERM. Ein art wilder Böckē oder Schaaffen vñ Hispanien oder Sardinien/ dem nächstgemälten ganz gleych/ wo es nit åben einerlei ist.

Apud Scythas & Sarmatas quadrupes fera est, quam Colon (κόλον) appellant. magnitudine inter ceruum & arietem, albicante corpore: eximie supra hos leuitatis ad cursum. Naribus potans trahit ad caput, hinc postmodum complures ad dies seruans, adeo ut per carentes aquis agros facile pabulum carpat, Strabo lib. 7. Sniatky (melius Sulac, à quo literis transpositis nomen Colus factum uidetur) apud Moschobios uulgò nominatur animal simile Oui syluestri candidæ, sine lana, capitur ad pulsum tympanorum, dum saltando delassatur, ut doctissimus Sigismundus Gelenius nobis retulit. Colos quidem nomen à Moscouitico nescio quid significante factū apparet. Callixenus Rhodius in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi in Alexandria exhibitæ, inter cætera memorat συνωλεσας τράγων ἐφικοντα, κώλων (forte κόλων) δ' ἐκαδ' ὄνω. κόλων quidem etiam grammatici Hircum mutilum interpretantur. Apud Tar-

aros (inquit Matthias à Michou) reperitur Snak animal, magnitudine Ouis, in terris alijs non uisum, lana (pilo dicere debuit) griseum, duobus paruis cornibus præditum, cursu uelocissimum. Carnes eius suauissimæ. Horum animalium grex cum alio cubi inter gramina in campo conspicitur, imperator Tartarorū cum equitibus suis eum circundat, in altissimis graminibus delitescentem. Et cum equites tympana incipiunt sonare, Snaccæ tanquam metu percussæ rapidissimè huc illuc ab una parte circumstantium ad alteram procurrūt, idq; toties donec præ lassitudine deficiant, & ita ab irruentibus Tartaris cum clamore occidūtur. ¶ Ex epistolis Ant. Schnebergeri, quas Cracouia ad me dedit: Magnificus dñs Io. Bonar de Balice, liber Baro, &c. in ædibus suis mihi ostendit duo cornua pellucida ferè instar laminæ corneæ, (præsertim superiore sui parte,) cornibus lbicis non dissimilia. Animal dicebat forma & magnitudine Oui simillimum, maximæ celeritatis, inueniri in finibus Podoliæ principatus: neq; capi, nisi multitudine militū includatur ut effugere non possit. Et rursus: Vocatur hoc animal à Tartaris Akkijk albo Vwana, à Turcis A koiñ. Turci è cornibus

cornibus auriscalpia & dentiscalpia faciunt, & cultellorum capulos. Inuenitur circa Neprum fluuiū, Negeiska terra, in Tartaria, Polonis Nehiska dicta, semper in campo agit, nisi alta nix sit; tunc enim syluas sequitur, ubi facillimè capitur, atq; etiam baculo occiditur. Gregatim degunt circiter quingentos: à paschatis festo interdum ad duo millia congregantur. coloris sunt cinerei, pulli uerò eorum fului: rostro in acutum porrecto ut porci. Pariunt plerunq; gemellos post pascha: famis patientissimi, frigoris non item. Lupi niuis tempore plurimum eis nocent. Cornibus equū perforant, si uentrem attigerint. Martio mense effodiunt radicem quandam, quæ uel odore suo libidinem eis excitat, & uim genitalem adauget. Cornu raro duobus digitis quàm id quod ad te mittitur, longius reperitur. Cornua etiā fœminæ gerunt, rarissima sunt recta nec circuntorta. quòd si diutius solem & pluuiam ferāt in agris iacencia, lignescunt. In Turcia cornu unum quatuor solidis Cracouiensibus uænit. Qui hæc mihi dictabat, propria manu ad ducentos interfecisse se affirmabat. ¶ Ex epistola, qua me dignatus est illustris uir dominus Io. Bonar de Balicze, liber Baro, etc. uir ut auita nobilitate, ita eruditione uaria, & omni uirtutum genere summus, à quo etiam cornu dono accepi. Cornu missum à me gratum tibi fuisse gaudeo: ipsius uerò feræ iconem integram non facile tibi polliceri ausim: conabor tamen quantū poterō ut haberi possit. In campis Ponticis, ubi sunt maximæ planicies, in quibus præter cœlum & terram nihil cōspici potest, isti Sulaci gregatim agunt, uelocitatis ac libidinis immensæ: itaq; aliquando Venere exhausti, contractis (aut resolutis) omnibus neruis, per horas 24. semimortui, amisso pedum usu, humi prostrati iacent, neq; ante horas uiginti quatuor liberantur, nisi herba quadā gustata. quam si in proximo forè nascentem rependo cōtigerint, illico sibi restituuntur. Sic affecti interdum deprehenduntur. Quòd si aliquando turmæ equitum serenissimi regis nostri, (quæ custodiam agunt, & per illos campos qua transire Tartari solent, obequitant, ut eos à prædatione arceant, uel insidijs uenientes excipiant,) gregem istorum animalium circundare possunt, nonnulla ex eis conficiunt sagittis, cornuaq; (rarissimum etiam inter nos munus) acquiruntur. Quòd si quando animal uiuū capiatur, omnis mansuetudinis impatiens est. Hæc ille. Cornu autem quod ab eo accepi, tale est: Longum digitos 16. id est, palmos quatuor: cum aliàs modicè inflexū, tum mucrone retorto. Solidum est totū, crassitudine baculi inferiūs, (sex pollicum ambitu,) quæ mucronē uersus magis magisq; attenuatur. Vncias appendit nouem. Corneæ laminæ instar translucet ad solem aut lumen, præsertim circa medium & inde ad summū usq; quæ candicat: inferior enim pars crassa & fusca non translucet. Circulis uel nodis in orbē eminentibus liratim, non spiratim, tredecim aut 14. ambitur, quorum tres summi imperfecti sunt: superficies læuis & splendida est, summa præsertim quæ per 4. aut 5. digitos nodis uacat. Cornu situm & corporis iconē secundum descriptiones proposuimus ex coniectura.

GERMAN. Ein art gewilbs/einē schaaffglych/ wirt gefunden in Tartaria/bey den anstößen an Poland/âschenfarb/ an gestalt vnd grösse einem schaaffgeleych/ in Poland genennt Sulac.

LATINE Camelopardalis, uel Camelopardus, uel Camelus Indica, uel Ouis fera, Giraffa (aliàs Gyrappa, Girappa) recentioribus: aliquibus Zirafa, Orasius, Orasius, Anabula. Animal est (inquit Io. Leo Africanus) ad eò syluaticum ut rarò uideatur, in syluis ac desertis latet, hominem conspectum fugit, quanquam non est magnæ uelocitatis, capite Camelum refert, auribus bouem, pedibus *. Parua tantum & recens nata à uenatoribus capitur. ¶ Georgiani regni incolæ afferunt Camelopardalim in uallibus quibusdā suæ regionis inueniri, Paulus louius. ¶ Ab Aethiopibus Nabis dicitur, à Persis Girnassa. Nihil habet Cameli præter collum. Non unus omnibus color, &c. Caput ceruinum, cornicula Caprcoli. Lingua purpurea, penè tripe-

dalís, teres. ha herbas
& frondes legít tanta
celeritate, ut oculos
penè fallat. Collū ad
15. pedum pertingit al
titudinem. anteriora
crura aliquanto pro
ceriora, quàm quæ Es
qui maximi. postero
ra ualde breuía, ut ei
dorsum declíue sit ad
clunes, quas astríctas
habet, ut Asinus: cu
ius etiā caudā sua cau
da refert. Cōtrā latíssi
mo pectore est. Hæc
Scaliger. Oppianus
caudā Dorcalidis, id
est, Capreoli, ei tri
buit, nigris in extren
tate pilis hirsutā. Au
res exiguas. Cornua
exília, rectā proceden
tia. Icon quā exhibe
mus sumpta est ex Ita
lico libro, typis uulga
to, authoris innomi
nati, quo Terra san
cta describitur. Stras

Cameli Indica iconem hanc mutuati sumus
olim ex libro quodam typis impresso in
nominati authoris qui Terram sanctam
italicè descripsit. Aliam meliorem quæ
res in fine huius libri.

bo hoc animal non *θηρίον*, id est, ferā, sed *βόσκημα*, id est, pecus uel pecudem esse tradit:
quod ita accipio, moribus eam pecudū instar placidis, earumq̃ ritu *βόσκοντα*, hoc est,
herbis & frondibus pasci, homini & alijs animalibus innoxiiū. Diuersum confusa
genus Panthera Camelo, Horatius, ex recētiōribus etiā Græcis innominatus quĩ
dam scribit nasci hoc animal ex parentibus genere diuersis: quod mihi non uidetur,
&c. Nabim Aethiopes uocant, collo similem Equo: pedibus & cruribus Boui, Plĩ
nius, qui & Camelopardalim dictam scribit, ab albis maculis rutilum colorem di
stinguentibus.

ARABICE Serapha, unde cæteræ gentes pleræq̃ omnes Giraffam, uel Zirafam
nominant.

GERMAN. Giraff/ ein frömbd thier vñ India/te. Mag ein Kámelpard ge
nennt werden: darumb daß es mit dem kopff vñd hals ein Kámelthier glych iñt/
mit den flácken aber einem Leopard: vornen gar hoch gesetzt/hinden nider.

ALLO camelus Scaligeri. Animal est (inquit) in terra Gigantum, capite, auriculis, colo
re Mulæ: corpore Cameli, cauda Equi. Quamobrem ex Camelo & alijs compositū
Ἀλοκάμηλον appellauimus. Sic ille. Apparet autem hoc ipsum esse, cuius figurā pro
ponimus, ex charta quadā typis impressa mutuati, cum hac descriptione: Anno Do
mini 1558, lunij die 19. animal hoc mirabile Mittelburgum Selandiæ aduectum est,
antehac à principibus Germaniæ nūquam uisum, nec à Plinio aut alijs antiquis scri
ptoribus cōmemoratum. Quem Indicam esse dicebant è Piro (forte Peru) regione
sexies mille miliaribus ferè Antuerpio distante. Altitudo eius erat pedum sex, lon
gitud

GALLICE Biche.

ITALICE Cerva. GERMAN. Hinde / oder Hindin.

Cervum recens natum νεβρόν dixerim, adultiorem paulò κεράδα, deinde παλαιόν, postea ἔλαφον, postremo κεράσθην aut ἀχαιίνην, &c. ¶ Vidi hodie in regio conclavi maxima cornua cervi ex quercu arbore egredientia seu enascentia miro modo. in altera (posteriori) nanque parte prima uertebra colli adhuc eminet: antrorsum nihil nisi utrinque duo infimi rami cornuum egrediuntur, reliqua pars sursum tendit, &c. Curabo depingi, & ad te mittam cum diligenti descriptione. est enim res admiranda: Antonius Schnebergerus in suis ad me literis è Vilna Lithuaniae datis, quarto Augusti anno 1559. Cornua Ceruo post annum sextum nihilò numerosius ramificant. Quin senibus duo desunt rami, qui prima statim prodeunt ætate, quos ἀμυντήρας Græci, Latine minus bene adminicula, melius profubulas dixeris: quia & alijs surrectis prostant: & primorum faciem gerunt, quas Latini subulas in anniculis appellant: unde & ipsos, Subulones, Scaliger. Vide cum sequente figura.

D iij

Ceruis bimis cornua primum oriuntur simplicia & recta, ad subularum similitudinem, quamobrem Subulones (*Παθηλίας*) per id temporis eos uocant, Aristoteles. Ego subulonis cerui cornua uidi dodrantis circiter longitudine, nullis adminiculis, (lege quæ proximè retrò scripsi de Ceruo,) nostri uocāt *ein Spiss*: Furcarij uerò uulgo dicti, hoc est, trimi (*eins Gablers*) duorum & amplius dodrantum, quadrimum desum, Ceruum appellant, *ein Hirtz*. Sed species alia Ceruorum reperitur, qui semper Subulones sunt: hoc est, directa simpliciaq; & sine ramis cornua gerunt. Ego cum aliquando putarem, ita ut in ueterum libris legeram, Subulones non alios esse quàm Ceruos bimos, ea de re cum Sabaudo quodam Segusiano, uiro literato, disputauī, rogauīq; ut ad suos reuersus rem omnē diligētissimè mihi perscriberet, id quod is paulò post præstitit, his uerbis: Superioribus diebus, cum nostræ disceptationis de Ceruis in mentē uenisset, statim ad eos qui ab ineunte ætate in uenatione consueuerant, me contuli, quos aliquando super hac re audierā, ut iterū eos sedulò cōsulerem, cum etiā ex ipsis quosdā habeam familiarissimos. Quibus persuadere adnixus sum, Brocardos ceruos esse, ceruorū hinnulos, ut tandē nostra altercatione huius rei clarior patefieret ueritas. Sed rationibus utrinq; agitatis, omnes qui uenationis sunt peritissimi, Brocardos ceruos alterius generis esse asserunt, præsertim in mōte Iura. Nam in syluis Galliarum nunquam tales inueniuntur, quamuis Galli ceruorum hinnulos, Brocardos uocare soleant. In monte uerò Iura ad lacum Lemanum Brocardi ab alijs

ab alijs ceruis genere differunt: quod hisce rationibus probant. Primum tales cerui nunquam habent ramosa cornua, neq; senes, neq; iuuenes: sed in quolibet cornu unus est ramus, satis longus, gracilis tamen, & unius digituli crassitudine, & uno acumine. quare alios ceruos ramosos (qui cornua ramosa seu bifurcata habent) facile uincunt, cum ceruæ sunt in amore. Deinde ubi cōsenuerint ex dentibus dignoscuntur. Nam uenatores, seniores ceruos, ex dentibus cognoscunt: qui, ubi cōsenuerint Brocardi, non tamē cornua mutantur. Præterea cum sint alijs ceruis magnitudine æquales, tamen corpore sunt graciliori, & cursu perniciores. Adde etiam, quod cum uenatores persequuntur, non sæpe latitant, sed penē continuum faciunt cursum, aliquando tamen aduentum uenatorum auribus obseruant. Et si sint plures cerui simul (ut sæpe fit) cum uenatores sequuntur, si quis sit Brocardus, cerui ramosa habentes cornua fugiunt simul, deinde auribus aduentum uenatorum obseruant, & latitant in opacis. Quod si uenatores prætereant ramosos ceruos, dum latitant, illi statim fugientes retia, retrocedunt, & relictis uenatoribus, canibus ac retibus euadunt. Sed Brocardi fugiunt quidem, uerum alios ceruos ramosos non diu comitantur in fuga aliorum more, nec sæpius latitant ut retrocedant, sed pedibus & fugæ fidentes ad retia facilius adiguntur, quocirca facilius capiuntur, nisi saltu transiliant sæpes, alijs euadentibus. ¶ In syluis nostris quæ sunt ad Romanū Monasteriū & Orbam & iuxta lacū Lemanū in uia quæ ducit in Burgundiam uersus oppidulū Pontali Burgundicum, cerui ramosi frequentius unum Brocardum secum habent, quem nostri uenatores ceruorum scutiferum appellant, eò quod per ipsum cerui ramosi euadant: quia cerui Brocardi fugiunt nec latitant sæpe, quocirca canes uenatorij facilius Brocardū sequuntur, relictis ceruis ramosis latentibus, & sic Brocardus capitur, & ramosus euadit frequentius. Postremo uenatores asserunt carnes Brocardorum, ramosorū carnibus esse multo suauiores atq; deliciores. Istis rationibus, & alijs multis facile est iudicare, duas apud nos, id est, apud Segusianos, (qui supra Lacum Lemanum habitamus) esse ceruorum species. De cerua autem Brocardi scemina nihil inuenio, nisi quod inueniuntur ceruæ cornutæ cornua bifurcata minimē habentes aut ramosa, sed unius digituli longitudine: quas quidem ceruas Brocardorum sceminas esse putarim. Sed istuc asserere non audeo. Id tamen scio, ceruas minimē cornutas fugere Brocardos solitas, nam lubentius cum ramosis coeunt: quo fit ut Brocardi sint rariores: primum quod facilius capiuntur: deinde quod non tam libenter in coitu admittuntur. Anno 1553, iuxta Romanum Monasterium uenatores æstate uiderunt ceruum ramosum, ceruam, & Brocardum simul: sed cum Brocardus ultra fluuiū per saxa saltare tentasset, ob fractam tibiam, captus est. Hactenus Segusianus ille. Misit autem nuper ad me huius Ceruorum generis cornuum tria paria Gilbertus Cognatus Ecclesiastes Nozerethi, uir undiquaq; doctissimus. quorum effigiem in fine huius uoluminis ponemus, maxima duos dodrantes longa sunt, minima unum. omnium pars capiti uicina inæqualis & tuberosa est, maxima in processu magis diuarricatur, in summo rursus mucrones ad sese recuruantur, ut species tota modicē instar arcus inflectatur. Minima non diuarricantur, & cum propemodum rectā procedant, superius perquam modicē curuantur. Omnia post initium (quod tuberosum esse dixi) prorsus leuia sunt, non solum absq; ramis, sed tuberculis etiam prorsus uacua: quo nomine à Caprearum & Ceruorum cornibus facile discernuntur. Hoc etiā interesse opinor, quod cornuum radices ossæ intra cutem latentes, in hoc genere q̃ Ceruorum simpliciter dictorum longiores sint: & quod cornuum basis, hoc est proxima supra cutim pars, in Ceruis tanquam circulus magis prominet, à superna parte distinctus: in his non item, sed paulatim sursum attenuatur. Sed hæc melius distinguunt, qui cornua plura utriusq; generis inter se contulerint: quod nobis non licuit. Nos interim Burgundicos istos ceruos, anamyntas cognominabimus, quoniā non solum cæteris ramis, sed ijs etiam quos amynteras uocant, carent: donec aliud commodius antiquiusue nomen docuerit alius.

In arce generosi Cimbrorum comitis Guilielmi Vuernheri, cornua hæc uidi quorum effigiem pono, nullis præter amynteres ramis: unde monamyntas cognominare licebit, pars supra amynteres brachij longitudine erat, tanquam Cerui ferè adulti. An uerò peculiare aliquod genus hoc Ceruorum sit, & ramos alios nunquam producat: an potius subulo grandis, quantus rarò inueniatur, non facile dixerim. His ego similia domi habeo: sed in alterius tantum cornu parte inferiore, supra adminiculū, ramus paruius est.

TRAGELAPHVS quorundam. Tria dicunt esse Ceruorū genera uenatores nostri (inquit Ge. Fabricius, qui etiam iconem hanc misit) non singulari quidem naturæ discrimine: sed aliquo tamen, nominis, formæ, uirium. Primum illud notum omnibus, diligenter ab authoribus descriptum. Alterum ignotius, quod Græco nomine Tragelaphus dicitur: priore maius, pinguius, tum pilo densius, & colore nigrius: unde GERMANIS à semiusti ligni colore *Brandhitz* nominatur. Hoc in Misenæ saltibus Boëmiae uicinis capitur. Tercium genus quod reliquorum ceruorum more non amittit cornua: hoc castratis accidere ait Plinius. (*Cerui, si, cum per ætatem nondum cornua gerunt, castrantur, non adunt cornua: sed si cornigeri exciduntur, non decidunt cornua, et magnitudine eadē seruantur, Aristot.*) sed & uitio accidere affirmant qui feras apud nos consecantur. Ceruo enim fuga sitiq; fesso, & flumini se committenti, in ipsoq; anhelitu auidius bibenti, pinguedinem qua abūdat resoluī & diffundi aiunt: ex eoq; aut mori eum, aut superstes si sit, cornua ei nūquam decidere. idq; fieri eo maximè tempore, cum ardentissimè fœminā appetit. Hoc genus Cerui proprio nomine ein *Kumierer* appellant. Hæc Fabricius: qui simul etiam eruditissimi uiri Ge. Agricolæ literas ad se mihi communicauit: quibus ille suam de Tragelapho sententiam exponit, his uerbis. Tragelaphus ex Hirco & Ceruo nomen inuenit, nam Hirco quidem instar uidetur esse barbatus, quòd ei uilli nigri sint in gutture & in armis longi: Cerui uerò gerit speciem, eo tamen multo est crassior & robustior, ceruinus etiam ipsi color insidet, sed nonnihil nigrescens, ueruntamen suprema dorso pars cinerea est: uentris, subnigra, non ut Cerui candida: atq; illius uilli circa genitalia nigerrimi sunt. Cæteris non differunt, uterq; est in nostris syluis. Sic ille. Ego in huius Cerui cornibus, apud ciuem quendam nostrum, mucrones siue ramulos supremos (qui bini alioqui plerumq; aut terni spectantur) septenos obseruauī: & eadē parte stipitis latitudinem sex digitorum. inferius autem erant & alij bini rami & adminicula, unde hunc Ceruum palmatum esse, cuius mentionē fecit Capitolinus, suspicabar. Sed plura de Ceruo palmato cum proxima icone dicemus. In Anglia ceruos nigricantes reperiri audio: qui an iisdē sint cum illo, cuius effigiem hīc posuimus, non sum adhuc certus. Britannicos à Capitolino nominari coniecerim albos ceruos: nam hoc etiā colore in Anglia haberi aiunt: & Pausanias albos Romæ sibi uisos scribit, (in spectaculis nimirum è Britannia aduectos.) ¶ Tragelaphus eadē est qua Ceruus specie, barba tantum & armorū uillo distans, (*Aristoteles etiam cornibus distinguit,*) nō alibi quàm iuxta Phasin amnem nascens, Plinius, at Diodoro Tragelaphi & bubuli nascuntur in Arabia, exhibitus quidem hīc Ceruus, quamuis circa guttur & arcos, uillis tegitur longis, non tamen barbatus uidetur, ut neq; Bellonij Tragelaphus, quē potius Pygargum esse diximus ex Caprarum syluestrium genere. Hunc uerò Ceruum, quoniam cæteris maior est, Achænam cognominemus licet: sic enim ueteres ceruorum maiorum genus ab Achæa Crete ciuitate nominarunt. Non desunt Grammatici eosdem ceruos *σπαθηνάκας* dici interpretantes. Ceruorum fœtus *νεσποι* dicuntur: paulò adultiores *κεμάδες*: postea *ἐλάφοι*.

ἐλαφοι. Fortè uerò etiā
ἀρχαῖναι & παλαιαὶ dicti
aliquo ætatis, aut spe-
ciei, aut magnitudi-
nis discrimine differ-
runt. grammatici qui-
dem ut ἀρχαῖναι ἐλαφοι
quis sit interpreten-
tur, multum sunt oc-
cupati, Eustathius in
Iliad. l. Quærendum
autem an eadem ra-
tione Spathinæ cerui
à Grecis dicti cogno-
minatiue sint, qua a-
pud Latinos palmas-
ti. quoniā spathe, ut
Pollux testatur, pars
palme est à qua fru-
ctus dependet: & spa-
thæ instrumēta quæ-
dam, altera parte la-
tiuscula, nominātur:
itē textoria & gladij.
eandem partem Dio-
scorides elaten uoca-
uit: quod nomen etiā
latiori remorum par-
ti tribuitur, quam La-

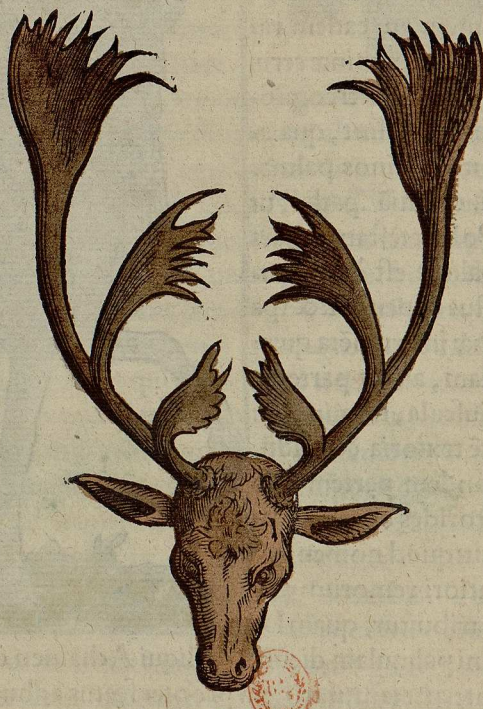

tini palmulam dicunt. Aliqui Achainen deducunt παρὰ τὸ ἄχος: id est, à mœrore: & interpretantur tristem propter foetus adhuc paruos & nondum exire ualentes è latibulo. quòd si proba hæc deriuatio esset, congrueret cum Germanico Cerui nomīne **Kummerer**, similiter à mœrore dicti, quanquam aliam ob causam, ut dictum est. ¶ Tragelaphum ab Aristotele Hippelaphum dici apparet: ut Raphaëli Volaterrano etiam uidetur: quoniam & peregrinum facit, & eadem quæ Plinius Tragelapho tribuit: barbam nempe, & armos uillosos, & cerui similitudinem tum corporis magnitudine, tum quòd scœmina in eo genere cornibus caret. Hippardium (inquit) & Hippelaphus tenuissimo iubæ ordine à capite ad summos armos crinescunt. proprium Hippelapho uillus, qui eius gutturi modo barbæ dependet. Gerit cornua utrunq; excepta scœmina Hippelaphi: & pedes habet bifurcos. Magnitudo Hippelaphi non dissidet à ceruo. Gignitur apud Arachotas. Et alibi, Satis iubæ summis continet armis, forma partim equi, partim cerui. Cornua ei Capræ proxima. Sic Aristoteles. Cerui quidem similitudinem utriq; in hoc animali uiderunt, tum qui Tragelaphum uocarunt, id est, Hircoceruum, propter barbam & cornua hircina: tum qui Hippelaphum, id est, Equiceruum, propter iubam. Volaterranus non rectè (puto, in Aeliano enim meo non reperio) ex Aeliano citat, Tragelaphum cætera similem Ceruo esse, barba tantum & armorum uillo propiorem Hirco: quod solus, ni fallor, Plinius scripsit. Albertus ramosa & ceruinis similia cornua Tragelapho tribuit, sed sine authore. Recentiores quidam obscuri Pygargum aiunt animal cornutum & barbatus esse Hirco instar, minus Ceruo, maius Hirco, simile Hircoceruo, sed longè minus. Bellonius cum Platycerotem descripsisset, eiusq; cornua magna in ascensu ar-

cis Ambaufij in Gallia spectari dixisset: addit, ibidem etiam alterius bestiae huius generis effigiem uideri in lapide sculptam, cum cornibus ueris, quæ animal uiuum gestauerat, adiunctis, barbatam ibicis instar: quæ forsitan Aristotelis Hippolaphus sit. Ergo Cerui species quam hic proponimus, non uidetur esse Tragelaphus: sed Ceruus Achaines aut spathines, Latinè forsitan palmatus. Grammatici Cerasten, Ceruū interpretantur, magnis præditum cornibus: sed non puto authorum quenquam absolute hoc uocabulo uti. nos apud Pollucem *κεράσιν* inter epitheta Cerui pro cornuto legimus. *κερά* *θόρυ* quidem accipi nihil prohibet.

GERMAN. Brandhitz.

Caput hoc Io. Caius in Anglia depictum ad me dedit. Videtur autem (inquit) eius animalis esse, quod Iulius Capitolinus Ceruum palmatum ex argumēto uocat. Eius si non est, alicuius ex genere Platycerotum fuerit. Verum quod cornua hæc aut æquant aut superant & longitudine & crassitudine ceruina, & latitudine excedunt Platycerotis cornua, consonum est corpus animalis Cerui potius, quam Platycerotis simile esse. Hæc ille. Ego Ceruos palmatos, quorum solus Capitolinus meminit, aliquando esse coniiciebā quos uulgo Damas uocāt, (aliæ enim sunt ueterum seu Plinij Damæ,) Græci Dorcades platycerotes, nā cum platycerotes Cerui (Ceruīs quidē Oppianus adnumerat) Latinum

nomen aliud non habeant, & cornua eorum (ut Plinius scribit) natura in palmas finxerit, digitosq̃ emisit ex ijs, Cerui palmati meritò appellari poterunt. Tragelaphus etiam quorundam de quo proximè retrò dictum est, cum summa cornua lata, & ueluti digitata habeat, & à Græcis (ut coniicio) *ααθλινος* cognominetur, spatha autē arboris palmæ pars quædam est (unde & alijs quibusdā in latitudinem ex angusto diffusis nomen) Cerui palmati nomine dignus uidetur: sicut & Tarandus siue Scythicus ceruus, de quo sensisse uidetur Cæsar lib. 6. de bello Gallico, cum scribit: Est (in Hercynia sylua) bos cerui figura, cuius à media fronte inter aures unum cornu (*falsus est: sunt enim bina*) existit, excelsius magisq̃ directum his, quæ nobis nota sunt cornibus. ab eius summo sicut palmæ ramiq̃ latè diffunduntur. Præ cæteris tamen exhibita nobis à Caio cornua Cerui palmati per excellentiam dicendi esse uidentur: non enim superiore solum parte palmata sunt, ut Achainæ & Platycerotis: sed ramis omnibus, nempe tribus, similiter: sicut & Tarandi ferè, cuius cornibus paulò post exhibendis, qui hæc contulerit, cognitionem aliquam esse animaduertet.

GERMAN. Ein gebürn eins frömbden gewilts / welches contrafactur mir vñ Engelland zugeschickt ist: von der art der Hirtzen / dem Renner ähnlich / c.

CAPREA, Capreolus & Dorcas, tria nomina animal unum denotant, quanquam non indocti quidam, inter quos etiam Scaliger omnis doctrinæ exemplar, Capream à Capreolo distinguunt: ita ut hic sit qui Italicè etiamnum Capriolo dicitur, Gallicè Cheureul,

Cheureul, cornibus ramosis: Caprea uerò, Capra sylvestris alpina, quam Plinius priuatim Rupicapram dixit. quod nomen Scaliger cōmune facit ad Capream suam & Ibicem, sed sine authore. Plinius certè Capreis cornua ramosa esse tradit, sed parua, nec decidua: (ego uerò non solì ceruo, ut Aristoteles tradit,) sed etiam cæteris quorū cornua sint ramosa, decidere puto omnibus. Idem tamen ubi Aristoteles Capras sylvestres in Africa reperiri negat, Capreas (simpliciter) interpretatur, oblitus nimirū fui: alibi quidem *πρόκα* uidetur Capream interpretari. Martialis etiam cum canit: Pendentem summa Capream de rupe uidebis: Casuram speres, decipit illa canes, de Rupicapra sentire uidetur. Ego omnino inter Capream & Capreolum, non aliam quā uel ætatis, uel sexus differentiam, si propriè loquamur, admiserim. nam apud Græcos etiam inter Dorcem, Dorcum, Dorcadem, Dorconem, Dorcadium, & Dorcalidem nihil interest, apud Strabonem Zorces pro Dorces leguntur, nisi uitium sit in exemplari. Hermolaus, Plinius modò Capræ Latino nomine utitur, modò Dorcadis Græco, sicut & alij quidam Latini scriptores, tanquam nullum apud Latinos uocabulum ei responderet. Græcè legitur etiam *ῥυγξ*, *ῥυγξ*, & *ῥυγξ* pro capreolo: quanuis aliqui Hinnulos aut Capras sylvestres interpretentur. Capreolus quidem Hinnulo similis est: quare & Germani aliqui utrunq; *Reech* appellando non distinguunt. Sic *πρόκα* (*πρόκα*) etiam alij Ceruū tenerū, id est, Hinnulū interpretantur, alij Dorcadū speciem. Gaza Damā, (aliubi uerò *δόγμα*, Damam.) Idem & Hermolaus Dorcadem Capream. Aristoteles Ceruo & *ῥυγξ* fel negat: & sanguinem eorum non spissari ait: Plinius utrunq; de Ceruo & Caprea (*corrupti codices Capram habent*) scribit. Archilochus *πρόκα* pro Ceruo dixit, Eustathio teste. Similiter & *κρυάδα* Hinnulum

Alia icon utrunq; Capreolorum sexum representans.

aut Dorcadem interpretatur, sed *neus* Libyca Aeliani ab utroq̃ differt, sicut & Dorcas Libyca.

GRAECIS hodie Zarchadion.

ITALICE Capriolo uel Cauriolo.

HISPAN. Zorlito, Cabroncillo montes.

GALLICE Chieureau, uel Cheureul, uel Cheureul sauage.

GERMANICE Keech/oder Keechbock/vnd das weyble Keechgeiß.

Cornua hæc uidi nuper apud generosum Cimbrorum comitem Guilielmum Vuernherum, qui ea Capreoli foeminæ fuisse (cum foeminæ cornutorum, quorum ramosa sunt cornua, sine cornibus esse soleant) afferebat.

GERMANICE Zingehörn von einer Keechgeiß / die ich gesehen hab in dem schloßß des wolgebornen herren / herr Wilhelm Wernhers Graue zu Simbern/ıc.

Platyceros, ut Plinius nominat : Oppiano Euryceros. Poterit & cum substantiuo sui generis Ceruus platyceros, uel Caprea aut Dorcas platyceros nominari. Dama recentiorum. nam de ueterum & Plinij Dama supra diximus. Fortè etiam Ceruus palmatus Iulij Capitolini : sed alios quoque palmatos Ceruos indicauimus supra. Gazza ex Aristotele Próca uertit Damam, platycerote nimirum intelligens, non ueterum Damam. In Samothrace Caprae sunt ferae, quas Latine Rotas appellant, Varro: Hermolaus legit quas Platycerotas appellant. sed Strepsicerotes potiùs Capris feris adnumerandæ sunt, Platycerotes Ceruis. ¶ Nos plura de Platycerote scripsimus, libro primo De animalibus pag. 335. & rursus in Appendice, pag. 11.

Regiō Damā docti putant omnes. alij acutiores sibi uisi, malunt esse Platycerotem: quia hic sit Ceruo similior, & in insula Proconneso frequens, quæ uocata sit etiam Elaphonnesus, Scaliger.

GRAECI hodie Platogni uocant, Bellonius.

ITALI Daino uel Danio.

GALLI Dain uel Daim.

GERMAN. Dam/Dämlin/Damhitz.

Hanc effigiem tanquam animantis è qua moschus preciosissimum odoramentum habetur, Antonius Musa Brauolus ad nos misit Ferraria: quā licet absq; cornibus, cornutis inferere mox post Capreas uolui, quoniam etsi in animali è quo Moschus habetur describendo authores uariant, pleriq; tamen cornutum faciunt, & Caprearum generi adscribunt, Gazella illa uel Caprea Moschi quam Bellonius Cairi sibi

E ij

uisam describit, omnino alia uidetur. Lege quæ scripsimus lib. 1. De animalibus, & in Appendice.

ITALICE Capriolo del musco.

GALLICE Cheureul du musc.

GERMAN. Bisemthierle oder Bisemreeth.

ALCE, ἄλκη Pausaniæ. Cæsar Alces numero plur. dixit, tanquam à recto Alx. Est autem omnino id animal, quod *Elend* Germani uocant, alij *Elend* uel *Elch* uel *Elg*/ quæ duo postrema ad Alcis aut Alces uocabulum propius accedunt: Iulij Cæsaris quidem descriptio ei non conuenit: sed neq; ulli alteri animali crura sine iunctura habere: & nihil mirum est Cæsarem ex auditu falsa quædã scripsisse. A Polonis & Moschis Los uocatur, quasi Alx, literis trãspõsitis. Nec aliud in Hercynia aut alijs ad Septentrionem syluis reperitur animal, quod Alce ueterum esse possit. Cornua in hoc genere (inquit Pausanias) mares habent, foeminæ carent, quod indicio est, naturam ueluti ceruorum esse cornibus, solidam nimirum, & quotannis ea decidere. An uerò in supercilijs Elendi nostri cornua sint, nondum habeo quod affirmem. ea quidem huius animalis icon, quam à Io. Pontano: & altera quã à Io. Kentmano, doctissimis medicis accepi (utraq; ad uiuũ facta, & accuratius quàm quæ hîc exhibetur,) in fronte huius animalis cornua collocât. Magnitudo etiã & species huic nostræ fauent. est enim Alce Pausaniæ specie inter Ceruum & Camelum, & nostra Alce, quam *Equiceruam*

quicervā Albertus nominat, Equo similis est, sed altior. Generosus & illustris in regno Poloniae uir Io. Bonerus de Balicze, &c. non po-

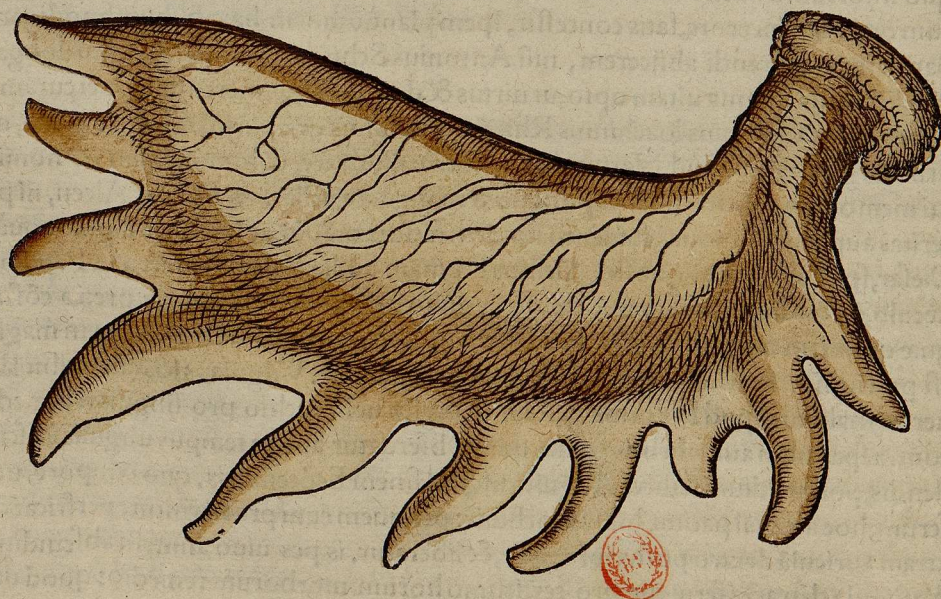
Alces icon, qualem olim à pictore quodam accepi, non optima ut audio: cornuum pictura separatim subiicitur. Meliorem ponam in fine huius libri.

liticæ tantum administrationis, sed uariarum insuper naturalium rerum peritus, de Alce ita ad me scripsit: Mitto tibi Gesnere Cornua Alcis, talia ut uix pulchriora possint reperiri: & frustum ungulæ. ego enim pedem integrum (*integram tibiam nuper mihi donauit Augustæ Christophorus Vuirsingus, uir doctrina & pietate eximius, præstantissimi medici Philippi parens: & dum hæc scribo alteram longè maximam è Vilna Lithuania ab Antonio Schnebergero meo accepi*) unā cū ungulis seruo, de fera quā ego ipse in uenationibus Lithuanicis (præsentē serenissimo Sigismundo Augusto secundo rege Poloniae) uno uenabuli ictu mirandæ magnitudinis confeci, est enim ut uastæ magnitudinis ita mollis ad uulnera, & impatiens: nec aliud periculum uenatori, nisi is à fronte & non à latere impetat, fortissimo enim ictu anterioris pedis tanquam telo traiecit uenatorem. Eius magnitudo ferè duos ceruos adæquat: sicut ex pede integro iudicari facile potest. Verum hæc & alia quæ ad me dono mittebat, nescio quo infortunio hæcenus ad me non peruenerunt: & quoniā nuper maximo bonorum omnium mœrore, satis concessit, spem planè omnem hæc & huiusmodi rara è Sarmatia acquirendi abijcerem, nisi Antonius Schnebergerus meus, (cui longam & felicem in Polonia uitam opto, ut uirtus & doctrina eius merentur,) mei curam susceperet: aut Georgius Ioachimus Rhæticus, aut alius quispiā in illis regionibus, mihi simul gratificari simul, Naturæ hanc partem illustrare, & honorificam eo nomine sui memoriam in libris nostris posteritati relinquere uellet. ¶ Plinius Alcen, ni proceritas aurium distinguat, iumento similem facit: is quidē hac in re fide dignior quàm Cæsar, spectatis iam aliquoties Alcibus Romam adductis. Præterea ut Pausaniæ sæculo, ita hodieq; rarò capitur hæc fera: quod uel ex pedis ungulæ uel pretio cōstat: quæ quoniā amuletum esse cōuulsionum & morbi comitialis creditur, in magno est precio, non tanti æstimanda si frequenter caperetur. Ungula Alcis (ut scribit Bonerus) habetur apud Polonos gestata in digito uel brachio pro singulari remedio contra spasmus aut morbum caducum. Obseruatur autem tempus ungulis abscindendis, post medium scilicet Augusti, usq; ad finem Septembris, quo tempore, ut asserunt, hoc animal patitur hunc morbum: per quem cum prosternitur, perfricat dextram auriculā dextro posteriore pede, & liberatur, is pes uiuo animali abscinditur, & ungula detracta seruatur pro certissimo horum morborum remedio: quod utrū

superstitioni an rationi naturali adscribendum sit, relinquo aliorum iudicio. Hæc ille. Velocitas etiam animalis, ut rarius capiatur in causa est, & loca sylvarum uasta desertaque quæ incolit. Hæc omnia animal *Ælend* dictum, ut Alcen esse credam, mihi persuadent. Sed adhuc obijcit quidam Iul. Cæsaris uerba: Harum est cõsimilis Capris figura, & uarietas pellium: crura sine nodis articulisque. Mirum uerò cur non cornibus etiã mutilas esse Alces ex eiusdem uerbis obijciat, atqui Pausanias cornutas fecit, cui maior fides. eius enim sæculo regiones ubi hæ feræ capiuntur, Romanis subiectæ erant: & ipsæ in Romanorum spectaculis aliquoties uisæ. Fieri quidem potest ut Cæsari Alcen aliquis descripserit, qui eam nondum adultam, & uel adhuc sine cornibus, uel ijs nuper amissis uiderit. Paruas enim adhuc Alces, Capris (Capreisue) similes ferè putârim, caudæ præsertim breuitate, & barba, ac pellium uarietate. (Si Capris legas, similitudo erit in barba: sed Capreis legendum suadet uarietas pellium.) Hoc etiam uerisimile est, in unam feram ab imperitis relata, quæ ad diuersas pertinebant: uel contrà interdum. Pausanias Alcen marem cornua in supercilijs habere scribit. Cæsar feræ in Hercynia sylua innominatæ id attribuit: Est Bos (inquit) Cerui figura, cuius à media fronte inter aures unum cornu existit, excelsius magisque directum his quæ nobis nota sunt cornibus, ab eius summo sicut palmæ ramique latè diffunduntur. Eadem est fœminæ marisque natura, eadem forma magnitudoque cornu. His uerbis Tarandum seu Rangiferum feram insinuat, quod ad cornuum figuram, fortassis etiam situm. At unicomne animal in Europa (ni fallor præter Capras quasdam feras in Carpatho monte, si uera est fama) nullum inuenitur: & cum ceruina specie animal sit, fœminas quoque cornibus, ijsque forma & magnitudine non aliter quam mares, armari, uix mihi uerisimile sit. Plinius Alcen & Machlin distinguit: hæc illi similem faciens, sed nullo suffraginū flexu &c. Alci igitur Plinius articulos tribuit, Cæsar negat, an habet quidem tum Alce, tum Machlis, (ut cunctæ animantes quibus pedes sunt,) sed propter nimiam uelocitatem uel habere, uel flectere eos non satis apparet. Sed hæc an alia causa sit huius falsæ persuasionis, uiri docti, quibus animal ipsum eiusque gressum aut cursum aspicere datum fuerit, obseruabunt. Quod uerò addit Plinius Machlin uelocissimam esse, & labrū ei superius prægrande, in Scandinauia notam esse, hæc etiam Alci conueniunt: ut eam à Machlide non rectè distinxisse uideatur, præsertim cum apud nullum alium authorem Machlis nomen legatur.

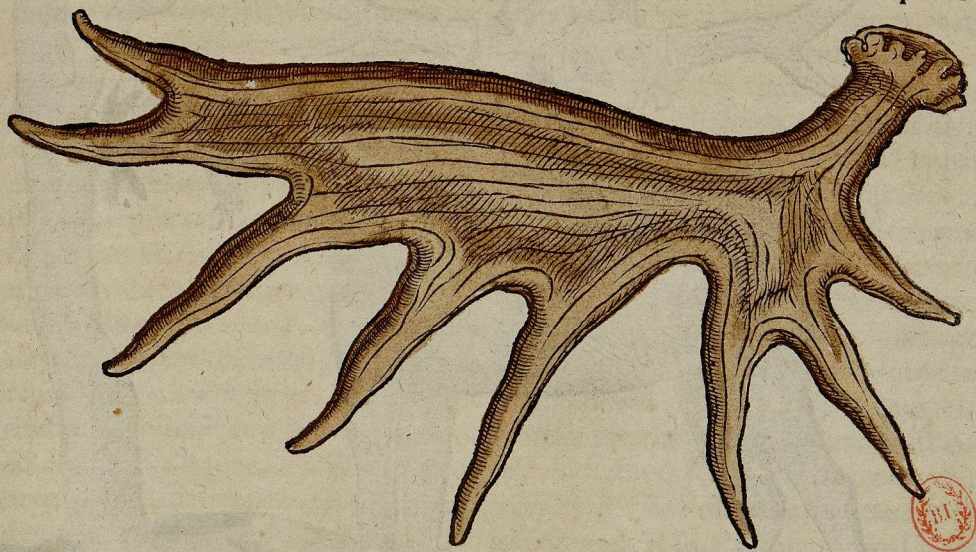
GERM. *Ælend/Ælend/Ælch/Ælg.*

Cornu Alces, quale pictum olim amicus misit.

Eiusdem

Eiusdem, ut uidetur, effigies alia, ad cornu quod domi meæ habeo, delineata, longitudo eius dici non potest, propter situm partium eius distortum. latitudo decem ferè digitorum est, si à mucrone longissimo ad partem oppositam metiaris. Est autem mucro longissimus, digitorum 15, breuissimus, septem. Principium siue radix cuti proxima

qua enascitur, paulò crassiore est ambitu quàm manus mea amplecti queat. Cornu totum bipartitum uidetur, ut icon præ se fert: conijcio autem latere sinistro feræ additum fuisse, quoniam partes ferè omnes introrsum uergunt, si ita colloques, ut pars altera, quæ tribus mucronibus distinguitur antrorsum spectet. Totum est solidum. Pondere librarum medicinalium 15.

Hippelaphus Aristotelis, ut Io. Caio Anglo uidetur: à quo & iconem, & descriptionē, quam subiiciam, accepi. ¶ Noruegia (inquit) in nostrā Britannia animal quoddam transmisit, sui quidem generis, sed mixtæ formæ. Nam corpore compacto, crure longo atq; gracili, ungula bifida, cauda breui, ceruū esse diceres: capite & aure mulum, cornu dorcadem, labro superiori propenso alcē ferè, iuba equum, nisi quòd tenuior & erectior ea est quàm equi. Peculiariter habet ab armis ad caudam per omnē spinæ longitudinē pilum eleuatū leuiter, aruncū sub fauce promissum, & in eo palear pendulum, pilum per armos longiusculum obliquo ascensu, collum breuius quàm pro corporis modo. Eam ob rem cum uel herbam carpit, uel panem proiectum tollit, uel potum ex uase aut uado sumit, in genua procumbit. Cornua in hoc genere mari tantum, non è summo capite erecta, sed è medio ferè capite ex utroq; latere paulò supra oculū enata, & in latus exorrecta, aspera & tuberosa ut ceruis, nusquā læuia, nisi in summis processuū fastigijs, & qua decurrunt uenæ, ad tegumentū uillosum in teneitudine nutriendum per longitudinem productæ. Minus tamen aspera sunt à primo processu ad secundum in anteriori parte, & rugis potius quàm tuberculis conspicua. Eadem ad dimidiam sui longitudinem, rectà tendunt, inde, in sublime sensim recuruantur. Vtrūq; processus tantum tres facit, quorum humiliores bini in aduersum spectant, sublimiores singuli cœlum. Euenire tamen solet, ut uel inopia pabuli, uel morbo, (ut custodes retulerunt & ipse uidi,) sinistrum cornu duos tantū exigat processus. Longa ea sunt pedem Romanū unum cum semisse, & digitū unum cum semisse. Crassa ad radicem, palmos Romanos duos integros. Summus unius cornu processus, distat à summo alterius, ped. Romanis tribus, & digit. tribus: ut & infimus ab infimo, pedibus duobus. Metior à fastigijs. Colore sunt & densitate substantiæ, ceruinis quàm simillima. Pendunt unà cum sicca, dimidiata, rupta, & spongiosa fronte, libras quinque cum semisse & uncia dimidio. Cum libram dico, uncias sedes

cim intelligo. Decidunt quotannis ut ceruis, aprili mense. Caua enim nō sunt. Frontis spacium inter cornua, palmorum duorum Romanorū cum semisse est. Eminens caluæ pars, quæ inter cornua est, à posteriori parte caua est. In ea cavitare cerebrum erat positum, descenditq; ea ad mediam oculorum regionem. Eam in sceletō a & b literæ (*In pictura nostra hæc literæ per incuriam omisse sunt*) indicant, Dens ut ceruis, sed equino maior, & in maxillaribus per interiores sulcos, sed summa sua parte, denticulus acutus assurgit, ne quid eò cibi inconfectum delabatur. Colore id animal est per adolescentiam, murino aut asinino: per prouectam ætatem, fusco, sed magis per extremas totius corporis margines: pilo leuissimo, cruris maximè, nisi sub uentre, in intimo & summo crure, imò & supremo collo, pectore, armo, atq; spina. Proceritate est, duodeuiginti palmorum uulgarium & digitorum trium. Multò uelocius equo est. Fœmina singulos peperit in Britannia: aiunt tamē geminos parere. Caro illi nigra est, & fibra crassa atq; longa uti bubus: præparata tamen ut ceruina, atq; in furno cocta, in cibo ceruina est suauior. Vescitur herba, sed rariùs apud nos, eo credo ingenio quo equi, qui cum panem possunt, scenum nolunt. folio, cortice ex arbore, pane & auena lubentius. Priora uel ad triginta palmos uulgares excelsa, naturali corporis positura carpit. Si quid sit eò excelsius quod affectat, erigit se in posteriores pedes, & prioribus in arborem aut maceriem innixum, ut solent capræ, uel supra fidem extenta ore detruncat: tanta est animalis proceritas & altitudo. Bibit aquam, bibit & alam ceu ceruisiam audidissimè pariter & copiosissime, idq; sine ebrietate. Sunt qui uinum dedere, sed id si prolixius hauserit, imitatur uitium ebrietatis. Placidissimum animal est, si cicuretur: alioqui ferox admodum, & humanum genus persequens, si non aspectu, at odore, quo maximè pollet & cane certius. Quamobrem qui per uiuaria regia illi præficiebatur, singulis annis ferra dissecabat cornua. Quem comprehendit, calcibus deturbat, & si eques est, etiam equum. Quem non ante conspectum odore præsenferit,

senferit, uoce prodit propemodū clarè grunniētis suis. Orbū sua fœmina, mulieres ualdè affectat, & quasi sexum nosset, pudendū denudat. Id habet instar ceruini. Vngulam eius aduersus morbum caducū ualere creditur. Hoc animal Noruegia *Elend* & *Elke* nominat, si benè externa uocabula nostri sonant. Equidē Hippelaphū, seu equiceruum cum Aristotele & Alberto Magno dicerem. Hic enim muli caput atq̃ aures habere dicite quiceruū. Ille iubam tenuem à capite ad armos protensam, aruncum peculiarem à gutture pendulum, & dorcadis cornua gestare scribit Hippelaphum. Alcem esse non putem: cum Alci nec crura flexa, sed rigida, nec cornua his similia, nec in armis iuba sit apud ueteres authores, si bene memini. Minus Hippardium crediderim, cum præsertim fœmina cornibus careat, & mari aruncus sit: quæ in Hippardium non cadunt. Tragelaphum esse dicere, uetant & dorcadis cornua, & muli caput. Adiungam ueram imaginem, & seorsum capitis sceleton unā cum suturis, ut erant naturaliter, quò certius quæ ad caput pertinent cernantur omnia. Hæc omnia Caius. Apparet autem omnino animal hoc Alces esse speciem, eandem per omnia illi quam nos exhibuimus, exceptis tantum cornibus: quæ certè Dorcadis seu capreoli in Alcium genere inueniri ab alio nemine hætenus cognouerā. nam Alce nostra, quæ similiter à Noruegis *Elent* uel *Elke* nominatur, semper magna & lata admodū (qualia pinximus & uidimus ipsi, & Albertus q̃q̃ describit) cornua gerit: ut testes oculati non pauci mihi asseruerunt. & ex Prussia Poloniaq̃, ubi capiuntur, depictas icones cum eiusmodi cornibus miserunt amici, Io. Kentmanus, Io. Pontanus, & Ant. Schnebergerus, omnes medici doctissimi. Aristoteles quidem historiæ lib. 2. cap. 2. dorcadis cornua Hippelapho tribuit, id est, capræ: & iubam in summis armis, & in capite descendentem tenuem: animal bisulcum esse dicit, non maius ceruo: fœminam cornibus carere. proprium ei quòd barbam gutturi annexam habeat. nasci apud Arachotos (est autem Arachosia regio maioris Asiæ, in qua Alexandria & Arachotos ciuitates sunt) ubi etiam Boues feri inueniantur. Quæ omnia uidentur Alce nostræ conuenire, nisi quòd Ceruo multo maior est, duplo plerūq̃: & cornua non dorcadis simpliciter, sed eius quæ platyceros cognominatur, quauis adminiculis (quæ uocant) caret, longè maioribus, &c. Quare duplex, opinor, Hippelaphus fuerit: unus uidelicet Alce nostra cornibus latis; alter uerò, Hippelaphus Aristotelis seu Arachosius, cornibus dorcadis, qui apud Noruegos etiam reperitur, eadem magnitudine qua Alce nostra platyceros: quanquā Aristoteles apud Arachotos Ceruo magnitudine parem esse dixit, siue deceptus, siue quòd reuera illic minor nascatur. duæ unius generis proximi species: utraq̃ inter equum & ceruum ferè ambigente natura: barba non à mento, ut cæteris, sed à larynge (id est gutture) dependente. Equiceruus noster, inquit Albertus, cicuratur etiam ad equitandi usum, tantundem enim uno die spaciū, quantum Equus triduo perficit. An Hippelaphus Cais coelo uictuq̃ mutato, etiam cornua mutauit? Videtur autem idem Tragelaphus ab alijs dictus, qui ab Aristotele Hippelaphus. Vide quæ notauimus supra in Tragelapho quorundam, cui cornua ceruina. ¶ Alces audio Rigæ in Liuania nutriri in domibus, & per uicos urbis cicures obambulare.

TARANDVS ueteribus Græcis. Recentioribus Latinis, ut Alberto Magno Rangifer, alijs Raingus, uocabulis à Germanico aut Scythico detortis, ut fortè etiā Tarandi nomen: quoniam aliam eius originem aut significationem non uidemus. Idem animal Ceruum Scythicum appellauerim. De eodem etiam Iulius Cæsar fortè intellexit libro 6. belli Gallici his uerbis scribens: Est (in Hercynia sylua Germaniæ) Bos Cerui figura: cuius à media fronte inter aures unum cornu existit, excelsius magisq̃ directum his quæ nobis nota sunt cornibus, ab eius summo sicut palmæ ramiq̃ latè diffunduntur. eadem est fœminæ marisq̃ natura: eadem forma magnitudoq̃ cornuum, Petrus Gillius hoc loco non rectè legit: Est Bison in Hercynia sylua, &c.

Tarandi seu Rangiferi effigies uera.

Ego planè Rangiferum à Cæsare descriptū puto, sed parum rectè ut etiā Alcen, est enim Rangifer ueluti Bos quidam, Cerui figura, huius enim cornua gerit, magnitudo uerò superior ad Bouem accedit; & cicuratus etiā mulgetur. Cornua bina (non unum ut ipse scribit) excelsiora cæteris quæ nobis nota sunt cornibus supra caput erigit, quæ in summo palmata & ramis uel mucronibus aliquot tanquam digitis diffusa sunt. An uerò etiam fœminæ huius generis cornutæ sint, nondum mihi constat. opinor autem fœminas omnes, quorum mares ramosa habent cornua, cornibus carere, nisi rarissimè forsan præter naturam aliter eueniat. Quòd si à Rangifero discesseris, nullum aliud animal in remotis Hercyniæ syluæ saltibus reperiās, cui Cæsaris uerba conueniant. Tarando (inquit Solinus) magnitudo quæ Boui est: caput maius ceruino, nec ab simile: cornua ramosa, ungula bifida, &c. In Scythia Ceruos ita cicurari, ut equitandos se præbeant, ueteres quidam & recentiores prodiderunt, de Rangiferis proculdubio fama accepta. Quamobrem Ceruum Scythicum rectè cognominabimus: & si libuerit, etiam palmatū cognomen addemus, ut Ceruum Scythicum palmatum dicamus, propter cornuū speciem. Sed de Ceruo palmato plura superius indicauimus. De Rangifero etiam accipiendum puto quod Io. Boëmus scribit, in Polonia Equum syluestre ceruino cornu reperi, & sanè posset Hippelaphus dici, nō indignius quàm Alcen Albertus sic nominat, sed alius Solini Hippelaphus est, ut

est, ut in Alce docui. ¶ Rangifer (inquit Alber-
tus) reperitur in regionibus ad Septentrionem
uersus Polum Arcticū sitis, ut Noruegia, Suecia
& alijs. Dicitur autem Rangifer, quasi Ramifer,
tres enim ordines cornuum gerit in capite, ita ut
in singulis bina sint cornua, & caput eius uirgulis
(alijs uirgulis) circūpositum uideatur. Ex his
duo cæteris maiora sunt, in loco cornuum cerui,
quæ ad perfectam magnitudinē augentur, adeo
ut quinque cubitorum mensuram aliquando attin-
gant, & ramis conspiciantur uiginti quinque. Duo
etiam in medio capitis, lata ut Damarum haben-
tur, mutilis & breuibus ramis mucronata. De-
niq; alia in frōte antrorsum uersa, ossibus similio-
ra, quibus in pugna potissimum utitur. Hæc ille.
Videtur autem tres cornuum ordines fecisse hoc
modo, ut primum ordinē faciant cornua ipsa quæ
in sublime porriguntur, in quorum medio rami
feu mucrones parui spectantur, superiūs autem
palmæ mucronatæ. Secundi uerò ordinis sint rami maiores, proximē supra amyntē-
res (feu adminicula ut in ceruis nominant) positi. Tertij deniq; amyntēres ipsi, qui-
bus præcipuē pugnat, uti etiam Cerui. ¶ Lappi siue Lappones Equorū loco utun-
tur animalibus, quæ Raingi suo sermone uocant, quibus magnitudo & color asini
est, pilus hirsutus, ungulæ bifidæ, forma atq; cornua ceruorum, sed cornua lanugine
quadam obducuntur, eadem tenuiora, longiora, & ramis rarioribus quàm ceruina
sunt; Damianus à Goës & Munsterus. Gregarium est animal, cicuratum triginta
miliaria Germanica uno die emetitur. Per niuem Equis celerius currit. In Scandina-
uia metallis præfecti quadringētos aut quingentos Rangiferos alere solent ad uehi-
cula, currus, traheas quoq; ualde onustas, & equitandi usum. Mulgentur etiam, & om-
ne genus lactarij operis ex ipsorum lacte conficitur. In eadem regione Tengillus
Scribinnorum rex equitatum habet Rangiferis insidentem: & uincit interdum Hel-
singlandiæ regem Argrimum, cuius equites Equis utuntur: Olaus Magnus. ¶ Ex
Antonij Schnebergeri Tigurini, doctissimi in Polonia medici ad me literis: Ex ma-
gnifico quodam uiro, qui olim legatione ad regem Sueciæ functus est, & Moscouita
quodam, de Rangifero hæc cognoui: animal esse gemino cornu, ceruini instar, sed
magis ramoso, (*ramos intelligo mucrones ramorum propriè dictorum: nam ramos ipsos
rariores quàm ceruus habet*), ramis introrsum cōuersis, maiore, candidiore, fragili &
cauernoso, in rupibus Lapporum degere; non feræ, sed placidæ naturæ, mulgeri, tri-
ginta aut ampliūs miliaria uno die conficere, pabulū cū eo uehi non opus esse, quòd
sub niue quærat radices quibus uescatur: & maiori ex parte musco piceastris (quam
Forhen Germani dicunt) uiuat. Ungulam bisulcam habere, acutam & ualidam ac
si ferrea esset: ideoq; in glaciē uelocissimum esse, liberè ad pastum dimitti ac facillimè
reduci. Moschouita addebat in magnis campis circiter centū aut ducētos greges in-
tegros Rangiferorū reperiri, gramine saltem uesci: eandemq; rationē ipsis utendi ad
uecturā exponebat, cuius uir illustris Sigismundus Liber Baro in **Serberstein** memi-
nit in Cōmentarijs Moschouiticarum rerum. Pellem eius ostendebat undiq; albam,
nisi quòd parum in dorso glauca erat. In oppido Bietz ecclesiastes quidā idemq; me-
dicus, narrauit mihi in Massouia Rangiferos ad quadraginta tantū adhuc super-
esse: eosq; ita cicures, ut inter alia armenta pascantur. Hæc ille. Sunt qui Ceruo mi-
norem esse dicant Rangiferum, & Asello conferant. uehiculi quod trahit fundū tri-
angulum & carinatum fabricari solere, ut ita cōmodius sit ad sulcandum iter, non fer-
re calorem, in Bohemiam adductum uiuere non potuisse, Lappum qui adduxerat

sub finem Decembris, nunquā se maiorem cœli caloris uim sensisse testatū. Cornua huius quadrupedis Bernæ in curia uisuntur. nos etiam Augustæ in ædibus amplissimi uiri Ge. Fuggeri uidimus. GALLICE Rangier, Ranglier.

GERMANICE Kein/Keen/Keyner/Rainger/Keinschier. Wirt mit grossen scharen gefunden in Norwegen vnd anstossenden lande: auch in Massouia/welches ist ein gegne im künigrych Poland/aber zu vnserer zeyt vast wenig. Ich halt daß sein nam ein Teütschen vrsprung habe von dem rennen har: daß diß thier ist also schnäll/daß es eins tags vff xxx. Teütscher meylen louffen mag:/c.

POLO NICE Kenscheron.

RHINOCEROS, uel Taurus Aethiopicus Pausania: nam alij sunt Aethiopici illi tauri, quorū Plinius & Aelianus meminunt. Rhinocerotis nomen Græcum in linguis alijs pleriq; seruatur. Latine dici posset Naricornis. ¶ Rhinocerotis eius picturā uidimus, cuius cadauer ē naufragio eiectum est in Tyrrenum litus. Capite est suillo, tergore munitus scutulato. cornu gemino, altero pufillo in fronte, altero in nare robustissimo, quo audacissime pugnat ac uincit Elephantum, Scaliger. Indorū lingua hoc animal Sandabenamet uocat. ¶ Rhinoceros magnitudine par est Equo fluuiatili.

Degit autē iuxta Nilum, ab Oceano ascendens: & cum apud Indos Bouis nomine dicatur, apud Nilū nominatur Rhinoceros, Scriptor Græcus recentior innominatus. Oppianus hoc animal Oryge non multo maius esse scribit. Strabo magnitudinē Tauri ei tribuit. Plinius Elephantō longitudine propē parem facit: alij uel parem, uel paulō longiorem, humiliorē tamen, & breuioribus cruribus. ¶ Pictura quā exhibeo, Alberti Dureri est, quā clariss. ille pictor Rhinocerotē Emanueli Lusitanie regi anno Salutis 1515. ē. Cambaia Indiæ regione Vlysbona aduectum, perpulchrē expressit.

GERM. Ein groß frömmd thier vß India/mit einem kleinen hörnle/vß dem halß oben: vnd einem andren starcken horn vß der nase/mit welchem er fräßenlich wider den Helsenanten streyt/reyst jm den bauch auf/vnd überwindet in. Mag ein Nasshorn geneñt werden.

ELEPHAS Græcum uocabulum, Latinis etiam receptum est, dicitur & Elephantus à Cicerone

ac alijs bonis authoribus. Barrus, ut Grammatici quidam annotant, lingua Sabina Elephas dicitur: unde & ebur appellatum putat Seruius, tanquam è Barro. Barrire etiam Elephanti dicuntur à sono, ut Festus scribit, per onomatopœiam. Elephantes Italia in Lucanis primum bello Epirotico uidit, & Boues Lucas inde dixit, Plinius & Solinus. Amat insani Bellua Ponti, Lucius boues, Seneca in Hippolyto.

ITAL. Leofante.

GEMAN. Hefant.

MONOCEROS, hoc est, Vnicornis à recentioribus nominatur, ut subaudiat, fera, bestia, aut quadrupes: quod ab antiquioribus Asinus uel Onager uel Equus Indicus appellatur. ab Indis Cartazonus, ut Aelianus tradit. Quod si quis Hippelaphum Indicum nominare uoluerit, non fecerit absurdè, propter similitudinem ad utrumque animal: quanquam alius est Hippelaphus Aristotelis.

Orsei Indi uenantur asperrimam feram monocerotem, reliquo corpore equo simile, capite ceruo, pedibus elephanto, cauda apro, mugitu graui, uno cornu nigro, &c. Plinius: qui Rhinocerotis quædam, Monocerotem attribuere uidetur, & in unam descriptionem feras diuersas confundere. Authores certe & ueteres & recentiores in describenda hæc fera uariant: ita tamē ut omnes de eodem animali sentire uideantur. Color quidem cornu, & fortè etiam corporis, non conuenit: siue reuera, siue quia à scriptoribus erratum est. Sed color speciem aliam non facit. Maius expeditum differentia discrimen fuerit. nam Aristotelis Asinus Indicus solipes est: nostra uerò icon (talis, qualis à pictoribus hodie pingitur, certi quidē nihil de ea habeo) animal ostendit bifidum. Solinus & alij pedes Elephantis ei attribuunt. Ludouicus Romanus patritius unicornem animal Mechæ (quod Arabiæ oppidum est, sepulchro Mahometis insigne) se uidisse scribit, ungulis anteriorum (*quasi non similes etiam posteriorum sint*) pedum bifidis, caprinos pedes ferè referentibus. ¶ Monocerotis figuram (inquit Scaliger) ex Vartomani facetissima narratione adscribemus, Vnicornibus Equi magnitudo: crura, pedes, caput, Cerui, pili color balius. Equi iuba, rarior, breuior. Coræ uillosæ, Cornu unum integrum Niceæ uidimus: alia alibi. Suffuluū unum: unū subluteum, accedens maximè ad buxum: unum subpuniceū. Etiam habemus frustū candidū. ¶ Nos multa de Monocrote primum in eius integra historia scripsimus: deinde in Paralipomenis libri De quadrupedibus, & rursus in eiusdem Appendice. Reperiuntur frequenter in Polonia cornua quædam, quæ Monocerotis esse conijciunt quidam, duplici argumento: primum quod singula reperiri soleant, nunquam bina quod hætenus sit auditum, quanuis aliquando cum ipso craneo & reliqui corporis ossibus inueniantur: deinde quod uis eorum contra magnos & difficillimos morbos explorata sit. qua de re diligentissimè Antonius Schnebergerus olim discipulus meus, nunc magnæ doctrinæ apud Sarmatas medicus, & summus naturæ perscrutator, ad me perscripsit ante quinquennium ferè, ad cornua aliquot huiusmodi spectanda, clarissimi hoc tempore in Sarmatia medici, & mathematici nostra ætate incomparabilis Ioachimi Rhætici, summi amici mei, opera admissus. Primum istorum cornuum

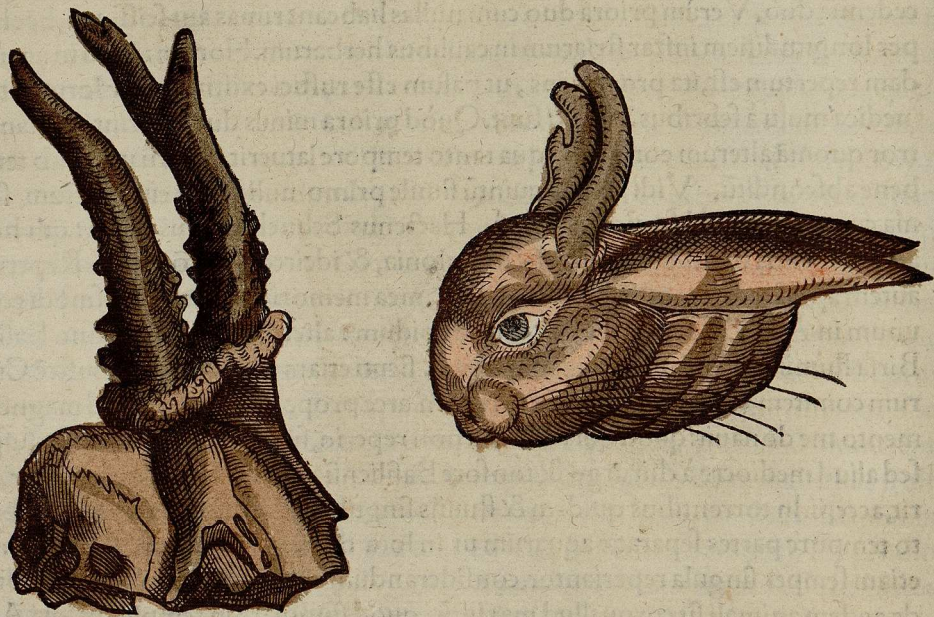
num (inquit) uidi longitudine orgyæ meæ, colore subcinericeo uel subnigro; mucrone acutissimo, terete. Diameter circa radicē cornu sesquidodrantem excedebat. Superficies erat plana, nullis spirarum uersuris; substantia friabilis, figura incurua: interius colore candidissimo: qui fuscum colorem contrahit, si uinū imbiberit. Octo tales coniunctæ ei erant scissuræ (*laminae*) quales in maiori parte quam mitto uidebis, est autem illa pars non de cornu, sed uel palati os, uel alia quæpiam ut conijcio. Inuentum est hoc cornu sub terra, non profundius pede, loco solitario, & excello ut hîc sunt: inter duos colles sito, per quem torrens fluit, à rusticis fodientibus propter iacienda ædificij fundamēta. Percussum quidem securi cornu, in minimas partes dissectum est: generosus autem & magnificus uir lo. Frikasz (in cuius agro duo miliaria distante Cracouia, inuentum est cornu) qua potuit diligentia ne particulae disgregarentur, è terra eximi curauit. A radice ad apicē usq; totum rotundū (teres) fuit, lingue contactu adhæret. dens tantus erat, quantum completi manus potest, suprema (uel extrinseca) parte osseus, intus cauus, in medio albus, in fine subruffus. Inuentum est autem totū animal; & ut ex magnitudine ossium facile perspicitur, maius equo fuit. Quadrupes fuisse certum est ex humerorum, tibiārū & costarum ossibus. Quod si dens Elephantis esset hoc cornu, ut quidam suspicantur, mireris cur nunquā (quod audierim) bina reperiātur. (*Sed neq; adeo curui sunt Elephantis dentes, seu potius cornua, ut ad semicirculum ferè accedant, quemadmodum ista.*) Huius cornu uires, denario eius exhibito cum uino aut aqua borraginis, in febribus inueteratis, tertiana triū annorum, quartana, & alijs mirabiles sum expertus, &c. uomitum nonnullis mouet, & aluum deijcit. Haftenus de primo ex quatuor illis quæ uidi cornibus. Alterum huic simile erat, sed minus integrū: colore foris nigerrimo, intus candidissimo, in torrente inuentum. Tertium & quartum durissima, ita ut uel saxum & ferrum eis cedere potuisse existimem, solida usq; ad mucronem, integra tamen non uidi: sed unius partem cubitalem, alterius sesquicubitalē: colore fusco, crassitudine eadem ferè, qua præcedentia duo. Verū priora duo cum nullas habeant rimas aut scissuras, hæc habent per longitudinem instar striarum in caulibus herbarum. Horum alterū in agro quorundam repertum est, ita prominens, ut palum esse rustici existimarēt. Horum etiam uim medica multi à febribus liberati sunt. Quod priora minus dura fuerint, causam arbitror quoniā alterum eorum in aqua tanto tempore latuerit, alterū uerò sub terra uix bene absconditū. Vidi postea quintū simile primo, nullum ex eis directum, sed omnia curua, quædā ad semicirculū ferè. Haftenus Schnebergerus meus: qui hoc etiā addit plurima huiusmodi inueniri in Polonia, & idcirco ferè cōtemni. Reperta sunt autem apud nos quoq; in Heluetijs dico, mea memoria aliquot huiusmodi cornua: unum in Arula fluuiio iuxta Brugam oppidum: alterum superiore anno Basileæ in Birsa flumine, quod ipse uidi, sed fractum. sicuti etiam tertium apud illustrē Cimbrii comitem Guilielmum Vuernerum in arce prope Roteuillam, qui magno fragoramento me donauit: quod quia iam diu non reperio, furto mihi subtractum suspicor: sed aliud mediocre à chirurgo & tonsore Basiliensi, qui in Birsa dum piscatur, reperit, accepi. In torrentibus quidem & fluuijs singula reperiri minus est mirū, ubi multo tempore partes separatæ aquarum uim in loca diuersa rapiuntur. An uerò in terra etiam semper singula reperiantur, considerandum est diligentius: & quærendum an de eodem animali sit cornu illud maximū, quod singulare in templo maiori Argentinae ad columnā plurimis, ut apparet, annis iam pependit. uidetur enim eadem planè magnitudo, crassitudo, & figura, qua Schnebergerus sua descripsit. id superius post Boues feros exhibuimus. Cornua singula ueteres Monoceroti tantum tribuerunt, quem alij alijs nominibus appellarunt, ut dictum est, & præterea Orygi (feræ nostro sæculo ignotæ ni fallor,) quem Aristoteles & Plinius unicornem faciūt: Aelianus quadricornem: Oppianus non exprimit, uidetur tamen bicornem facere. Symeon Sethi Capream etiam quæ Moschum gerit, monocerotem esse scribit, &c. Res

centiores quidam (ut Scaliger repetit) in Aethiopia alicubi Bobus unicum ē fronte media cornu prodire tradunt, pedali maius, curvitate supina, cuspidē retrorsum de- uexa: eosdemq̃ pilo ruffo uestiri. Vnde non omnium unicorniū cornu rectum esse colligimus. Sed cur in Polonia frequentius huiusmodi cornua reperiuntur quā a- libi: an inde suspicabimur, Vrorum quorundam ea fuisse? qui ut hodieq̃ in Sarmatiae syluis sunt, ita olim nimirum longē plures fuerunt: & cum in maioribus magisq̃ desertis syluis uiuerent, nec tam assiduīs uenationibus occiderentur, eorum aliquos ad grandæuam ætatem maioribus subinde cornibus insignem peruenisse uerisimile est. Nos hæc alijs consideranda proponimus, Pharmacopolæ nusquam opinor ueri Monocerotis cornua habent: sed alij adulteratum quippiam, alij cornu illius maxis- mi & ignoti, de quo diximus, fragmenta: & non solum de cornu, sed etiam de ossi- bus capitī: quorum nonnulla temporis longinquitate ita affecta sunt, ut triplicem in eis substantiam deprehendas, suo quanq̃ interstitio diremptam, unam ferē corne- am, & pallidam: alteram albiorem, mollioremq̃: tertiam, lapideam, candidissimam. Audio & ex nouis insulis Monocerotis nomine cornu adferri, cōtra uenena lauda- tum: quod quale sit nondum rescui. quærendū autem an sit Rhinocerotis. nam & ueteres & recentiores quidam hunc cum Monocerote confundunt. Vires quidem utriusq̃ cornibus propē easdem esse coniicio. ¶ Rupicaprae genus unicorne, Polo- nice Skalna koza, quasi rupea capra, inuenitur in monte Carpatho, & sæpe ex uena- tione Cracouiā in aulam adfertur: ut retulit Albertus Moscenius Polonus, eximiae doctrinæ iuuenis, ipsum se non semel uidisse asserens.

ITALICE Alicorno uel Vnicorno.

GALL. Licorne.

GERMAN. Einhorn.

Leporis effigiem collocauimus infra in fine Ordinis III. Quadrupedum ferorum. At hoc in loco feris cornutis subiungere libuit monstrosa leporū capita cornuta in Saxonia (ni fallor) repertorū: quorum icones à Io. Kentmano Miseno medico accepi. Cornua hæc (inquit) ab amico mihi donata, cū prius à Saxoniae principibus serua- ta fuissent, Leporis capiti adnata fuisse, uel ipsum cranium cui etiamnum hærent, ar- guit, sex ferē digitos longa sunt. Vidi & alia bina capita leporum similiter cornuta, sed nullum maioribus cornibus. Sic ille. Nos & maiorum & minorum cornuū quæ misit figuras expressimus.

QVAD.

QVADRVPEDVM VIVIPARORVM FERORVM

RVM ORDO SECVNDVS, COMPLECTENS

feras non cornutas maiores,

LATINE Vrsus.

ITALICE Orso.

GALLICE Ours.

GERMAN. Bär.

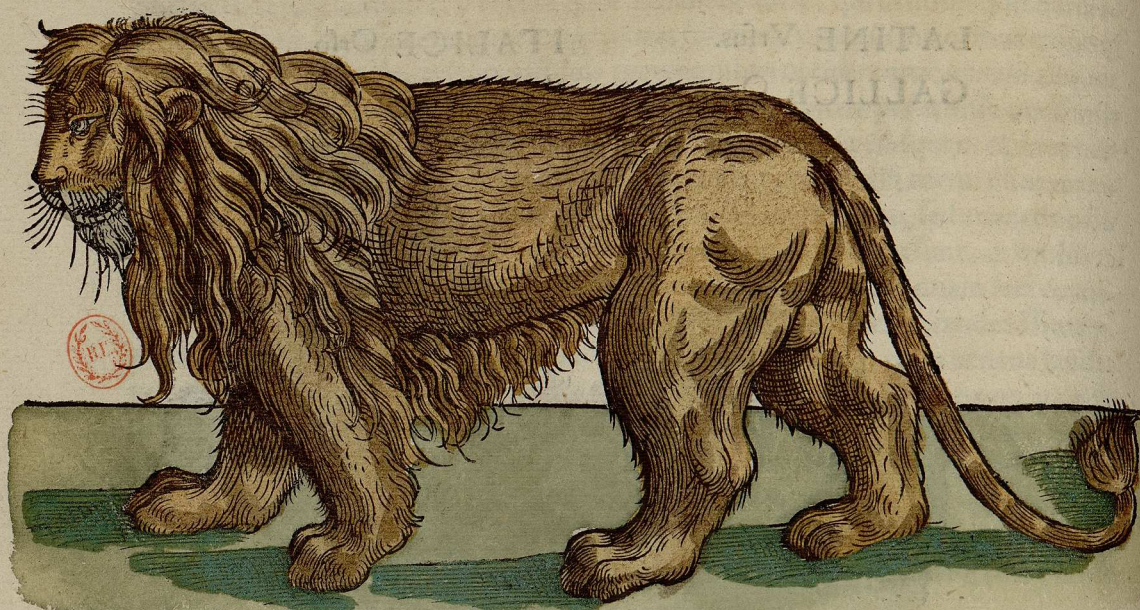
Vrsam non parere foetum proflus informem, quem postea lambendo figuret atq̃ perficiat, argumento est foetus ex utero matris in uenatione captæ excisus in Polonia: quem Georgius Ioachimus Rheticus, medicus doctissimus, & Mathematicorū nostrī saeculi facile princeps, è Cracouia dono ad me misit. Is paulò longior digito est, pollicis crassitudine, corpore pulchrè articulado, distinctoq̃ perfectè, nisi quòd posteriora crura imperfecta adhuc retrò extenduntur à corporis trunco rectà ferè. anteriora uerò perfecta sunt, ita ut manus etiā in palmam seu uolam, digitos ac ungues distinguantur. thoracis etiam costæ conspicuæ sunt: oculi, aures & dentes nondum.

LATINE Leo.

ITALICE Leone.

GALLICE Lyon.

GERMAN. Löw.

LEO animalibus cunctis robore, animo, & crudelitate antecellit: nec feras tantum, sed homines etiam deuorat. Nonnulli quidem multis in locis uel ducentos equites inuadere audent. Armentorum greges intrepidè aggreditur, & quos capit in proximum nemus suis catulis defert. Equites, ut dixi, est qui quinos aut senos interficiat. Quicquid apprehendit, etiam si Camelus foret, rictu aufert. Qui montes frigidus incolunt Leones, minus habet atrocitatis & ferociae: quanto feruidioribus uero locis degunt, tanto maior eorum rabies & audacia est: uelut in Temesnae & Fessae regnorum confinijs, Angad deserto iuxta Telenfinum, quiq; inter Hipponam & Tunesum degunt, quos inter celebriores & truculentiores totius Africae Leones referunt. Vere dum in Venerem propensi sunt, cruentam inter se exercent pugnam, octo aut duodecim unam (unam) Leenam insequentes, lo. Leo Africanus.

LATINE Tigris.

ITALICE Tigre, uel Tigra.

GALLICE Tigre.

GERMAN. Tigerthier.

Tigres uulgò dictas non uerè Tigres, sed Thôas maiores esse aliqui putant, &c. Arrianus.

Dicta est Tigris à uelocitate, hoc enim uocabulum Armeniorum lingua sagittam significat. ¶ Indi Tigrim Elephanto robustiorem multò existimant. aiunt autem eam maximi Equi magnitudine esse, uelocitate & uiribus tantis, ut nullum ei animal conferri possit, nam si quando cum Elephanto pugnat, insilire in eius caput, & faciliè suffocare. Quas uerò nos uidemus & appellamus Tigres Nearchus scribit Thôas uarios & maiores esse, Arrianus in Indicis. Recentior quidam Græcus, qui sub Constantino Monomacho uixit, (cuius de natura animalium libellum manuscriptum habeo,) de Tigride & Hippotigride capita separata habet. Hippotigris (inquit) similis est Onas

est Onagris, animal perniciosissimum, pelle maculosa, colore cinereo. Huius generis fera Romæ in Theatro exhibitæ sunt currum trahentes agente auriga, mirabili spectaculo; & talis currus (Tigribus iunctus) regiam sponsam uexit.

LATINE Panthera, Pardalis, Varia, Africana, Leopardus. Pardum Plinius à Panthera sexu tantum differre putat, quanquam dubitat.

ITALICE Leonpardo.

GALLICE Leopard.

GERMAN. Leppard. Sind klein vnd groß. Vide sequentes duas figuras.

PARDALium duplex genus est, inquit Oppianus. sunt enim aliæ maiores, sed cauda minore, aliæ minores, cauda maiore, robore non inferiores. Eandem coloris uarij, & figuræ corporis speciem similitudinemque ambæ, præter caudam, gerunt, &c. Alner (inquit Andreas Bellunensis) est animal minus Lynce, id est, Lupo ceruario,

Leopardo simile figura & colore: sed aliquanto maius, pedibus quoque & unguibus maioribus & acutioribus; oculis obscuris & terribilibus, ut ipse uidi. Idem Leopardus (qui Arabicè nominatur alfhed) fortius, ferocius, & audacius est. Inuadit enim & dilaniat homines. Sic ille: ex cuius uerbis conijcias alnemer, Pantherum seu Pardalin Oppiani maiorem esse: Leopardum uero seu alfhed, minorem. ¶ Alius est Græcorum Panther, masculini tantum generis, qui Lupis adnumeratur. alij enim hunc ceruarium Lupum esse uolunt, qui uulgò Lynx nominatur: alij canarium, (ut Theodorus & Niphus ex Aristotele uertunt,) quem Græci etiamnum Pantherem uulgò appellant, Arabes Lupum Armenium, Turcæ Cicalum, animal uile, minus Lupo, & cætera longe degenerans. Idem animal Pantherion & Lycopantheros nominatur, &c. Qui hunc Lupum canarium dicunt, ex Lupi Canisque coitu natum insinuant: quale animal nos non rarò uidimus, Cani domestico persimile, nulla cum Pantheris similitudine. Qui uero Lycopantherum nominant, Lupi & Pantheræ sobolem faciunt: qui Leopardum, Leonis & Pantheræ. Sunt qui ut Pantheræ, Pardalidis, Pardisque nomina non distinguant, (nisi quòd Pardalis usitatius est Græcis, Panthera Latinis: Pardus Latinis frequens, in Græcis libris qui extant semel tantum legitur, quod sciam, apud Scholiasten Pluti Aristophanis, sexu tantum, teste Plinio quanquam dubitante, à Panthera differre uidetur: ita ne Leopard quidem, Leopardi certè nomē apud Græcos, Latinosque ueteres hæcenus non legimus, præterquam recentiorum quendam Græcum innominatum, qui Constantini Monomachi ætate in libro De animalibus caput unum *περὶ παρδαλέως* inscripsit, alterum *περὶ λεοπαρδου*. Leæna (inquit) cum conceptum è Pardalide foetum ediderit, ne Leo inuentum dilaniet, se unā cum illo abscondit, & plurimis aquis adulterij odorem abluīt. Deinde tertium *περὶ πάνθηρος*: Pantherem, inquit, mater è multorum animalium coitu grauida parit. Indicus uero Panther odoris sui fragrantia feras ad latibulum suum allectas deuorat. Sic ille. Et debebat sanè Leopardus propriè dici id tantum animal, quod Leonis Leænæ uel cū Pardo coitu nascitur. Sed obtinuit ferè consuetudo, ut Leopardus simpliciter pro Panthera ponatur: unde & uulgares linguæ suæ mutuuntur nomina, peregrinū animal omnes uno ferè peregrino nomine uocitantes. Græci Grammatici annotant Pardalis per a, scribi pro fœmina, Pordalis uero per o, pro mare, sed authores hoc discrimen obseruare non uidentur. Pardalis quidem dicta uidetur ab Hebraico *Par-des*, quod est hortus: quòd macularum oculis tanquam floribus, pellis eius pulcherrimè ornetur. Aristoteles scribit chamæleontem habere pellem pallidam nigris distinctam maculis, ut Pardalia, *παρδαλία*, τὰ. ¶ In aula regis Galliarum Leopardos duorum generum ali audiuius, magnitudine tantum differentes: maiores uituli corporulentia esse, humiliores, oblongiores: alteros minores ad canis molem accedere.

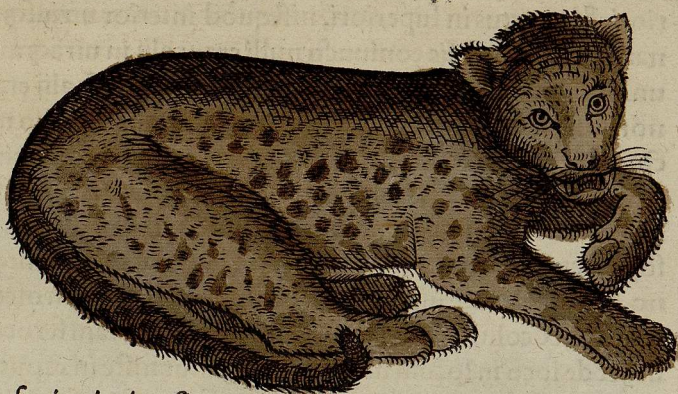
ITALICE Lonza.

GALLICE Vnza, uel Vncia.

GERMAN. Ein Vnz/ oder kleiner Leppard. mag ein Hundleppard/ (oder Hundpard/ Wolspard/) genennet werden / dann er ist von gröſſe wie ein Rüd/ &c.

PANthera Pardalisue minor uidetur, quæ à recentioribus Vncia uocatur: quanuis impropriè, ut conijcio, uidetur enim Vnciæ nomen à Lynce corruptū. Est autē Lynx diuersa quidē & sui generis fera, Vnciæ tamen dictæ tum corporis specie, tum natura & moribus similis. ¶ Vnciæ effigiem hîc exhibitam Io. Caius (qui & alias multas rarissimorum animalium icones descriptionesque mihi communicauit, eo nomine de hac parte naturæ & eius studiosis optimè meritis) ex Angliā ad me misit cū hac descriptione. Vncia (inquit) fera est sæuissima, canis uillatici magnitudine, facie & aure leonina: corpore, cauda, pede & ungue felis, aspectu truci: dente tam robusto & acuto, ut

to, ut uel ligna diuidat:
ungue ita pollet, ut eodē
contra nitentes in aduer
sum retineat: colore per
summa corporis palles
centis ochræ, per ima ci
neris, asperso undiq; ma
cula nigra & frequenti,
cauda reliquo corpore
aliquanto obscuriori &
grandiori macula. Au

ris intus pallet sine nigro, foris nigricat sine pallore, si unam flauam & obscuram ma
culam ē medio eximas. Ea ē duplici pelle (ea uidelicet quæ ē regione exteriori maxilla
læ affurgit, & quæ à summo capite conuenit) in summa aure coeunte, constituta est,
facileq; in sicco capite (quale domi meæ habeo) & uideri & separari eadem possunt.
Reliquum caput totum est maculosum frequentissima macula nigra, (ut & reliquum
corpus,) nisi ea parte quæ inter nasum & oculum est, qua nullæ sunt, nisi utrinq; duæ,
& eæ paruæ: quemadmodum & cæteræ omnes in extremis & imis partibus, reliquis
sunt minores, maculæ in summis quidem crurū partibus & in cauda, nigriores sunt
& singulares, per latera uerò compositæ, quasi singulæ maculæ ex quatuor fierent.
Ordo nullus est in maculis, nisi in labro superiori, ubi ordines quinque sunt. In primo
& superiori, duæ discretæ: in secundo, sex coniunctæ, ut linea esse uideantur. Hi duo
ordines liberi sunt, nec inter se commisti. In tertio ordine, octo coniunctæ sunt, sed
cum quarto ubi finit commiscuntur. Quartus & quintus in suo principio (quod ad
nasum habent) tenui admodum discrimine separati, statim se committunt, & unā de
currunt per totum superius labrum, faciuntq; non maculam per totum id, sed latam
lineam. In mortuo animali ita se habent maculæ, propter cutis (puto) contractionem.
In uiuo maculæ istæ in suis quæq; ordinibus uidentur separatæ. In ipso medio inter
hos utrinq; ordines, aliæ minores sunt exactè per quincuncem dispositæ. Sed in imo
labro maculæ, etsi magnitudinē, non tamen ordinem seruant. Nasus nigrescit, linea
per longitudinem perq; summam tantum superficiem inducta leniter. Oculi glauci
sunt. Dentes illi anteriores hinc inde sex sunt, humanis non absimiles, nisi quod ex
his, qui in medio collocantur, minores: qui per extrema, maiores sunt, ut & superiores
res imis. His utrinq; dens grandis, acutus, atq; longus est, in ima maxilla cæteris iun
ctus, in superiori, tanto spacio disunctus, quanto dens inferior capi possit. Hi labris
uelantur in uiuo animali, sed in mortuo non item, reductis præ siccitate labris. Gran
dis ille dens, longus est digitos Romanos duos, in ambitu ad radicem non nisi digi
tis duobus cum semisse comprehensus. Denti inest cauitas quædam exilis per totam
longitudinem, quæ tamen non apparet nisi rumpatur dens. Inferior maxilla durum
os est & rigidū, tres dentes habens magnitudine inæquales, ut & superior, quatuor.
Caua etiam ea est intus per longitudinem. Inter magnum dentem & maxillariū pri
mum inferioris maxillæ, spaciū est unius digiti uacuum, à quo positus statim est pri
mus, cæteris duobus minor. huic contiguus alius est grandior. & post hunc tertius
etiam, secundo maior. In summa maxilla, in medio illo spacio (quod digiti unius Ro
mani esse dixi) inter dentem grandem & primum maxillarem, dens est exiguus ad
modum & informis, demittens se tantum leniter ē maxilla, nullo inferiore, qui illi res
pondeat, existente. Dimidiati digiti post eum spacio, secundus est, cui iunctus ter
tius est, & post hunc quartus. Inter se ita superiores & inferiores maxillares morfu
cōmittuntur, ut pectinatim coeant. Duo priores in inferiori, & secundus & tertius
in superiori maxilla dentes, eius sunt figuræ, cuius est iris in summo diademate coro
natorum aureorum regis Angliæ atq; Franciæ. Eius etiam figuræ tertius est in infe

riori, & quartus in superiori, nisi quòd interior utriusq; ala, quæ gulæ propior est, natura demitur. His coniuncti nulli erant alij in utraq; maxilla. An post interuallum unius digiti, finita dentium serie, relictum integrū, alij erant inserti, nescio. Illud scio, non nisi post id spacij amputatas maxillas, quasi studio monstrandi dentes id esset factum, indicioq; nullos superfuisse. Viuit ex carne. scēmina mare crudelior est & minor. Vtriusq; sexus una, ad nos ex Mauritania est aduecta naue. Nascūtur in Libya. Si quod illis coeundi statum tempus est, hic mēsis lunius est. nam hoc mas scēminam superuenit. Leones cicurari possunt, id quod ex hoc intelligo, quòd in urbe Londino, & in arce Londinenſi Leones custodum suorum oscula excipiunt, cōtactum admittunt, & colludunt. Ipse uidi. ista animalia, tam ferocia sunt, ut custos cum primo uellet de loco in locum mouere, cogeatur fuste in caput acto (ut aiunt) semimortua reddere, atq; ita in capsula lignea ad hoc facta, & respirationis gratia perforata reponere, atq; transportare. Post horam reuiuisebant tamen hæc, ut cati, non nisi extremis iniurijs obnoxia mortui. Iudem fecit custos cum è capsula exemit. Iam uerò nouas rationes inuenerūt reponendi & eximendi, trahendo ea in capsam fune, & eam promouendo. Aiunt hæc animalia sæpe cum Leone contendere. Paruū canem non lædunt, nisi fames urgeat: magnum uel satiati lacerant. Iratum, uocem ædit irati canis, r. literam geminantis, sed quàm quiuis canis maiorē, ex amplo pectore & arteria ductam: qualemq; canis uillaticus redderet, si in cupa grandiori inclusus, ad iram stimularetur. Quod scribunt esse cane longius, id mihi non uidetur. nam sunt apud nos multi canes uillatici, qui longitudine æquent. pecuario tamē & maior est & longior, ut & uillatico humilior. Vanum est: quem Vncia uulnerauerit, eum murium concursu permittū interire. Nā nos uidimus duos custodes ab una Vncia uulneratos, nec tamen mures accurrerunt, nec perminxerūt, neq; ex uulnere grauius quid est infecutum, quàm si ex sano cane, aut incisione leui uulnus esset. Quem ferit, caput petit si possit, idq; aut ex insidijs, si imparem se putet: aut simulata beneuolentia. Ita enim canem uillaticū (sic M. Varro & Columella eum nominant, quem hodie Molossū uocant: cuius generis præcipui pugnacesq; apud nos sunt in Britannia, ut si uspiam terrarum, adeo ut ne cum urso quidē certare singulari certamine uereantur) dudum interfecit intromissum, primo enim conspectu, caudæ motu applaudebat: mox se psternebat tanquā supplex, tum appropinquabat uelut ludibunda, exporrecto pede uno, ut feles solent cum ludere gestiunt. tandem ubi securū putabat canem, ac de uita parū sollicitum, nacta opportunitate, impetu insultabat, ac morſu iugulū petijt, nec nisi mortuū dimisit. à morte, ungue lacerando, pectus aperuit, & cor eduxit, primūq; uorauit, crudeli more. Hucusq; Caius. ¶ Alphec (*melius Alphet, quod nomen Andreas Bellunenſis simpliciter Leopardum interpretatur. Vide supra in Panthera*) animal est perquàm ferox & noxium: multi in Italia, Gallia & Germania Leunzam (ma lim Vnciam) uocant, Albertus. Vncia (inquit Isidorus, neq; apud antiquiorem Isidoro ullum hoc nomen legi puto) est animal sæuissimum, non altius cane, sed longius corpore, canibus ualde infensum, prædam non edit nisi in sublimi. & sæpe cum ad arborem uenit, à summo ramo suspensam uorat, &c. Aliqui corruptius Lauzanum pro Vncia scripsisse uidentur.

LATINE Genetha, uel potiùs Genetta, aut Ginetta apud Albertum & recentiores. Forſan genus quoddam Pantherij, seu Pantheris Thoïsue minoris. ¶ Genetha ardua non ascendit, sed in humilibus locis & iuxta riuos degit, Isidorus: quo nemo antiquior puto hoc nomine usus est. Ginetas Hispania mittit, forma & moribus domesticis Mustelis, quas Itali Foinos uocant, similes, pelle uaria, ac nigro & cinereo alternantibus maculis distincta, Cardanus. Cōtra quem Scaliger: Quū domestica Mustela (inquit) perpusilla beſtiola sit, quomodo Ginetarū speciem ei attribuere ausus es?

Ginetta pellis, qualis apud pellifices spectatur.

sus est Vnius Ginettæ corium ampliùs tricenae continet Mustelinas pelliculas, Lustram enim maximam æquat. Deniq; Mustelæ nihil, præter auriculas, Pilo uerò longè diuersa. Si tam esset inuentu rara, quàm admirabili pulchritudine est: sine controuersia, præter cæteras summo in precio futura erat. Macularum crebritas, ordo, uetus splendor nulli cedit. Idem in Hispania hoc animal generari scribit. ¶ Genethas Constantinopoli per domos, cicures uagari sinunt, tanquam Catos, Bellonius,

Ginetta icon à Bellonio exhibita, nescio quàm accuratè facta. macularum quidem specie pellis differt ab illa, quam nos probe sciteq; à pictore nostro expressam dedimus.

GALLICE Ginette.

GERMAN. Genethaz.

LATINE Catus aut Felis Zibethi uel Zibetti: Catus Zibethicus Scaligero. Nonnulli è recentioribus Græcis, ut scribunt Hermolaus & Ruelius, hoc animalis genus Zapetion appellant: & eodem nomine cōpositionis (seu odoramenti) genus, quod ex animalis moscho, agallocho & ambare constat: quæ etiam net uocatur à

Hanc iconem doctus & nobilis quidam uir Mediolani nobis olim pingendam curauit. accuratiore aliam ad finem huius libri dabimus.

Græcis quibusdam uocabulo Arabico, & aliter algalia: hodie pharmacopœis galia moschata: Gallis uulgo ciuetta. Aëtius suffumigium regiū uocat: sed styracē addit. Fortè autem Zibetti nomen originis Hebraicæ fuerit, sicut & Cyphi medicis notū, (unde Cypriarum auicularum nomen seplasiarij Galli detorserunt,) & à suffitu (ut coniicio) dictum, caua enim uel cauot Hebræis urere significat, ut Græcis καὶ καὶ οὐρα: nimirum quod qui ex hoc animali colligitur succus, eodem ferè odore, quo cyphi suffitum percipitur. ¶ Aliqui hanc feram ad Pantheræ uel Pantheris genus pertinere coniiciunt: Bellonius Hyænam esse suspicatur, ego uerò sui generis Indicum Aethiopicū me animal esse dixerim. ¶ In animalis huius, tam masculi quàm feminae genitalibus folliculum odorati humoris feracem gigni Cardanus tradit: distinctius uerò Alexander Benedictus: Odoramentum (inquit) ex hoc animali colligitur, in femina inter genitale & aluum, in mari inter genitale membrum ac testes. ¶ Zibeth (inquit Scaliger) uocatur odoramētum quoddam pingue, crassum, nigri saporis facie: quod sudor est animalis, & strigmentum quoddam: non semen, ut quidam putant, nec humor exactus è loculis genitalibus. extergitur autem cochleario argenteo arcuæ, aut quod nonnulli magis probant, corneo. neq; uerum est, quod aliqui aiunt, nullo unquā tempore mitescere. Tres Romæ uidimus apud Cardinalem Galeottum. Vnum Mantuæ, Romanenses illos pipionum carne ad succi prouentum ali uidebamus, nō nisi irritatis peti atq; distringi. quoniam & plus materiæ cieretur, & odoratius esset uirus illud. Tantumq; abest ut essent implacabiles, ut unus eorum humeris gestari se pateretur. Ab Alexandria aduectos illos aiebant Cardinali, neq; enim in Hispania gignuntur, ut aliqui fortè putant. Ladanū & Zibeth maximè sunt affinia. Collectum Ladanum (quippe è Creta quàm recentissimum allatum habuimus) tam malè olet, quàm Zibeth, cum detergitur. Tempore & arte purificatum deponit uirus, & fit suaue, sic & Zibeth. ¶ Ex literis Io. Caij Angli ad me: Nuper fortuna mihi Zibettum animal ex Africa obrulit, id curiosius ad uiuum atq; diligentius depictum ad te mitto, ut non sit ouum ouo similis. Id fele quouis maius est, & taxo paulò minus, facie acuta ut taxi aut martis, aure breui obtusa & orbiculari, intus pallida, foris nigra, nisi in marginibus, ubi pallefcit. Oculo cœruleo & cœlesti, crure & pede nigro, explanatoq; magis quàm felis: ungue item nigro, nec in pede abdito, nec ita adunco ut feli, dente magis quàm ungue timendum. Totum est maculosum, Etes nim nasus illi niger est, ima pars maxillæ superioris pallefcit, media nigrescit: inde ad uerticem melino colore est. Inferior maxilla nigra est tota. Setæ in labro superiori albæ sunt in pallida cute, ut & paulò supra oculum duæ aliæ albæ, in cute nigra. Guttur nigrescit, Paulò infra supraq; aurem lineæ tres nigrae oriuntur, quarū prima, res

etā des

Etā descendit ad guttur: secunda, obliquē defertur ad mediā colli longitudinē: tertia obliquē item ad armum ferē pertinet. Paulò infra id loci, contrario ducto, aliæ lineæ exorsæ, semicirculari penè modo ascendunt ad spinam per armū, idq̃ per armī tantum regionem. Nam cæterum corpus macularum lineas (seu ordines) abruptas aut continuas, per corporis longitudinem dispositas, aut productas habet. Etenim quæ per spinam tenditur una, longa est & cōtinua, ab armis incipiens: secunda una item, sed abrupta ut & tertia. Quarta & quæ deinceps sunt, maculæ discretæ sunt, sed ita ut in longitudinem porrigatur earum positio. Cauda illi ex dimidio priori maculata, ex posteriori nigra ex toto est. Pilus per faciē, tibiam, atq̃ pedē, mollis est & sessilis: per reliquū corpus, profundus, rigidus, & erectus. Maculæ penitus descendunt, non per summa tantum incūbunt. Lingua non scabra, sed læuis est. Sub cauda meatus est, ut cæteris animalibus, per quem alui excrementum egerit. Paulò inferius, ciuettæ receptaculum est. Pari post spacio pudendum masculinum est, in corpore absconditum. Iratum, uocem edit irati canis r. literam geminantis. Aliter affectū, felis, cum adhuc sit iuuenis, sed submissam. Longum est zibettum à capite ad caudam, pedem unum, palmos tres, & digitum unum Romanum. Crassum, sub uentre maximè, quā maximū est, pedem unum, palmos duos, & digitos tres Romanos. Mansuetum animal hoc nostrum est, & tractabile. Vendebatur libris octo nostratibus, hoc est corornatis Gallicis uiginti quatuor, aut florenis rhenensibus quadraginta octo. Hæc omnia Caius. ¶ Tua Zibethici Cati imago (inquit Io. Kentmannus ad me) non probè expressa est: ea quam mitto (*misit autē illi quā à Io. Caio accepi undiquaq̃ similem*) accuratè depicta est ad huius generis animal uiuū, quod illustrissimus Saxoniae dux elector Io. Fridericus septuaginta taleris (*taleri precium est circiter denarios argenteos octo cum dimidio*) emptum habuit, anno Domini 1545. Animal est mundiciæ studiosum, locus in quo degit, euerri debet quotidie, & uasa elui, longum erat ulnam communem, dentibus instar Canis armatum. Succus odoratus quo turget, bis in septimana ei demebatur: secus enim affricabando se ad quæuis p̃xima, eum exprimebat. Cibi auidissimum & uorax est. consumebat enim quotidie oua elixa dura numero quindecim, singula decorticata singulis buccis: aut carnis libras (*16. unciarum nimirum*) duas, aut pipiones duos, aut duos gallinaceos pullos. Omnem eius cibum in aquam imponebat minister. Postea cum is princeps amico cuidam hanc felem donasset, negligentius tractata breui interiit. Quanquā autem sumptuosa sit eius nutritio, pretio succi qui ex eo colligitur, sumptus pensatur non sine lucro. Hæc ille. ¶ Zibethi feles, (inquit Io. Leo Africanus) naturæ syluaticæ sunt, atq̃ in Aethiopiæ syluis reperiuntur. Mercatores catulos saltem cōparant: quos lacte, fursure & carne nutrites in caueis alunt, excrementum uerò bis uel ter singulis diebus excipiunt, quod quidem animalculi sudor est, nam uirgula crebris ictibus percussum frequenter per caueam agitur donec erumpat sudor: quem sub coxis, brachijs, collo & cauda excipiunt: quod quidem excrementum uulgo Zibethum dicitur.

LATINE Lynx uel Lupus ceruarius, uel Chaus, uel Raphius, & Thos secundum aliquos. Chaus animal (inquit Plinius) quod Galli Raphium uocant Lupi effigie, Pardorum maculis. ¶ Vnciæ nomen quanquam recentiores Leopardo seu Pantheræ minori tribuunt, à Lynce tamen corruptū uidetur, est autem & ingenio & corporis effigie simile animal, cauda breuior Lynxi, illi longior, &c.

ITAL. Lupo ceruero.

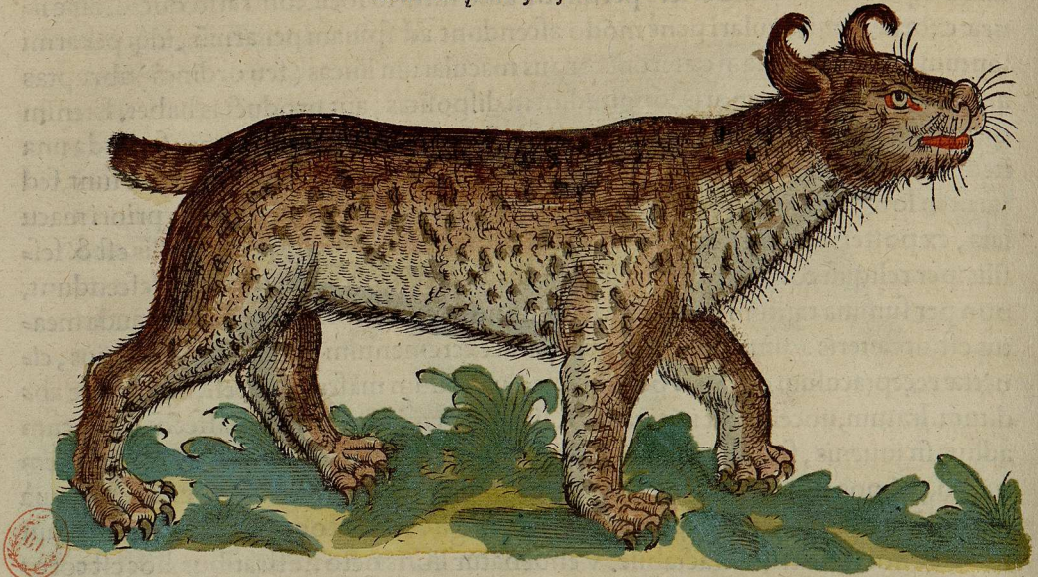
GALLICE Loup ceruier.

GERM. Luchs oder Lux.

ANGLICE Luzarne.

G

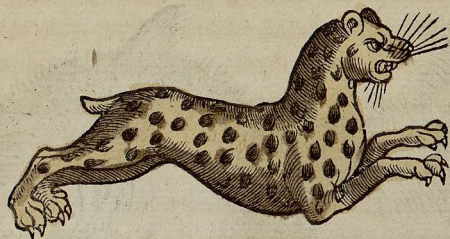
*Icon hæc proba est, excepta facie, qua Felem referre debebat.
melio rem quæres sub finem huius libri.*

Est in arce Londinensi (inquit Io, Caius) animal carniuorum, agni bimestris magnitudine, corpore toto, capite, ore, pede & ungue felis. Sed sua barba atq; cauda, illa, utrinq; dependente, ex dimidio anteriori nigra, posteriori alba: hac, breui atq; crassa, ex dimidio superiori ruffa, inferiori nigra. Oculo flauescente, cilio obscure albicante. Aure, ut cati, erecta, pilo intus albo & tenui repleta, foris albo & nigro uestita, sed ita ut summa pars nigro, media, triangulari ferè modo, candido, & ima nigro uestiatur. Nec est ea contenta suo orbe finiri, nisi etiam & anterior eius pars seu extrema margo & posterior etiam, eo modo recuruetur in auersum, quo modo margines galeri sacerdotis Græcæ apud Venetos ecclesiæ ad superiora replicantur. Summis auribus insident pili aliquot nigri, ueluti cristæ. Color animali est in extima parte, ruffus, in intima albus, sed respersus hîc fuscis & ferè per quincuncem dispositis, illic sui coloris obscurioribus maculis, singulari pilo candido & item frequenti per uniuersum corpus præter cætera conspicuus, ut est in quibusdam cuniculorum nigris pelibus. Ex utraq; nasi parte, maculæ quatuor sunt, ordine recto positæ. In utroq; labro, ut nunc dicemus. In superiori labro, quinq; sunt macularum ordines æquidistantes. In primo ordine & summo, quatuor: in secundo, quinq; in tertio, octo: in quarto, quinq; in quinto, quatuor sunt, & hæc etiam in suo quæq; ordine æquidistantes. In imo labro, septem sunt tantum insigniores, duobus ordinibus collocatæ. In primo, quatuor, ad ipsam labri oram: in secundo post eas, tres aliæ: post has, aliæ minores, sed non ita certa lege dispositæ ut superiores. In superiori labro, utrinq; extant pili quidam rigidiores atq; albi, ut in cati & leonibus. Nasus illi ruffescit pallidè, distinctus à cætera facie undequaq; linea nigra. Extremum nasum per longitudinem alia linea (ut in Vnciæ) diuidit, sed per summa tantum leuiter ducta, non per ima altius impressa. Pes illi callosus est, & unguis, ut Feli & Vnciæ, in pede abditus, nec nisi appetendo prætendit, ut illæ. Scandit mirum in modum, ita, ut, ea in re quid possit, ipsa natura uel in cauea docet. Mobile animal est, & loco stare nescit, adeo ut nisi fortè fortuna Pici martij uox ex corbe cuiusdam rustici, (qui tum Leones uidendi causa uenerat) quietum reddidisset & attentum, nulla fuisset spes exquisitoris delineamenti. Eo præsentè, quietissimum erat: illo discedente, nusquam consistebat. Quamobrem coactus eram missò post rusticum famulo, uocalem illum emere, quo præsentè, mirabundum tantisper constitit, dum confecto negotio atq; absoluto opere discedendum fuit. *Luzarne* nostri uocant, *Leunciámne* an *Lyncem* ex uocum symphonia dicturi, ambiguum est. Pellis in usu est magnatum, & precij uenditur amplioribus. Nō ex candescit

candescit nisi in iniuriosos. Vocem reddit qualem felis, cum succenset socio cibum prærepturo. Custodi blandum est & mite, nec in quenquā sæuum. Hactenus Caius. ¶ Inusitatae formæ animal anno Domini M. D. XLVIII. mense Maio è sylua Aureliana in agrum Bituricensium impetum fecit, tanta feritate, ut nemo agricolarum aut uiatorum tutus ullis armis esset. Mediæ inter Lupum & Ceruū naturæ fuit, (*dicere forsā uoluit Lupum ceruariū fuisse,*) antea illis in locis ignotum. Hæc ex Chronicis cuiusdam, qui addidit Paralipomena historiæ Carionis. Ego, si bene memini, non in Gallia natum animal ita grassatum esse accepi, sed Leopardum, qui ex aula Regis, ubi alebatur, euaserat. & hoc alicubi in Historia quadrupedum à meliteris mandatū puto, locus iam non occurrit, id cū legisset lo. Caius, sic ad me scripsit: Quod scribis de Leopardo regis Galliæ, potest etiam scribi de quodam quem habuit Angliæ rex Henricus octauus, uti mihi retulit nobilis quidam septuagenarius eius olim familiæ. Sic ille: & certè uerisimilius est, Pantheræ quàm Lyncis tantum robur & tantam sæuitiam fuisse. ¶ Cæsar Scaliger libri de subtilitate ad Cardanum, Exercitationis 210. prima parte, sentire uidetur feram quæ Luberna uulgò dicatur, sceminam esse: Lynceum uerò marem, Lupū ceruariū scilicet. Huic. n. (inquit) breues, orbiculares, distinctæ maculæ: illi productæ, & admodum continuæ pleræq̃. Lupi autem dici uidentur ab auiditate, uicina enim omnia populantur. quocirca in Scandinauia ubi Lynceum frequentia, aliarum ferarū insignis raritas, ad uictum maxima ex parte agrestium felium prædam faciunt. Ceruorum esse hostes acerrimos (unde ceruarij nimirum cognominantur) ex Oppiano disces: qui luculentissimis uersibus eiusmodi pingit uenationem, qualem pugnam Delphinis & Amiarū: ac Thoas uocat, Sic ille. Sed cum Lynces etiam alibi ab Oppiano nominentur, quorum genera duo facit, Thós ne an Lynx sit Luchsa nostra, considerandum est.

ALIA Lyncis effigies (ex tabula regionum Septentrionalium Olai Magni) Felem syluestrem persequentis. GERMANICE Der klein Luchs/ wirt in Gottland gefunden/ jaget die wilden Katzen.

Hanc imaginem Hyæne in ueteri Græco codice manuscriptorum poematum Oppiani reperi. mihi quidem non placet.

LATINE Hyæna uel Belbus:

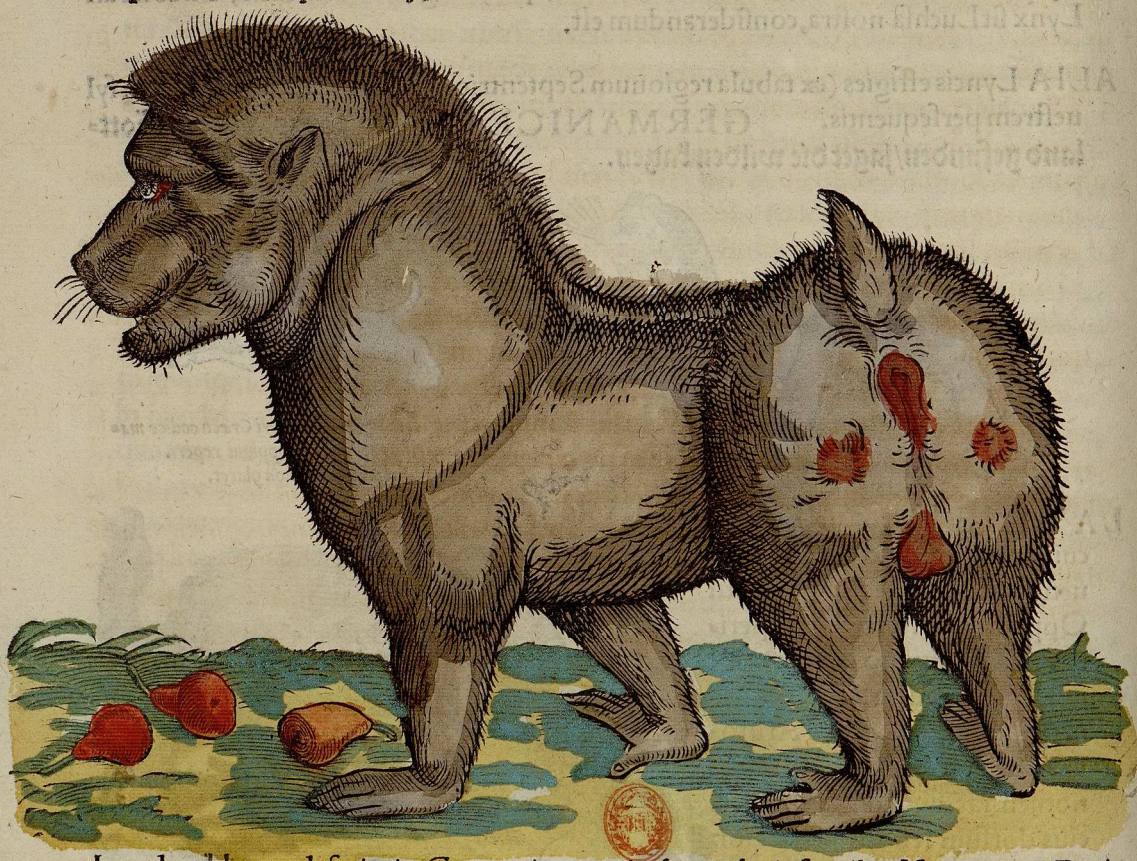
cuius hæc imago est, qualem in uetusto codice Græco poematū Oppiani manuscripto reperi-
mus. Vomitionē hominis imitari traditur ad sollicitandos canes, quos inuadat, ut ex Aristotele Plinius repetit. Hyænæ aut nomen factum est, ab eo quod eius dorsum seta duriore & longiore tanquam suilla rigeat: corpus reliquum, quod cærulei coloris (ut Oppianus tradit) teniæ

distingunt, non item. Phryges & Bithyni Hyænam Ganon uocitant, Hesychius:

sed Glanon uidetur legendum ex Aristotele: quanquā Augustinus Niphus etiam Hyænam Ephesij Gannum (n. duplici) uocari, ex Philopono annotauit. Et nimirum etiam Glanis piscis grassator ac uoracissimus (Siluro opinor cognatus) ab hac quadrupede suum nomen accepit. Arabicè Zabo uel Dabu nominatur. Syriacè Dabha uel Dahab. In sacris literis bis legimus Zeebe ereb, & semel Araboth: interpretes uariant, nam Lupos Arabiæ, aut solitudinum, aut uespertinos interpretantur. ego Hyænas esse crediderim: quæ uesperis & noctu grassantur, Lupis alioqui similes in multis: sed magis quàm illi astuti, malefici, uoraces atq; crudeles. ¶ Dabuh (inquit Io. Leo Africanus) Arabica appellatione, Africanis lelef dicitur. Animal id & magnitudine & forma Lupum refert, pedes & crura homini simile. Reliquo bestiarum generi non est noxiū, sed humana corpora sepulchris euellit ac deuorat, abiectum alioqui ac simplex animal. Venatores antrum in quo degit edocti, tympanū cantantes pulsant: cuius harmonia demulsum, nō animaduersis technis, solido fune crura constrictum extrahitur ac interficitur. Sicillè. quibus perlectis statim animaduerti animal quod uulgo Papionem uel Babuin aliqui nomināt, omnino Hyænam esse. Olim Arctopithecum esse suspicabar, (propter informem & ursinam ferè corporis crassitiem, & ceu manuū pedumq; cum eisdem in Simia aut homine partibus similitudinem, quodq; arbores similiter ascendit, & iisdem uescitur cibis:) quæ omnia tamen non solum cum Simia, sed etiam Vrso ferè, ut & pili colorem, communia habet, tanquam Arctocyon quidam, hoc est ex Cane & Vrso compositum animal. Bellunensis Cani simile esse dicit, medium inter Lupum & Canem, noctu latrare: in Syria abundare inter Damascum & Berytum. Eius figuram hīc adijcio, qualem reperi in charta quadam typis excusa.

In eadem charta descriptio Germanica continebatur huiusmodi: Hoc animal Papio (Pauyon Germanicè scribitur) à frequente populo spectatum Augustæ Vindelicoꝝ, anno Salutis 1551. in magnis Indiæ solitudinibus, & rarò quidē, reperitur. Vescitur malis, pyris, & alijs arborum fructibus: apud nos etiam pane. in potu uinum amat.

amat. Esuriens conscendit arbores, easque concutit, ut fructus decidant. Quod si Elephantum sub arbore uiderit, nihil curat: alia uero animalia cum ferre non possit, omnibus modis repellere conatur. Natura alacre est, & præcipue cum mulieres uiderit (ad libidinem prouum) alacritatem suam ostendit. Digtos in pedibus quatuor humanæ manus digitis similes habet. Fœmina in hoc genere semper geminos parere solet, marem simul & fœminam. Hæc ad uerbū ex charta illa reddidimus. Papionem quē pingis (inquit Petrus Coudenbergius, pharmacopola Antuerpiensis eximius, in epistola ad me) uidi uiuū: nec ineptē depictus est anum ostentans, nam ad nutum, haud secus atque caput reliqua animalia, eum uertebat, frequentius populo ostentans.

¶ Sub genere uno cōmuni, sed quod noīe uacat, sunt Lupus, Canis, Tigris, Vulpes, & Hyæna, Scaliger. ¶ Ego aliquando Simiarum generis cum propter causas prædictas hoc animal esse cōiiciebam: tum quia Babuini nomen, ad Papionis nomen alludit, Sunt autem Babuini (ut Io. Leo Africanus scribit) Simiæ non caudatæ, uerum Papio (ut apparet) caudam breuem gerit, qui si non Arctopithecus, Lycopithecus tamen nomen ex Lupo & Simia compositum, corporis simul & morum ratione meretur. Quod si Hyæna hæc est, ut omnino persuasus sum, (nam & Arabes medici, ut Auicenna de animali Dabha nomine, eadem scribunt, quæ de Hyæna Græci,) nō erit Lupus aureus Oppiani (is enim Hyæna seorsim meminit) ut Bellonius cōiicit in Singularibus suis libro 2, cap. 108. Paruus quidam Lupus (inquit) in Cilicia & tota ferè Asia reperitur, qui rapit & aufert quæcūque inuenerit noctu circa dormientes, (ad quos proximè accedit) ut pileos, ocreas, frenos, calceos, & huiusmodi. Forma ei inter Lupum & Canem est. Multi eius ueteres tum Græci tum Arabes (Arabici nomen non exprimit) meminerūt. Græci hodie uulgò appellant Squilachi (σκύλακες *nimirum multitudinis numero pro σκύλακες*) & hinc esse uidetur quæ Græci authores Lupum chryseon, id est, aureum, cognominant. Non multò minor est Lupo. Noctu inclusus, Canis instar latrat. Nunquam solus reperitur, est enim gregarius, adeo ut aliquando ducenti in unum gregē cōeant, & nihil per Ciliciam hoc animali frequentius sit. Vociferantur autem in grege alius post alium, ac si Canis uocem hau hau repeteret. Color eis egregiè flauus est: quamobrem pellis eorum uestibus fulciendis destinata non paruo illic in precio est. Hæc ille. Atqui solus Oppianus Lupi aurei meminit: qui in altis montibus degat, Lupo præstantior fera ac robustissima, præsertim ore & dentibus, ita ut æs & saxa aliquando perforet. at Papio inferior uiliorque est Lupo. quamobrem Papionem, Hyænam esse concludimus, multis hætenus seculis re, nomine & figura doctissimis etiam uiris ignotam. ¶ Quod ad nomen Dabha, Syriacum illud uel Chaldaicum esse apparet. Deeba Chaldaeis Lupus est, Hebræis Zeeb uel Seb. solent autem Chaldaei, in d. mutare. Alsebhæ (inquit Andreas Bellunensis) nomen est cōmune ad omnes quadrupedes, quæ hominem dentibus & unguibus inuadunt, mordent, lacerant, & aliquando interimunt, sicut Leo, Lupus, Tigris, & similes, inde mores alsebhæ dicuntur, ferini scilicet, immanes, crudeles, beluini: quales huius generis animalium sunt. Sic ille. Vt Dabha Hyænā Syris & Assyrijs, sic Dob Vrsū significat. est autem, ut prædiximus, aliqua inter has feras similitudo. Lupi quidem aurei, de quo diximus cognomen, ab Hebræis seu Syris ductū uidetur, qui aurum nominant sahab, uel sehab, & dahab uel dehab: Lupū uerò seeb, deeb, deeba. Circa Hyænæ tamen colorem non omnibus conuenit. Aristoteles Lupi ferè colorem ei tribuit, quanquā non omnes Luporū species eodem colore sunt: Andreas Bellunensis Vrsi: Bellonius aureum: Oppianus frequentes utrinque cœrulei coloris tæneas. ¶ Coit Hyæna cum alijs etiam specie diuersis animalibus. nam ex Leæna Aethiopica Crocutam parit, ut Plinius scribit. Hesychius Thôes ex Hyæna & Lupo generari sine authore tradit, Thos (inquit Eustathius in librum XI. Illiados) animal est Leonibus inimicum, & Lupo simile, secundum uetere, unde & uulgò fortè Lycopanther uocatur. Et rursus in lib. XIII. Veteres (inquit) Thôem tra-

dunt Hyænæ similem esse, & cum saltu ingredi, idq̃ statim ut natum est: (ὅν ἡ Βῆ-
 δις μετὰ ἀλματὶ, ὃ περὶ αὐτὰ βαδίζει.) quamobrem erramus qui uulgò Lycopantheres
 feras degeneres (ἀγενεῖς) & fructibus uescentes, putamus esse Thôes, qui uel aduersus
 Leonem audacia præditi sunt. Hæc Eustathius. Homerus quidem libro XI. Thoes
 Ceruum (sagitta percussum, cum iam sanguine exhaustus fugere amplius nequit) la-
 niantes, superuentu Leonis diffugere canit. Hyænæ, Crocutam (fœminino gene-
 re, uel Crocottam masculino,) Leucrocutam & Mantichoram seu Mantioram uete-
 res in suis descriptionibus confundere uidentur. Porphyrius Hyænæ dicit ab Indis
 appellari Crocutam. Videtur autem ut Pantherarum genus est duplex, ita & Hyæ-
 narum genus unum in Syria esse, minus & innocentius: alterum uerò maius & per-
 niciosius apud Indos ac Aethiopes, quod illorum lingua Crocuta nominetur, & ab
 imperitis cum Leucrocuta, cui acies dentium perpetua est, confundatur, eò quòd si-
 militer homini insidietur, &c. hanc Indicam Aethiopicamue Hyænæ cognomina-
 relibebit. Qui in Aethiopia uocatur Crocottas (inquit Agatharchides) tanquam ex
 Lupo & Cane compositum animal, hoc nomen accepit, utroq̃ tamen sæuius est, &
 multò grauius (βαρύτερον) facie ac summis pedibus. robore admirandus, dentium ui-
 præcipua, & uentris (omnia concoquentis) facile enim omnium ossium genus fran-
 git, cōminuit, deuorat, & incredibili concoctione consumit. Eundem aiunt sermonē
 humanum imitari, quod nobis quidem non persuadent: & nominatim uocatos no-
 cte, accedentes ad se tanquā hominē, deuorare. ¶ Hyæna ex Lupo concipit & parit
 Onolycum (lego Monolycum) dictū, qui non in grege, sed solitarius degit, inq̃ ho-
 mines & pecora grassatur, ut scribit Græcus recentior, qui etiam pilum acutū ac dens-
 sum (πίλον ἀγέαιον καὶ πυκνόν) ei tribuit: & sine uertebis collum, uno rectoq̃ osse rigens,
 sicuti Plinius quoq̃ & Solinus, quod de Lupo etiam Aelianus scribit, & aliqui de
 Leone, ego omnium animalū, quæ collum propriè dictum habent, uertebis id con-
 stare puto. Scaliger Leonis collum uertebis constare affirmat, contra quàm prodit-
 tum sit ab antiquis. ¶ Hyænæ forsan cognatum est animal quod aliqui Gulonem
 uocant, de quo proximè dicemus.

ITALI, GALLI, & GERMANI Papionem appellant, uel Babionem potius,
 nescio qua de causa: Babion, Babuin, **Babian**: quāquam aliqui Babion Gallicè, Ger-
 manicè & Illyricè dictum animal, Cynocephalum interpretantur. **Dis thier hat**
ein frömbden namen Babian / mag ein Nachtwolff / Hundswolff / Bärwolff / o-
der Affewolff genennet werden: oder ein art des Vilsaffen / von welchem her-
nach volget.

GULO dictus ab Olao magno, ex cuius Tabula Septentrionalium ad Europam re-
 gionum iconem hanc qualemuncq̃ mutuati sumus. Idem in regionum istarum hi-
 storia, qua parte de animalibus earum scribit: Inter omnia (inquit) animalia quæ im-
 mani uoracitate creduntur insatiabilia, Gulo in partibus Suetiæ Septentrionalis præ-
 cipuè memorabilis est, ubi patrio sermone Ierff dicitur, & lingua Germanica **Vieleß**
fraß, Sclauonicè Rossomaka à multa comestione: Latine uerò non nisi fictitio, Gu-
 lo, uidelicet à gulositate appellatur. Magnitudo eius, quæ magni Canis: aures & fa-
 cies Catii: pedes & ungues asperrimi, corpus uillosum, prolixis pilis subfuscis, cauda
 Vulpis, (Corpus & cauda Vulpis, inquit Matthias à Michou, qui in Lithuania &
 Moscouia hoc animal inueniri tradit,) sed breuior & pilis densior: unde optima confi-
 ciuntur hyemalia capitum tegumenta. Hoc animal reperto cadauere tantum uorat,
 ut uiolento cibo corpus instar tympani extendatur, inuentaq̃ angustia inter arbo-
 res se stringit, ut uiolentiùs egerat: sicq̃ extenuatum reuertitur ad cadauer, & ad sum-
 mum usq̃ repletur, iterumq̃ se stringit angustia priore, repetitq̃ cadauer, donec eo
 consumpto aliud sollicita uenatione inquirat, Caro eius omnino inutilis est ad hu-
 manam

manā escam: sed pellis percōmoda atq; preciosa. Cādet enim fuscata nigredine instar pāni Dama sceni, diuersis ornata figuris: eadēq; eo pulchrior aspectu redditur, quō magis artificum diligentia & industria, colorum conformitate, in quocunq; uestium genere fuerit coniuncta. Soli principes & magnates eo indumento tunicarum more confecto hyemīs tempore utūtur: quia calorem concipit citiūs, & diutius seruat cōceptum: idq; non solum in Suetiā & Gothiā: sed & in Germania, ubi raritas harum pellium maiorem fortitur aestimationem. Et huius causa sagittis à uenatoribus hoc animal petitur, Hæc ille. Rosomachæ nomen Sclauonicum est, inquit Scaliger: nos ioco Vulturem quadrupedem consueuimus appellare, cadauera nanq; miro certoq; odore sectatur.

¶ An Hyæna quædam Scythica hoc animal sit uel potius sui generis, quærendum. ¶ Pileo ex huius feræ pelle confecto uel Polonorum reges aliquando utuntur. Pili in ea (ut Schnebergerus meus ad me scripsit) sunt longi, sed nō admodū densē dispositi, nigri, splendētes, ut Zobellæ uideri possint: minoris tamen quā Zobella uenditur. Alitur hoc animal apud Lithuanos (ut audio) in principum aulis propter admirandam uoracitatem: tantumq; robore pedum ualet, ut arborem in duas partes diuidat, & aluo per medium districta se exoneret, ita ut tu uerē scribis, iam scripsi ad CL. V. Ioachimū Zim̃ermanum, qui Vilnæ (quæ urbs Lithuanix caput est) medicum agit illustrissimi principis, utq; curet mihi depingi hanc feram, & certam eius historiam perscribat tuo nomine rogauī, Hæc ille.

GERMAN. Ein Vilsraß/wirt gefunden im künigreich Schweden: auch in der Littaw/vnd bey den Moscouiten oder Rüssen. Frisset sich so voll an andern abgestandnen thieren/dz er vor völle vnd verstopfung ein enge zwüschen zweyen böumen sucht den bauch zu streiffen/vnd das gesir außzetrucken.

LATINE Lupus.

ITALICE Lupo.

GALLICE Loup.

GERMAN. Wolff.

LUPORVM genera quinque

Oppianus describit: quorum primus ab eo uocatur *ῥευνῆς*, id est, sagittarius, (à celeritate fortassis: qua tamē non hunc, sed secundum inter Lupos præstare ait,) perq; audax, toto corpore rufus seu fuluo, membris rotundis, capite præcæteris

Lupis grandiori, ut cruribus etiā maioribus & uelocibus. Venter eius canis asper fus maculis albicat. Ululat horrendum, & sublimi impetu fertur. Caput assidue concutit, igneis oculis. II. Circus (nimirum à simili ingenio Circi auis in Accipitrum genere) uel Harpax, id est, Raptor, corpore maior & longior, omnium uelocissimus, ar

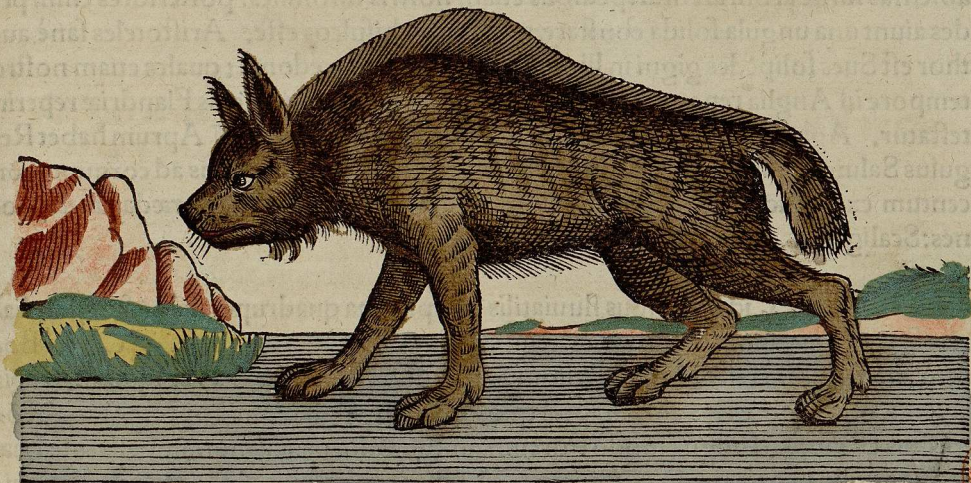

genteo per latera & caudam colore. Hic montes habitat: & magno cum impetu summo mane uenatum exit, perpetuò famelicus: Cum montes niuibz replentur, interdum ad urbes per famem impudentissimus accedit, furtim omnino & placide, donec in propinquo alicubi Capram corripiat. III. Aureus cognomine, præcipua pulchritudine spectabilis, multis comatus pilis resplendet. is niuosos Tauri scopulos, Ciliciæ rupes, & Amani iuga incolit, non Lupus, sed Lupo præstantior, ardua fera. Robustissimus est: præcipue autem ore & dentibus ualet, æs, ferrum & saxa aliquando perforans. Sirium orientem metuit, & mox in aliquem terræ hiatus aut obscuram speluncam se abdit, donec Solis æstus imminuatur. IIII. & V. communi nomine Acmones nuncupantur, (nescio quam ob causam: nisi acmonis, id est, incudis alia qua in corpore eorum similitudo reperiatur: aut ab Acmone forsan aue rapace Aquilarum generis: utriq; paruo sunt collo, humeris latis, hirsutis femoribus & pedibus, rostro minore, oculis paruis. sed differunt, quòd alteri dorsum argenteum & uenter albus splendeant, ac soli pedes imi nigricent. hanc aliqui Ictinum (id est Miluum) canum (ικτίνον πολίοτροχε) nominarunt. Alter colore niger, corpore minor, non tamen infirmus, Lepores in primis inuadit, & rectis undiq; pilis riget. Hæc Oppianus, Videtur aut primum Lutorum genus esse, quod plerisq; regionibus, præsertim planis, communius est, secundum uerò, montanum siue alpinum, in Rhætia quidem nostra magni Lupi nigricantes reperiuntur, robustiores, & maioris præcij: audio tamen cum illis sæpe etiam alios minores & communes Lupos inueniri, Moscouia qua iungitur Lithuania, passim in Hercynia sylua, prægrandes ac atroes Lupos, eosq; ferocissimos gignit, Pellium apud nos artifices Lupos è Suetia in primis commendant: quòd egregij, magni & cinereo siue cano colore sint. In Landserucca (quæ maxima Scandinaviæ sylua est) tria Lutorum genera capi, Olauus Magnus prodidit in explicatione Tabulæ suæ. Idem in Septentrionalium regionum historia: Sunt (inquit) in montibus Doffrinis, qui Suetiæ ac Noruegiæ regna diuidunt, Lupi albicantis coloris, gregatim ut pecora, partim in uallibus, partim in montibus uagantes: quorum esca sunt animalia imbecilla, ut Mures, Talpæ, & huiusmodi. Syluestres uerò & communes Lupi, armentis & pecoribus incolarum mira importunitate insidiantur. contra quos uenatio publica instituitur, non uerò tam curam habent ut ueteres Lupi interimantur: quàm ut tollantur catuli ne adolescant, Quidam ex catulis sic interceptis etsi domestici fieri uideantur uinculis clausi, sæuitiæ tamen suæ non obliti, qui busuis alijs, etiam uolatilibus, insidiantur. Foetus quidem ex ijs & Cane domestica procreatus, ualde inimicus efficitur omni reliquo Lutorum generi, quod gregibus insidiatur. Est & genus Lutorum Thoës dictum, cæteris longitudine procerius, sed breuitate crurum dissimile, uelox saltu, &c. Sed hæc ueteres de Thõe scripserunt: quæ ab Olao non simpliciter repeti oportebat. ¶ Genus unum anonymum est, quod continet Lupum, Canem, Tigrem, Vulpem, Hyænam, Scaliger Exercitatione 202, ubi contra Cardanum scribit Lutorum & Canum species esse diuersas, nec inuicem transire: & Lupum non sola feritate à Cane distare, sed tota specie. Reperiuntur enim (inquit) Canes feri, qui neutiquam Lupi sunt. In latibulis montis Falconi multis iam sæculis agitant Canes absq; ulla hominum societate: cui tantum abest ut sese accommodent, ut maxima ex parte carnibus uescantur humanis. Lupi tamen neq; habent faciem, neq; uocem, neq; uocis modum, neq; mores. Non enim eos exigit inde fames ad uastandos greges.

L V P V S Scythicus, si libet, appelletur fera illa, quæ in ultima Scandinavia post Noruegiam & Sueciam reperitur: quam Olaus magnus in Tabula regionum illarum depinxit: unde nos hanc effigiem qualemcumque mutuati sumus. appellat autem Germanico nomine *Grünflaw* ab unguum acie, quod illis præcipue sæuiat: animal Lupi magnitudine, perpetuo iracundum. In ipsa quidem historia Regionum illarum, ne uno quidem uerbo huius feræ mentionem ab eo factam reperio: sed neque ab alio quoquam.

L V P V S marinus (inquit Bellonius) non cognitus, quod sciam, ueteribus fuit, amphibium animal, piscibus magna ex parte famem exaturans: in Oceani Britannici litore aliquando conspectum, sic terrestrem Lupum referens, ut non immerito Lupi nomen apud uulgum retinuerit. Cicurem diu uixisse aiunt, capite enormi, oculos per multis undecumque pilis adumbratos gerens, nare ac dentibus caninis, robustisque barbis ore

obfesso: pelle uillis erectioribus hispida: nigris maculis undique (ut & totum corpus) distincta: cauda oblonga, crassa, uillosa ac spissa, cætera Lupum referens, quemadmodum in pictura proposita apparet. Sic ille. Aristoteles historiae animalium lib. 9, cap. 36. Lupi (*λύκος*, id est, Quadrupedis Lupi, non Labracis piscis) piscatoris meminit: qui cum piscatoribus societatem ineat, ac nisi prædæ particeps fiat, retia discerpat. Sed id animal Lutra fortè potius, quam Lupus aliquis fuerit.

GERMAN. Ein Meerwolff/gleich einem rechten Wolff/ sol vff dem land wohnen/aber fisch vff dem meer frassen/ am Britanischen meer gegē Francckreich etc. wan gefunden vnd zam gezogen.

LATINE Aper simpliciter, uel Aper agrestis: Sus ferus uel syluaticus.

GRAECE uulgo Agrimochthera.

ITALICE Porco syluatico, uel Cinghiale, quasi Singularis.

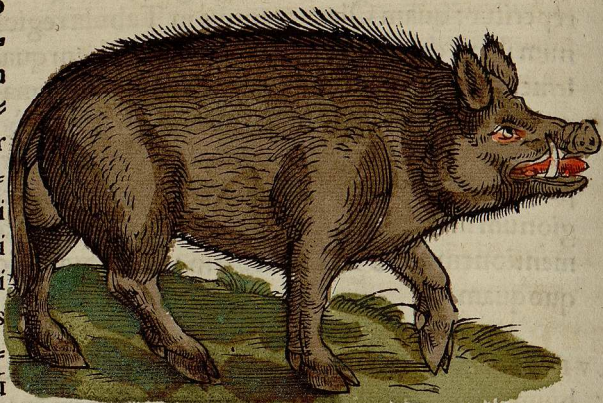
GALLICE Sanglier uel Pore Sanglier.

APRUM Græci Σάγρον uocant, & Κάpron: sed hoc posterius nomen etiam mansueti Sui mari tribuunt, Sciendum est (inquit Cælius Rhodiginus) Chlunem (*χλύνη*) dici ab Græcis entomian, id est, exsectum eunuchumque Aprum. Id quod Aeschyli do-

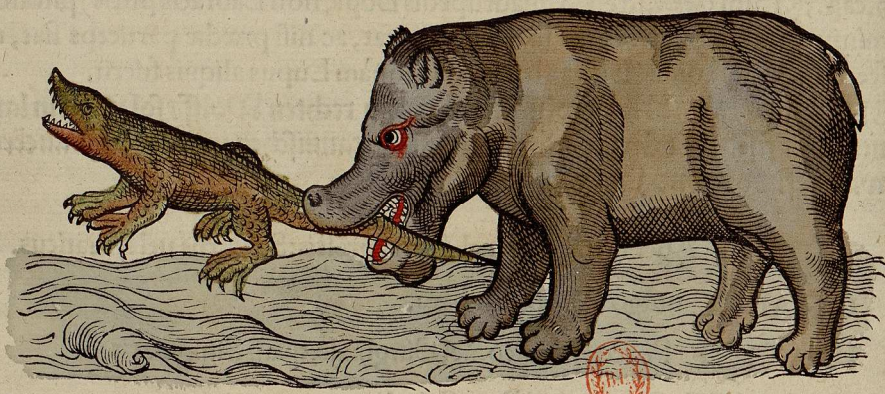
ctrina comprobatur, atq; Aeliani.

Fiunt uerò eunuchi attritis arbori (ut *Aristoteles* prodit) aut saxo testiculis usq; ad affectionem pruritu. Alij chlunen Suem interpretantur *χλωδύνη*, id est, in herbis foenouæ dormientē. alij magnitudine uisenda chlunem accipiunt. *Aristophanes* grammaticus: Sunt ex Suibus (inquit) qui dicuntur monij, quibus similis forsan fuerit, quem uocāt chlunem, sæuitia & uiribus. Moniū

sunt qui monolycum interpretentur: alij Suem ferum, qui cum alijs minimè aggregatur. *Cyrillus* in *Oseam* prophetam, Asinū eo nomine intelligit. *Thomas* Magister chlunen ac monion & chauliodonta, esse putat poëticas uoces. ¶ Hispani in quadā parte noui Orbis Apros inuenerunt nostris minores, caudis breuissimis, adeò ut abscissas fuisse arbitrarentur: pedibus etiam nostris dissimiles. posteriores enim pedes aiunt una ungula solida constare, anteriores bisulcos esse. *Aristoteles* sanè auctor est Sues solipedes gigni in Illyria, Pæonia, & Macedonia: quales etiam nostro tempore in Anglia repertos accepi, & *Albertus* in maritimis locis Flandriæ reperiri testatur. *Agatharchides* ait Sues in Aethiopia cornutos esse. ¶ Aprum habet *Regulus* Saluimontis ingenti magnitudine: qui cum hero & Canibus ad cornuum concentum exit in uenationē: certatq; cum cursoribus Leporarijs ad prædarū adeptiones: *Scaliger*.

HIPPOPOTAMVS, id est, Equus fluuiatilis, turpissima quadrupes, Nilo ferè peculiaris est, ambigua uitæ: cui *Aristoteles* iubam & uocem equi attribuit. ¶ Capite Bouem aut Vitulum refert, inquit *Bellonius*: reliquo corpore ad Porci figuram magis accedit. Quamobrè Byzantini, apud quos mihi aliquādo uiuus Hippopotamus cōspectus est, uulgari lingua modò Porcum, modò Bouem marinum appellarūt: quæ res nonnullos, eosq; paulò eruditiores, cōmouit ut dicerent nostris temporibus uisum nunquam fuisse Hippopotamum. Cui sententiæ, nisi ego rerum potius quàm uocabulorum essem studiosus, facile subscriberem. Verùm in diuersum me pertrahit antiquorū numismatū atq; Hippopotamorum figura: quæ certè plurimum acce-

dit ad eam, quā ante uiuum animalis corpus Byzanti delinquare iussimus. Hæc ille. Imaginem quidem illam ad uiuum ab eo expressam nondum uidi. Volui autem hoc libro inter Quadrupedes uiuiparas Hippopotamum proponere, quòd non solum pariat educetq; in sicco, sed noctu etiam relictis agris fruges & fœnum depascatur, ac proximas

proximas agrorū messes populetur: & ad ingrediendum magis quàm natandum à natura factus uideatur. PHOCAM uerò quanuis quadrupedem, oblæsam tamē & imperfectam: somniq̃ tantum causa, non etiā cibi in litora exeuntem, ad hunc librum non pertinere iudicaui. Sed de Hippopotamo quoq̃ in Libro qui aquatiliū icones cum nomenclaturis exhibet, plura dicemus.

TVRCAE & GRAECI hodie, utriq̃ uocabulis suæ linguæ, Porcum marinum uocant. etenim uetus Hippopotami nomen, prorsus ubiq̃ hodie oblitteratum est, & ne in Cairo quidem Aegypti cognitum ampliùs, Bellonius.

ITALI, præsertim qui Constantinopoli degunt, Bo marin, id est, Bouem marinum nominant, Bellonius.

GERMANICE Ein scömbo thier / wonet im Nilo dem flus in Egypten: mag von seiner gestalt ein Wasserochs / oder ein Wassersau genennt werden: dann es mit dem kopff einem Ochsen oder Kalb gleych ist / mit dem übrigen leyb einem Schweyn: wirdt von den Türcken vnd Griechen diser zeyt ein Meerschweynge nennt / wiewol es nienan im meer gefunden wirt: von den Italiänern ein Meer-ochs. Ist den menschen auffsezig / vnd frisset sy.

Hippopotami in precedente pagina icon, sumpta est ex Colosso, qui Nilum Aegyptium Roma in Vaticano refert.

QVADRVPEDVM VVIPARORVM FERORVM

RVM ORDO TERTIVS, DE FERIS NON COR-
nutis mediæ magnitudinis, minusq̃ noxijs.

GRAECE Castor, quod uocabulum Latini etiā receperunt, quanuis aliud proprium habeant, Fiber: quod fibras amnium, id est, ripas incolat.

ITALICE Biuario, uel Beuero.

GALLICE Bieure, Bifre,

GERMAN. Biber, Piber,

Castoris femina supina icon, à Rondeletio exhibita. Nostra Castoris icon proxima pagina sequetur.

GERMAN. Biber das wyble.

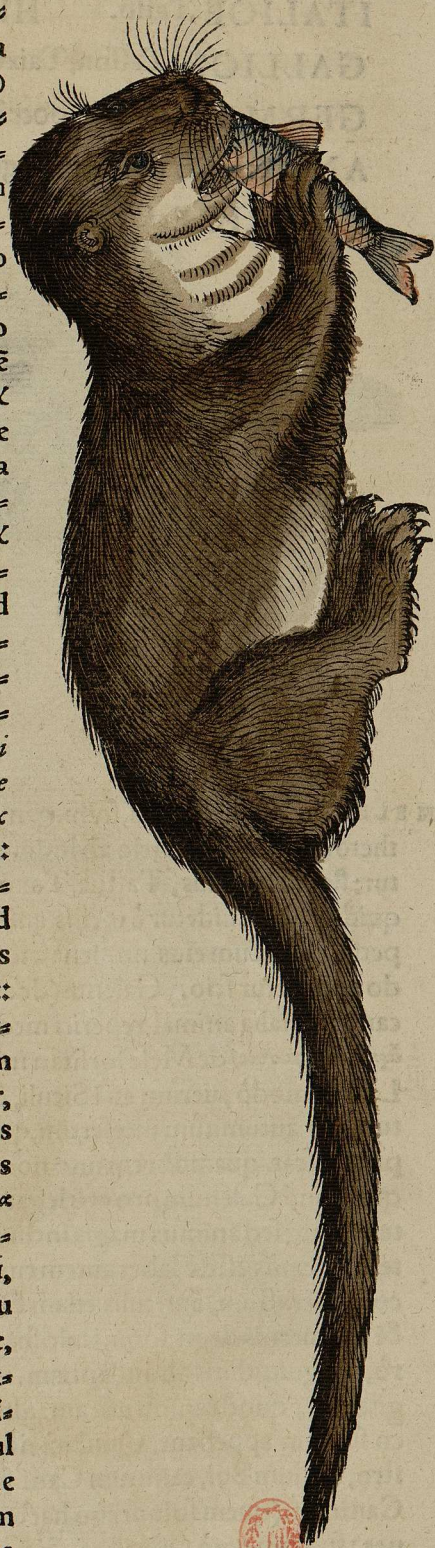

FIBRI in inguinibus (ut inquit Rondeletius) geminos tumores habent, utrinq̃ unicū, membrana sua cōclusum, oui aserini magnitudine. inter hos est mentula in maribus, in foeminis pudendum. Hi tumores, testes non sunt, sed folliculi membrana cōtecti, in quorum medio singuli sunt meatus, è quibus exudat liquor pinguis & cerosus:

quem ipse Castor saepe admoto ore lambit & exugit, postea hoc ueluti oleo quas potest corporis partes contingere, oblinat. Hos tumores, testes non esse, hinc maxime colligas, quod ab his nulla sit ad mentulam uia, neque ductus quo humor in mentulae meatus deriuetur & foras emittatur. Præterea quod testes intus reperiuntur. Leporibus etiā similiter in utroque inguine tumor est. Eosdem tumores Moscho animali esse puto, à quibus odoratum illud pus emanat. Fœminæ, quam hic depinximus, unicus est meatus & ad excernenda excrementa, & ad pariendum, Hæc ille.

LATINE Lutra, Lutræ etiā Lytras dici posse Varro docuit: quia radices arborum in ripa succidere atq; dissoluere (quod Græcis est λυειν) dicuntur, potest tamen & à luendo uideri nominata, quod in aquis selutet, sicut & Græcè Enhydriis, Hermolaus. Sed Varro Lutræ cum Enydride confundit, teste Scaligero. Ab Aristotele Ενυδρις uocatur uocabulo oxytono, à quo gignendi casus ενυδρις: Herodoto proparoxytonum est ενυδρις, ενυδρις. Ενυδρις, δ, Helychio est animal fluuiatile simile Castori. Scribit autē Herodotus libro 2, Enydrias in Nilo nasci, & sacras existimari. quo loco Enydrium nomine Ichneumones aliter dictas, peculiare Nilo quæ drupedes, intelligere mihi uidetur, nam Ichneumones quoq; sacros Aegyptijs esse legimus: & Marcellinus eosdem Hydros uocat, Isidorus Enydros. Alibi uerò cū scribit: In maximo apud Gelonos lacu capi Enydrias, & Castores, & alias feras τετραγωνοπροσώπους, (id est, forma oris quadrata, nimirū qualis Felium ferē est, aut Simiarum: ut fortē Satyria Aristotelis hæc sint, Castori Lutræq; cognata: nam Satyri etiam Simiarum generis existimantur:) quorum (omnium scilicet ex æquo) pelles circa sisyras pro fimbrijs assuuntur: testiculi uerò uteri remedijs apti sunt. In his uerò Enydriū nomine nō Ichneumones Nili, sed Lutræ ppriè dictas intelligo. Apud Gelonos quidem & Scythas omnes, Lutræ abundant: quod in regionibus eorū flumina stagnaq; per multa sint. & Lutræ testes non secus ferē quàm Castoris (quanuis improprie testes dicuntur, ut in Castore indicatū est) ad uterum remedijs pollent. Aelianus & Aëtius Græci scriptores Lutræ nuncupant Canem fluuiatilem, Κύναν ποταμιον: Seruius Castorem quoq; Canem Ponticum nominat, Bellonius Lutræ caput caninū, & dentes ferē Canis attribuit. ¶ Tanta est Lutræ sagacitas, ut ex aqua per riuulum effluente, per aliquot procul miliaria piscium odores excipiat ē uiuarijs: quæ subiens uastet. Simul facilius haurit auram secūdo fluuio delatam: simul inanis superare cursum potest: quo satura sine labore atq; negotio unā cum ipso fluxu rursus delabatur, Scaliger. ¶ Lutræ (inquit Olaus Magnus) quadrato ore mordaces, ut Castores: quibus similes pelle, sed triplo longiores sunt, in Septentrionalibus aquis, præsertim Suetiæ superioris, &c. reperiuntur. pelles earum cum alijs mira multitudine ad Moscouitas & Tartaros pro tegumentis & uestibus exportantur, &c.

ITALICE Lodra, Lodria, Lontra.
GERMAN. Otter.

GALL. Loutre, Leure.
H

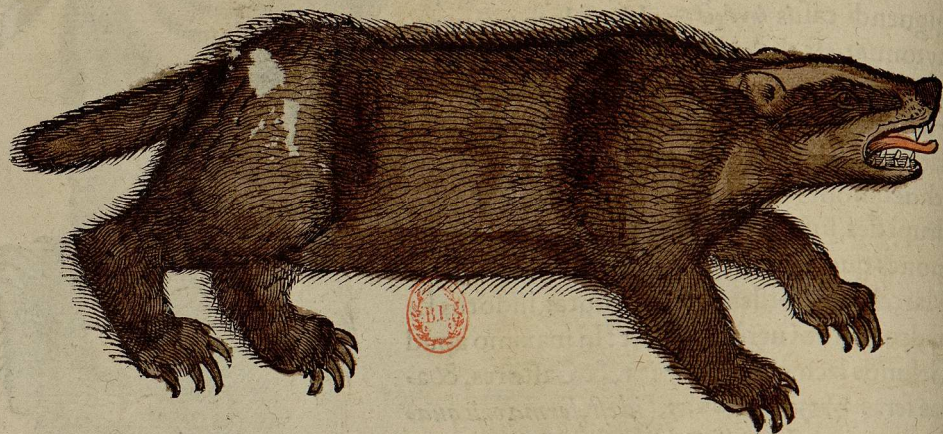
ITALICE Taffo. HISPANICE Tafúgo, Texón,

GALLICE Taffon, Taixon, Grifart, Blaireau, Bedouo.

GERMAN. Tachs/oder Dax.

ANGLICE Brocke/Bagert/(aliàs Badger/)Banfon/Deer/Gray.

ILLYRICE Gezweecz.

MELIS, uel **Melis** potiùs, scem. gen. Varroni, Samonico, & Gratio, qui lucifugæ epitheton ei tribuit. Melo ab lûdoro, & ineptiùs etiam Melotus, à recentioribus dicitur; sicut & **Taxus**, Taffus, Taxo, Daxus, à Germanico eius nomine **Tachs**. Melis quidem dicta uidetur à mellis aueritate, cuius gratia aluearibus insidiatur, & fauos petit. Græcum eius nomen uetus non inuenio, neq; à nostri sæculi Græcis quomodo appelletur scio. Galenus (de alimentorum facult. lib. 3. cap. 1.) scribens apud Lucanos in Italia animal reperiri medium quodammodo inter **Vrsum** & **Suem** (*μεταξύ τῶν ἀρκτῶν καὶ τοῦ σὺός*) de Mele forsitan intellexerit. abundant. n. hoc animali, ut audio, non Lucani modò, uerùm etiã Siculi, & reliquæ regni Neapolitani partes: eoq; uescuntur, per autumnum præsertim, quòd tum maturis uuis & reliquis fructibus maximè pinguescat. quamobrem uno nomine *Σύαριος* uel *Σύαριος* Græcè uocari poterit: nisi quis apud Galenum pro *σὺός* legat *μὺός*, ut *Arctomys* animal, hoc est, Mus alpinus intelligatur; sed animus magis inclinatus ad Melem: & Murem alpinum nō puto frequentem Lucanis esse. Habet autem cum **Vrso** cōmunia quedam **Melis**, ut crura humilia, corpus crassum, auriculis etiam & pedibus nō dissimilis: & quòd iisdē ferè uescitur, & in cauernis degit, somnulosus adeò ut magna hyemis parte dormiat: cum **Sue** uerò, pinguitudinis abundantiam. **Melium** genera duo faciunt: unum **Canis** instar digitatum, quod caninū uocant: alterum ungulas, ut **Sues**, bifurcas habet, quod idcirco suillum appellant. Quidam non ungibus tantum, sed ore etiam, siue naso & rostro, suillum **Sui**, caninum **Canis** similem faciunt: (ut in **Erinaceorū** quoq; genere.) Caninum (quem solum ego hæcenus uidi) cadaueribus uesci, & ijs cibis quibus **Canes**: suillum uerò radicibus, & ijs quibus **Sues**, **Normannus** quidam mihi retulit: qui utrūq; genus aliquando se cepisse aiebat. ¶ Antiquis fuerat persuasum, pro miscuum esse utrūq; in **Hyæna** sexum. eos castigat **Aristoteles**. Negat enim in masculo eam rimam, quæ sub excrementorū exitu est, peruiam introrsum esse. De **Melibus** hoc item dictum à nobis est, **Scaliger**, ego alium, in quo de **Melibus** hoc dixerit, locum iam non reperio.

ITALICE Histrice, uel Porco spinoso. HISPAN. Puérco espin.
 GALLICE Porc espic. ANGLICE Portepyne.
 GERMANICE Meerschweyn/ Dornschweyn/ Stachelschweyn/
 Porcopick/ Taran.
 ILLYRICE Porco spino.

HYSTRIX subijciatur Meli, quòd & naturam partim similem habeat, partim magnitu-
 dine non multum absit, Eas generat India, Aethiopia, Africa (praesertim circa Afros

H ij

pastorales, teste Herodoto:) & Tartaria. Hystrix quem ipse uidi, tres circiter pedes longus erat. Agyrta qui circumducebat, os eius leporino conferebat, aures humanis: pedes anteriores Melis, posteriores Vrsi pedibus. At Hieronymus Cardanus in opere de Subtilitate hac facie animal describit, quod non sit Hystrix, (quoniam spinas immobiles habeat, non emissarias ut Hystrix,) sed bigener fortè animal, quodq̃ ex Hystrice, alioq̃ uelut Vrsi, natū uideri possit: [*Sed hoc diligentius considerandū est.*] Hystricem (inquit idem) Africam mittere proditum est, sed nunc & Gallia habet, & Italia. ¶ Similiter ut Herinaceus spinis cōtegatur: sed multò maior est, rictuq̃ & pedibus differt, digitati enim Erinaceo sunt, illi bifidi, quanquam & Erinaceorum speciem bifulco esse pede tradunt: mihi ut uiderem nondum contigit: quod & Scaliger de se testatur. ¶ Hystrix ut in plerisq̃ uulgaribus Porcus spinosus hodie nuncupatur: sic & à Græcis recentioribus (ut Suida) Acanthochcerus, idem ad uerbū sonante uocabulo uocatur: sed & uulgare Echinum terrestrem eodem nomine uocitant, ut scribunt Etymologus & Varinus. quòd uerò Hystricē quoq̃ Echinum terrestre Suidas interpretatur, falsum est. Albertus cum Hericium alium marinum, aliū porcinū esse dixisset, subdit: Et similiter animal quod uocatur Succa (*nescio qua lingua*) cuius itidem duæ species sunt, quarum altera pedes Porci habet, altera Canis: est autē idem qui Porcus spinosus. Scribitur Græcè ὕστρος, ὕστρος: uel ὕστρος, ὕστρος. Sic autem dictus uidetur à setis siue aculeis potius, quibus multò magis horret, quàm setis suis rigere Sues soleant. Plinius Hystrices fœminino genere protulit, Oppianus masculino. ¶ Animal foetidū esse audio, & in syluis cauernas fodere Melis instar. Quatuor hybernis mensibus (inquit Aristoteles) se condit ut Vrsa: & triginta diebus utrum fert, ut Vrsa: & reliqua facit perinde ut Vrsa. Hinc est fortè quod Ἀρκυλὰ à Cretensis nominatur.

ITALICE Volpe.

HISPAN. Rapósa, à rapiendo nimirum.

GALLICE Regnard.

GERMAN. Fuchß.

ANGLICE Foxe.

ILLYRICE Liffka.

VULPES, apud Grāmaticos etiam Volpes scribitur: sic dicta, ut Aelius dicebat, quòd uolat pedibus. Vulpecula diminutiuum est. Apud Græcos ueteres Ἀλώψ dicitur, hodie Ἀλώψ. Κινάδω, τὸ, sunt qui bestiam omnem appellari uelint, peculiariter uerò Vulpem: & Siculos priuatim Vulpem κινάδωσιν appellare. Vsurpant hoc nomen Demosthenes, Sophocles, sed & Aristoteles. sunt qui non ipsam Vulpem, sed Martem à Martiale dictā, esse putent. ¶ Sunt in Septentrionalibus syluis (inquit Olaus Magnus) Vulpes nigræ, candidæ, rubæ, crucigeræ in dorso, aliæq̃ cœruleo colore aspersæ: omnes quidem ex æquo malignæ atq̃ astutæ, Nigræ pelles preciosiores ceteris æstimantur: quia Moscouitarū principes frequentius his utuntur. deinde crucigeræ, hoc est, quæ nigra cruce dorso tenus à natura signantur, propter maiorem ornatum & pellium magnitudinem: quam non nisi in maturiore ætate Vulpes consequitur. Hæ etiam pelles, uti nigræ, propter cōmercia Moscouitarum, Russorum & Tartarorum, magno in precio sunt. Candidæ minoris æstimantur, & quæ coloris cœrulei sunt, propter earum copiam, & quòd pilos facilius amittant. Nigræ aliquando adulterantur, atro colore fumo picearum tædarum inducto. Rubæ Vulpes omnium frequentissimæ ubiq̃ reperiuntur. ¶ Germani Vulpes quasdam uillo densiore & nigricante, à colore Brandfuchß nominant: nostri Kolerle. sunt autem minoris precij, & magnitudine etiam ut plurimum minores. ¶ Vulpium (ut scripsit Ge. Fabricius ad me) magnæ sunt in coloribus differentiæ. Vnū genus notissimū, quod in regionibus frigidis nobilius coloratur, nam in ijs quæ ad meridiem & occasum pertinent plagis, colore est cinereo, & quasi lupino, & pilos fluxos habet, ut in Italia

Italia & Hispania. Hoc genus apud nos duobus nominibus, propter gutturis uarietatem, distinguitur: nam **Köler** appellantur, quibus guttur quasi carbonum pulvere conspersum, in albo nigricat. Rursus **Berckfuchse**, qui candido sunt gutture: quod quò magis candet, eò est preciosius. Alterum genus est primo simile, sed nota insigni differens. nam ab ore per caput, tergum, caudam, recta nigri coloris linea ducitur: tū

per reliquum corpus & pedes anteriores, transuersa: ita ut utraq; crucis exprimat similitudinem, unde & nomen illis est **Krützfuchse**, quasi crucigeræ. Guttore hoc genus nigriore est, & ex alijs ad nos importatur regionibus. Tertium genus est quod colorem isatidis uel coeli sereni refert, **Blauffuchse**, id est, cœrulei coloris, sed diluti. Vulpes pili rutili capiuntur apud nos, **Brandfuchse**: candidi in Suetia & Noruegia, licet rariùs. ¶ Vulpium pelles nigerrimæ, nuper à mercatoribus in Galliam allatæ sunt, ad usum uestium non uulgarem, sed alia re admirabiles. Quippe rarissimis, & quasi ordine dispositis pilis candidis, singularibus uariæ. Vulpes accepimus amaris

amygdalis esitatis interire, nos Vulpeculam aloë cum carnibus deuorata, uidimus extinctam, Scaliger. Vulpes in Arabia (inquit idem) & Syria Palæstina, pilo fœdo, audacia insigni, uespere mutuis ululatus quasi signo dato ad nocturnam conditæ prædam conuenire, Gregatim prædari. Omnia surripere, etiam calciamenta, atq; in sua lustra comportare. Ergo incolæ, incolarumq; monitu uiatores, auditis earum gannitibus, colligere uasa ex agris ac locis apertis. Nihil enim tutum esse. Hæc cum ex quodam Regulo accepissem: unus, qui in eodem fuerat comitatu, negabat esse Vulpes: sed Lupos esse haud magno corpore: neq; fœdo pilo, sed colore luteo nitido. Hæc ille. Nos hæc animalia nec Vulpes, neq; Lupos, sed Hyænas esse supra ostendimus.

VULPES crucigera. Lege inter ea quæ proximè retrò de Vulpe scripsimus.

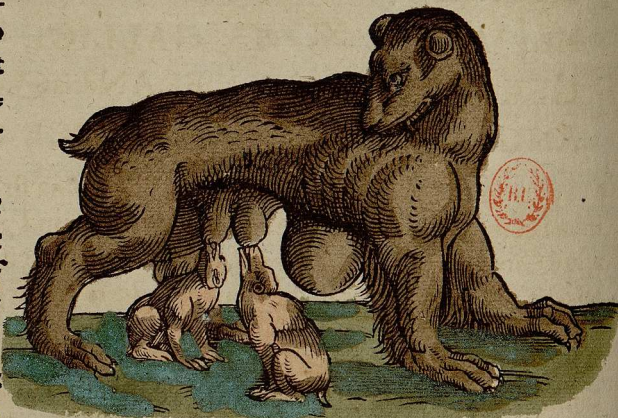
GERMAN. Kreuzfuchß. man bringt sy gwonlich vß Schweden/ sind die köstlichisten nach den gar schwarzen stömbden Fuchßen.

Simiulpa caudam Cercopitheci habet, quod hæc icon non ostendit: ut inde cætera etiam non probè expressa aliquis suspicetur.

SIMI VULPA dici potest hoc animal peregrinum ficto nomine: Græcè *ῥιθινάλωψ*, aut *ἄλωπιος ῥιθινός*: propter ambiguum inter hæc animalia corporis speciem.

GERM. Dis stömbd thier mag ein Fuchßaff genennt werde: daß es mit dem kopff gestaltet ist wie ein Fuchß/ hindē auß aber wie ein Aff/ mit einē langē schwantz wie ein Meerkatz: wiewol das

in der beygesetzten figur/ die wir vß einer getruckten Mappen der wält/ nachgemacht/ nit angezeigt wirt. Arbores in Pariana regione ingentes sunt, (inquit Petrus Martyr, Oceanæ Decadis i. lib. 9.) inter quas repertum est animal monstruosum, uulpino rostro, Cercopitheci cauda, uespertilionis auribus, manibus humanis, pedibus Simiam æmulans: quod natos sibi catulos circumfert, quocunq; proficiscatur, utero exteriori in modum magnæ crumenæ (dependente.) Id, licet mortuū, ipse uidi, conuolui, crumenamq; illam nouum uterum, nouum naturæ remedium, quod a uenatoribus aut aliis à cæteris uiolentis ac rapacibus animalibus natos liberet, illos secum

secum asportando admiratus sum. Nunquā autem illos emittere dicitur, nisi aut recreandi aut lactandi gratia, donec sibi uictum per se quæritare didicerint. Cum catulis animal ipsum deprehenderant: sed in nauibus catuli intra paucos dies perierunt: mater per aliquot menses superfuit. sed & ipsa tandem tantam aëris & ciborū mutationē ferre nequiuuit. Hæc ille. ¶ Cardanus in opere De subtilitate hoc animal Aethiopiam mittere scribit. Mittit & India occidentalis (inquit) Chiurcam ē mustelino genere, quæ eodem modo filios secum fert. Et rursus in opere De rerum uarietate: Chiurcam (inquit) seu Chuciam noua Hispania mittit. ea minor Vulpe est, collo oblongo, pedibus breuibus, capite uulpino, colore cinereo, uelocissimè currebat, cum septem filios in crumena deferret. Videtur autem hoc animal mediū esse inter Leporem ac Vulpem: sed alterius generis ab utroq; ob crumenam. Chiurca (inquit Scaliger) Viueræ facie ac magnitudine est, capite uulpino, sub terra habitat, foecundissima est, duodenos parit exiguos. Cauda ei tenuis, penè glabra. Ipsa pilo atro. Catulos in bursa sub aluo obtenfa secum fert. In America uulgò uocatur Seruoy (inquit Io. Stadenius Hombergensis, qui Americam à se uisam describit: ipse u. duplici Germanicis literis *Serwoy* scribit) magnitudine Felis animal, & cauda eiusdem: pilis alijs ex albo fuscis, alijs ex nigro. Catulos parit quinos aut senos. Locū in uentre ad sex digitos ferè scissum gerit: et intra scissurā illā mamillas habet: eidemq; inclusos catulos circumfert. Sed forsan idem animal fuerit Alopecopithecus & Chiurca, etsi pro diuersis à Cardano & Scaligero memorētur: cum utrūq; capite sit uulpino, & in alui ceu bursa suos catulos gestet. hæc enim utriq; conueniunt: cætera quæ in alterutro describendo addunt, saltem nō aduersantur. Itaq; animal unum esse suspicabor, donec aliquis certiora docuerit. Hoc fortè interest, quòd Alopecopithecus lactandi gratia catulos ē bursa sua emittit: & icon (si quid ei credendum) bursam illam anteriore uentris loco, mamillas posterius ostēdit. Chiurca uerò mamillas intra bursam (quanuis non bursam sed scissuram in uentre esse scribit Stadenius) habet. Coniunctio & Cynocephalis cognatum esse: quoniā Agatharchides author est Cynocephalum foeminam uterum per omnem uitam extra corpus gestare.

LATINE Simia.

ITALICE Simia, Bertuccia.

HISPANICE Ximio.

GALLICE Singe.

GERMAN. Aff.

FLANDRIS Simie/Scherfittel.

ANGLIS Ape.

ILLYRICE Opicze.

SIMIA dicitur, ut grammatici annotant, quòd sima sit & naribus depressis: uel quasi mima & imitatrix. Simius masculino genere apud poëtas aliquot legitur, Simiolus apud Ciceronem. Græcis *ῥίμων*, & rarius *ῥίμης*: recentioribus *μυμων* & *ἀγνοῖανός* uel *ἀγνοῖανός*. Africa diuersis in partibus & India Simiarū genera uaria ferūt. Indi ad regē suum afferunt Simias albas & nigras, nam rufas ideo in urbem non adducūt, quòd Veneris libidine inflammentur in muliebrem sexum, Aelianus. Differunt inter se Simiæ cauda & barba, quòd aliæ habeant, aliæ careant. Deinde magnitudine, colore. Item faciei figura, qua uel hominē, uel Canem, uel Porcum repræsentant. Primæ simpliciter Simiæ dicuntur, alteræ Cynocephali, tertiæ Choeropitheci, id est, Simiæ porcariæ, ut Gaza apud Aristotelē uertit: Qui uno tantum in loco hoc animal nominat, Chamæleontem scribens rostrum ei simillimū habere. Differunt autem inter se Simiæ, non solum ut nominibus distinctæ sunt, ut simpliciter dictæ Simiæ, Cercopitheci, Cepi, Callitriches, Cynocephali, Satyri, Sphinges: sed etiam quæ unius sunt generis & nomē cōmune habent, nō omnes sunt similes. nā ex simpliciter dictis Simiis, aliæ sua facie hominem, aliæ Canem magis referunt. Sunt & Cynocephalorum dis-

uersa genera, nec unum genus caudatū. ¶ Simiarum (inquit Io. Leo Africanus) uariæ sunt species, quarum quæ caudam gerunt, Monæ (*Hispanico uel Africano uocabulo*) dicuntur: aliæ uerò Babuini. Reperiuntur in Mauritaniæ syluis Bugiæ & Cōstantinæ montibus. Humanam faciem nō pedibus modò & manibus, sed uultu etiam referunt, admirando ingenio astitutiq; à natura dotatę. Herbis & grano nutriuntur, & spicas pasturæ magno comitatu incedūt. Earum una ad limes campi excubans, si percepto agricolæ clamorem ediderit, reliquæ in fugam maximis saltibus in proximas arbores insilientes aguntur. Fœminæ catulos humeris gestant, cum quibus pariter ex arbore in aliam desiliunt. Quæ ex ijs edoctæ sunt, res patrāt incredibiles: uerū iracundæ sunt & crudeles, tametsi facillè placentur. ¶ Sine cauda (inquit Scaliger) Simias plures uidimus, quantus puer est annorum

octo, Marem quoq; ac fœminam cum prole, Filiolus si quid uideretur desiderare: manu, pugnoq; fœminam à marito, tanquam malæ tractationis ream, etiam addita uultus acerbitate, castigari, nempe supercilio, rictu, murmure, irati patris, atq; reprehensoris mariti animum præ se ferre. Multa leguntur in libris itinerarijs: sic enim inferuntur. In India mediterranea ingentes corpore, audacia ciuiles, ultro citroq; non solum per agros, sed etiam per oppida in mercatibus, sine maleficio aut offensione ciuium cōmeare. Tot earum sunt species, forma, colore, cauda, iubis, magnitudine differentes: ut non parum negocij faceffat historiæ ordinem meditantī. In Troglodytica iubatæ sunt Leonum modo, maximi Veruecis proceritate. Simiam Mauri Bugiam uocant, nos Monam, (*Mona uocabulum Hispanicum aut Africanum uidetur pro Cercopitheco.*) Et rursus: Simiarum genera quædam uiriditate conspicua sunt: aliarum color luteus. Hæc omnia Scaliger,

GALLICE Magot, Tartarin.

GERMAN. Ein bsunderer art groflachter Affen: welcher männlichsgelid anzefähen/als ob es von natur beschnitten wäre.

CYNOCEPHALVS, ut uidetur, Græcè & Latine dictus. Gaza Canicipitem transfert. Genera eorum plura sunt, Arriano teste. Figura quam damus Simiæ cuiusdam est ad uiuum expressæ, quam Theodorus Beza ad nos misit, qui uiuam sibi talem Luteæ uisam ait, Tartarinum uulgò dictam. Ego (inquit) ex Cynocephalorum genere esse arbitror, quod uel ex pudendo natura circunciso (nam Cynocephalum circuncisum gigni auctor est Orus) animaduerti potest. Magnitudo est ut Canis leporarius. Bipes plerunq; obambulat, & uocem penè articulatā habet. Videtur & hoc conuenire, quòd legimus Cynocephalos Simijs maiores esse, minùs erectos: rostro longiore, ferè canino. Caudas quidem alia etiam Simiarum genera habent. ¶ Simiæ quoddam genus (inquit Bellonius) Galli Tartaretum uel Tartarinum, & in alijs locis Ma-

eis Magot nominant, uidetur autem eadē esse quæ ab alijs populis Maimon appellatur, & Aristoteli Simia porcaria. Sunt tamen qui Tartaretum Simiam ab illa quæ Magot uel Maimon dicitur, diuersam esse defendant.

¶ Cynocephalum unum barbatum uidimus (inquit Scaliger) foedum aspectu, nigrum, maleficū, moribus infamem. Magot genus illud maximū Galli uocant. In aula Regis unus fuit, qui diu bipes deambulabat, amictus sagulo militari, ensiculo accinctus. In sella iussus, continuit sese pernox, aut per diu publico spectaculo: ita ut non deessent, qui homuncionē putarent uerum. ¶ Quærendum an Cephus, de quo mox in Cercopitheco dicemus, cum Cynocephalis potius quàm Cercopithecis censeri debeat. ¶ Cynocephalus fœmina uterum perpetuò extra corpus gerit, ut scripsimus supra in Simiuiulpa: nescio an mas quoq; suum genitale, ita semper, ut hîc pingitur, exerat.

¶ Cynocephali uocis expertes strident acutum. Descendit autem eis barba sub mento (ὡς τῆς ἀνθρώπου γλώττης) ut Draconibus hac in parte conferri possint. Edunt autem tum alias animantes, tum homines, prout contingit, Græcus quidā innominatus. Agatharchides eos ex Troglodytica uel Aethiopia mitti scribit: corpore hominē deformem, facie Canem referre. uocē edere mygmi instar, (μυγμὸν παραπλησίαν. Grāmatici μυγμὸν interpretantur suspirium aut Muris sonum. Eustathius à uerbo μυγμὸν deriuat, id autem mī. literam sonare interpretatur, uel clausis labijs per nares sonum quempiam edere:) ferum omnino animal & quod mansuefieri nequeat: uultum à supercilijs & oculis præsertim austerum ostendens.

GRAECE & LAT. Cercopithecus, id est, Simia caudata.

ITALICE Gatto Maimone.

GALLICE Marmot.

GERMAN. Meerkatz.

ANGLICE Marmoset: &

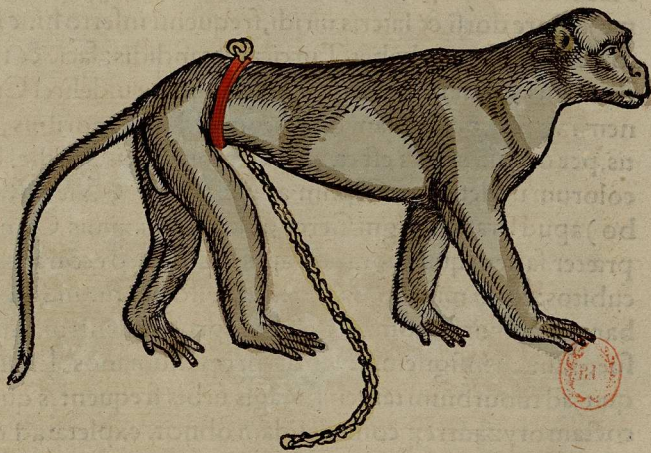
species alia Munkai.

Hispani uel Afri puto, Monas appellant

Simias caudatas.

SIMIAE quidem caudatæ inueniuntur etiam aliæ: sed huic qd exhibemus generi priuatim hoc nomen cōtigit, siue per excellentiam, siue quòd aliæ minùs cōmunes sint.

¶ Aethiopia generat Cercopithecus nigris capitibus, pilo asinino, & dissimiles cæteris uoce, Plinius. Indiæ sylua supra Emodos montes abundat ingentibus Cercopithecis, Onesicritus scribit in India Cercopithecus esse, qui per præcipitia uadent.

tes, petras contra insequentes deuoluant, Strabo. Ex quibusdam Noui orbis regionibus Cercopithecus pulcherrimos aduehi aiunt. Cēbus (Κῆβος, Gaza Cēbum interpretatur per æ,) Aristoteli Simia caudata est. nam Cercopithecus nomen in eius libris non reperitur. at Strabo, Aelianus, Plinius, Cephum (sic enim scribunt) à Cercopitheco distinguunt. Pompeij Magni ludi ostenderunt ex Aethiopia quos uocant Cephos: quorum pedes posteriores pedibus humanis & cruribus, priores manibus fuere similes, hoc animal postea Roma non uidit, teste Plinio. Cepus (Κῆπος) faciem habet Satyro simile, cætera inter Canem atq; Vrsum. in Aethiopia nascitur, Strabo: qui & alibi tradit in Arabia reperiri Cepum, cui facies sit Leonis, corpus reliquum Pantheræ (πάρθηρ, Agatharchides,) magnitudo Dorcadis, id est, Capreae. Cepum autem dictum uolunt, Græca origine, quod horti instar uarietate colorum insigne sit animal: siue uarietas illa, non aliter quam in Pantheris, cui confertur eius corpus, maculis intelligatur: siue aliter, ut Aelianus tradit. Cēpus (inquit) circa mare rubrum cum cōfirmata ætate est, pari magnitudine est cum Eretrienfibus Canibus: coloribus uarium. eius enim caput & dorsum & spina ad caudam usq; prorsus ualde igneo colore sunt: tum aurei quidam pili disseminati spectantur. Facies alba ad genas usq; inde ad collum aureæ uittæ pertinent. Collum & pectoris inferiores partes, & anteriores pedes omnino albi coloris sunt. Mammæ duæ manum implentes cæruleo colore uisuntur. Venter candidus, pedes posteriores nigri sunt. Rostri forma Cynocephalo recte comparari potest. Hæc ille. Hebræi quidem Simiam Koph appellant: à qua uoce Græcos Cepum, uel Cebum denominasse aliquis coniciat. Vis detur autem Cēpus, Strabonis præsertim & Aeliani, tum ab Aristotelis Cebo, id est Cercopitheco differre, tum ad Cynocephalos referri debere: sed nihil pronuncio. Nam & authores inter se non satis conueniunt: & natura sæpe ceu ludens inter duo genera medium aliquid producit. Hoc saltem dixerim, Simias caudatas alias concolores esse: alias uero uarias, & his Cepi nomen melius cōuenire: præsertim si *παρα τὴν κίτῳ ποικίλῃ* deriuēs. ¶ Cercopithecorum (inquit Scaliger) tanta uarietas est, ut memoriam confundat, Catos Maimonos, appellamus subuirides, malignos, Hos uidimus sibiipsis caudarum exedere extremas partes. Hoc, aiebant, ab ijs solis committi, qui gustassent aliquando carnes. Albi dicuntur esse alicubi. Nos nigros cum maculis albis uidimus, sono uocis grauiore: croceos, fuluos, furuos, paruos, magnos, mediocres: agiles omnes, atq; maleficos. Imitatores maximi, ingeniosissimiq; omnium ij, qui bene olent. ¶ Angli Cercopithecum tum maiorem tum minorem, *Marmoset* uocant. Et rursus *Munkai* idem appellant, aliud Cercopithecorum genus barbarum, minus priore, idq; similiter in maius & minus diuidunt: ita ut ex magnitudinis differentia genera eorum quatuor sint: quorum minimum instar Sciuri ferè est. Habemus Cercopithecum seu Mamonetum (inquit Io. Caius Anglus in epistola ad me) colore dorsi & lateris uiridi, frequenti inserto hinc inde pilo melino: uentre, mento, & barba (quam habet Turcicam) candidis: facie & tibijs nigris, naso albo. ex minore eius animalis genere est, magnitudine uidelicet Cuniculi. Si placet, eius imaginem mittam, quanquam opus non est. Nam moribus, corporis figura & lineamentis, per omnia similis est cæteris Cercopithecis. Sic ille, hunc quidem meritò, propter colorum uarietatem, Cepum appellaueris. ¶ Megasthenes author est (inquit Strabo) apud Prasios gigni Cercopithecus maximis Canibus maiores, & totos albos, præter faciem quæ nigra est: apud alios uero ecōtra: caudæ longitudine supra duos cubitos: eosq; mitissimos, nec inuadendo & furando malignos. Aelianus etiam barbam eis tribuit, & comam ex fronte propendentem, caudamq; leoninæ simile: mansuetudinem insignem, & sensus propè humanos. Et quanquam syluestres sunt (inquit) ad suburbium tamen Latagis urbis frequentes quotidie proficiscuntur. quibus coctam oryzam rex comedendam obijcit. expletæ ad domesticas sedes magna moderatione reuertuntur, nec obuium quenquam lædunt. ¶ In ora Cariai (inquit Petrus Mar

trus Martyr in Nauigationum historijs) animal insolitum reppererunt. Id est grandi Cercopitheco par, cauda longiore, procerioreq; qua & feras strangulat, & in arbore suspensus, uim terq; quaterq; sese deuoluens capiendō, ex ramo insilit in ramum, & ex arbore sese proijcit in arborem ac si uolitarēt, &c. ¶ Callitriches toto penē aspectu differunt (à cæteris Simijs) barba est in facie, cauda latè fusa priori parte. Hoc animal negatur uiuere in alio quàm Aethiopiæ quo gignitur coelo, Plinius, Callitriches quidem Hermolao à barbitio dictæ uidentur, quod Græci tricha uocant: atqui thrix Græcis pilum omnem significat: & hæ Simiæ non tam barbæ, quàm caudæ extremæ pilis latius fuis à reliquis differunt.

CERCOPITHECI seu Cepi Satyriue genus, (nam & Satyri inter Simias sunt, & Cepi faciem esse tanquam Satyri Strabo scribit,) cuius imaginem ex Germanico quodam libro descriptionis Terræ sanctæ mutuati sumus.

GERMAN. Ein wunderbare Affen oder Meerkatzen art/welche wir also conterfetet gefunden habend in einem Teütschen getruckten büch von dem Heiligen land/2c.

De hac aut simili bestia sensisse uidetur Cardanus, cum scribit: Est & formæ raræ Cercopithecus, magnitudine & forma hominis, cruribus siquidem, uirili membro, facie, dicas hominem agrestem, quia totus est pilo oblitus. Nullū animal perseuerat plus stando illo, homine solo excepto. amat pueros & mulieres, non secus ac homines suæ regionis: conaturq; cum uincula effugerit, palam cum his concumbere, quod nos uidimus.

MONSTRUM Satyricum captum anno Salutis M. D. XXXI. in ditione Episcopi Salceburgensis, in saltu quem Hanesbergium uocant.

GERMAN. Ein wunder von einem thier/gesfangen im jar von der geburt Christi M. D. XXXI. in dem Hansperger wald/in dem gebiet des Bischoffs von Salzburg.

ANIMALIS quod Sagoin' uulgo appellant (nomine forsan Bresiliæ incolis usitato, unde nuper aduectum est) iconem perpulchrè & accuratè expressam, Petrus Coudenbergius doctissimus celeberrimusq; Antuerpiæ pharmacopœus mihi communicauit. Sagoini animalis (inquit in epistola)

imaginem mitto ad uiuum delineatam secundū omnes dimensiones. (*Pictura quam misit magnitudo, undique tripla ferè ad nostram erat: an uerò animal ipsum quam pictura exprimitur maius non sit, ignoro.*) Viuidum admodum erat, agile ac timidum. Pilis erat mollibus admodū. Vuis passis uelcebatur Sole siccatis, & pane albo modico. Coronatis hîc quinquaginta diuenditum est, aduectū ex Bresilia. forsan ex Siemia parua & Mustela procreatum, miscentur enim ibi uaria animalia, propter regionis caliditatem. Nusquam de eo quicquam legi. Sicille: nos eius uerbis & specie ipsa animalis inuitati, Galeopithecum nominabimus.

GERMAN. Ein frönd thier/ kurglich vñ dem nürwen land Bresilia gen Antioff gebracht/ anzesähen den Meerkatzen etwas gleych.

IN America (inquit Andreas Theuetus) reperitur animal corpore supra modū deformi. incolæ nominant Haÿt uel Haÿti, magnitudine Cercopithecii Africani (quem Galli uulgo Guenon appellant) satis magni. Ventre ad terram ualde demisso, capite & facie ferè infantis, ut appōita pictura ad uiuum facta ostendit. Captum quoq; suspirare dolentis infantis instar solet. Pellis ei cinerea, & parui Vrsi modo uillosa. Pedibus terni

solum ungues hærent, quatuor digitos longi, similes magnis Cyprinorum spinis: quibus per arbores repit, in his enim frequentius quàm humi degit. Cauda tres digitos longa, paucis & raris pilis. Hominis uiui carnem nunquam gustare uisum est: quanquam incolæ aliquando longo tempore (absq; alio cibo) ipsum retinuerint, experiundi gratia. Galli quidam aliquando per syluam deambulantes, duo huius generis animalia in excelsæ arboris cacumine, ictu sclopeti deiecerunt: ex quibus alterum ualde læsum fuit: alterum attonitum duntaxat, & mihi donatum. quod cum ad dies ferè uiginti sex seruarem, cibo & potu omni abstinuit, in eodem semper statu: & tandem à Canibus nostris occisum est. Putant aliqui hoc animal uiuere ex solis folijs arboris cuiusdam, quam uernacula lingua Amahut uocant. ea præ cæteris excelssima est, folijs perexiguis ac teneris, in hac quoniā ut plurimum degit hoc animal, ab eius nomine Haÿt appellatum est. Si mansuefiat, hominem deamat: & in humeros eius ascendere subinde cupit: quod ferre nequeunt incolæ nudi: cum ungues eius peracuti sint, & longiores quàm Leonis aut ullius alterius feræ nobis cognitæ. Toto hoc tempore quo ipsum sub dio retinui, quanuis multoties plueret, à pluuijs nunquam madefactum est. Hæc ille. Nos Arctopithecii nomen huic animali ponemus: nam Papio dictus uulgo, hoc est Dabha Syrorum (quem olim Arctopithecum posse dici suspicabar) Hyæna nunc mihi uidetur.

CATI syluestres (*Wild Katzen*) in Heluetia multi capiuntur, in syluis præcipuè & ar-
bustis, iuxta aquas interdū: similes domesticis per omnia, (quamobrem effigie alia
opus non est,) maiores tantū, densioreq; & maiore pilo, fusci coloris, &c. sed fortè
ut domestici coloribus uariant, ita etiam feri non uno colore reperiuntur, in diuersis
regionibus præsertim. ¶ Feles Scythica uel Moscouitica, (fera an domestica nescio.
Scaliger quidem, domesticorū Felium pellibus tradit sceminas in Moscouia uestes
munire aduersus hybernū gelu: quod nullius æquè pili calore foueantur corpora)
cuius pellem nuper Ant. Schnebergerus ad me misit, longa est duos dodrantes cum
dimidio, Felibus nostris similis, sed colore diuerso, nempe nigricante, uel, si propius
& ad lucem inspicias, è nigro rufescente: undiquaqueq; ferè concolor. Cauda de-
cem digitos longa, terete, nigra. Sed unam tantū pellē uidi, nec scio an omnes eius-
modi sint. ¶ In Malabar prouincia (inquit Scaliger) Feles sunt agrestes in arbori-
bus agitantē. De eorum celeritate in cursu nihil memorabile proditum est. Saltu ua-
lere potiūs. Peculiaris uerò uolatus. Idq;, quod mirum magis est, sine alis. Membra-
nam ab anterioribus pedibus ad posteriores usq; productam tendi, quam, dum qui-
escunt, ad aluum contrahunt. Vbi uolare instituunt, pedū crurūq; agitatione pro-
tenta, collectaq; membrana, tum sustinentur, tum feruntur: mirabilisq; est eorū, tan-
quam per aërem currentium species. Sic ille, addit autem uerisimilius hoc nobis fieri
ex Vespertilionis natura. De Mure Pontico uolante dicemus suo loco.

¶ Ad Feles fortè referri potest etiam Heyrat in America dictum animal, cuius iconem
(non satis explanatam tamen) Andreas Theuetus posuit, Genethæ caro nō dissimis-
lem, & similiter maculosam. Heyrat (inquit) uocatur animal, uocabulo bestiam mel-
lis significante: eò quod passim desiderio mellis certas arbores (quas Vhebehason
incolæ uocant, è quarum fructu apes mellificant) perquirat. Colore est castaneæ ferè,
magnitudine Felis, mel tanta solertia suis unguibus extrahit, ut Apes neq; lædat, nec
ab eis lædatur.

MARTES, ut uidetur, à Martiali (nullus enim alius ueterum, quod sciam, hoc nomi-
ne usus est) dicta, (à recentioribus Marta, Martarus, Marturus, Marturellus, &
Mardur scem. genere,) nomen seruat apud plerasq; gentes hodie, Italos, Gallos, His-
spanos, Germanos & Anglos, terminationibus tantū diuersis.

ITALICE Foina uel Fouina, fortè à fago, quam Galli fau appellant.

GALLICE Foyne, Foing.

GERM. *Marder / Tachmarder / Zuzmarder / Steinmarder / Büchmarder.*
Sunt apud Borussos nemora plena animalculorum, quæ indigenæ Gaynos, Ger-
mani *Marter* appellant, Erasmus Stella.

MARTEM sic dictam coniicio, quod Martia, id est, pugnax & ferox bestia sit, iugulat
enim Mures, Gallinas, & aues cæteras. Species eius apud nos cognitæ duæ sunt:
una nobilior, cuius pars prona magis flauescit: altera ignobilior, parte prona albi-
cans. huius nomina in diuersis linguis paulò post seorsim referemus: illius iam dixi-
mus. Nobilior, magis syluestris est, & circa syluarū arbores, præsertim abietes, repe-
riri solet. Retulit mihi aliquando rusticus quidam, se initio Aprilis in præalta abiete
Martem cepisse cum quatuor catulis: & in abietibus eas Sciurorum instar nidificare.
Ignobilior circa fagos & saxa degit, & ad domos accedit, ubi ferè sub tectis latitat: no-
ctu grassatur, hæc domestica dici ad illius differentiam potest. In syluis supra Brigan-
tium ad Brigantinum seu Acronium lacum, Martis genus inueniri audio, cuius pili
noctu luceant, *Zündmarder*. ¶ Inter eruditos ferè hæcenus conueniebat, Martem
& similem ei bestiam Putorium, ad Mustelarū genus pertinere: id quod doctissimo

Scaligero non probatur. Sic enim scribit contra Cardanum, Mustelam domesticā esse, quæ ab omnibus hætenus sic uocata sit: syluestrem uerò, lctidem Græcè dictam, non magnitudine aut specie corporis, sed loco tantum differre. nam & syluestres Mustelas (inquit) familiaribus similes, sicut & Mures, uidemus. A Mustelis uerò differre Vierrā, quam Furonem uulgò nominant: cuius nomen Græcum non ponit: & qui lctidem interpretantur Vierram, reprehendit. Sicut & illos qui Putoriū, *Iltis* Germanice dictum, lctidem arbitrantur ob similitudinem uocabuli: hunc enim sicut & Mardurem aquaticam (sic Galli uocant) esse ex genere illorum quinque quæ ab Aristotele nominantur, Enydris, Castor, Latax, Satherion & Sathyron. Denique Mardurem quoque sui generis esse: aliam (ut diximus) aquaticam: aliam terrestrem. Terrestrium excellentissima Sebellina, (inquit,) dilutior & splendidior, pilisque raris, ut ita dicam, argetata. Nostratis color fuluior. Tertiam uocant Calabram, colore longe minus saturo. Domitius Martem uult esse Vulpis genus, quod sit *uivado* Aristotelis. Audiui à Germanis nostratibus, qui in Russia siue Rutenia fuerant, Mardures Sebellinas tribus dotibus commendari: pilorum nigritia, densitate, prolixitate. Conueniunt hæc postrema duo cum Gallorum æstimatione. de nigritia non item. Hilariorum pilum eligunt, respersum ea

quam dicebamus, candicantium raritate. Hæc Scaliger. ¶ Marduri ac Zebelli (inquit Olaus Magnus) frigidarum regionum animalia sunt, agiles cursu, & saltu eximij. Ferè enim ut Sciuri, cauda quasi pro temone utentes, de arbore in arborē, ramos unguibus apprehendo saltant, morsu terribiles pro sua magnitudine. Dentes enim natura eis quasi nouacula dedit: & ungues subtiles acutosque. Caro inutilis: pellis magno in precio est, apud remotas præcipuè nationes. Earum discrimen in hoc est, quod mardurinæ crassioris pili sunt: à uertice ad caudam, non autem e contrà, contrectatæ, pulchrum ordinem habentes: non item zebellinæ, nam à cauda ad uerticem contrectatæ, æqualem seruant decorem, quia uillosiores sunt, & densioris pili. quæ ob id citius uermibus cōsumuntur, quàm reliquæ pelles, nisi sint in continuo motu, aut absinthij ramis interpositis cōseruentur. Quod si sub dio Soli siccandæ exponantur, plus uno die consumuntur, quàm si toto anno tritæ uel gestatæ forent. Viuens enim bestia semper latitat in umbroso saltu, ubi auiculis insidiatur. Libidinosum est animal, & ualde fœtidum libidinis tempore. Vtriusque tamen (Marduri & Zebelli) pelles, pili tactu sunt molliores: & ingenti luxui deditorum hominum precio emptæ, à uermibus tandem consumuntur. Nascitur Zebellus (Zobel dicunt Germani) in ex-

tremis

tremis Moschouitarum syluis, & magno terrarum mariumq; spacio deportatur ad
exteros. Hæc Olaus. ¶ Martium genera inter se miscentur, & Martes fagi ferè se-
quitur Martem abietum, tanquam nobiliorem, ut ex ea foetum nobiliorem acquirat,
Albertus. ¶ Martes hæc à nonnullis Fuina uel Foinus dicitur, Gallico Italicoue no-
mine, ad Latinam terminationem deflexo,

MARTIS altera species, nobilior, solo colore à præcedenti differens: quare iconem eius
propriam dare non opus fuit. Mardur Calabra, ut uidetur, Scaligeri, Vide plura re-
trò cum Marte simpliciter scripta.

ITALICE Marta, uel Martore, Martorello.

GALLICE Mardre.

GERMAN. Marder/ Fäldmarder/ Wildmarder/ Baummarder/ Tammar-
der/ Fiechtmarder.

PUTORIUS, uocabulo à Gallis & Italis sumpto: qui à tetro odore, quo putet foetetq;
hoc animal denominarunt, Scaliger (ni fallor) Catum foetentem uocat: & alio nomi-
ne Fuinam, Exercitationis De subtilitate 210. parte 2. Quidā è recentioribus (inquit)
Idem Fuinam esse uoluit: quoniam Germanice dicatur *Iltis*. (Ego Fuinam, Mar-
tem ignobiliorem, non Iltissum Germanorum à Gallis & Italis dici existimo.) Et
mox: Inter quinque amphibia ab Aristotele memorata, (quæ sunt, Castor, Latax, Ene-
dris, Satherion & Satyrion,) est etiam Catus foetens, pilo obscuriore, tetro odore.

Huius figura capitis, ab illorū (*amphibiorum scilicet quæ diximus*) capitibus abscedit
ad domestici Felis formam, Scandit arbores in fuga, quarum præsidio saluti confu-
lat. ¶ Putorius an ad Mustelas referri debeat, leges in ijs quæ de Marte scripsimus
suprà. ¶ Catiuare dictum animal in America, cuius lo, Stadenius Hefsus meminit,
an ad amphibia illa quinque quæ diximus, pertineat, quærendum.

ITALICE Foetta, quod uocabulum ne cum Foina ab Italis dicta, id est, Marte sub-
tus albicante, confundatur, cauendum. Liguribus Taurinis Put.

GALLICE Putois, Pouttet. Picardis Catharet, teste Scaligero.

GERMANICE Iltis/ Vlt/ Buntfing.

LATINE Mustela, Græcis γαλλῆ. Obuersatur hæc circa domos: & similis reperitur
ei sylvestris, ita ut loco uictuq; tantum differre uideatur, Iltis à Græcis dicta: alia
quàm Vierra, ut dictum est suprà: ubi etiam Scaligeri sententia explicata est, qui
Martem & Putorium, à Mustelarum genere prorsus separat.

ITALICE Donnola, Ballottula, Benula.

GALLICE Belette uel Belotte,

GERMAN. Wifele.

MVSTELA alba, specie corporis nihil prorsus à superiore differt, sed colore tantum, quo tota est alba. Hermelinum uocant recentiores. Aliqui uiri docti Murem Ponticum ueterum hunc esse putant. Mihi animus magis inclinatur, ut Sciurus Ponticus (is enim de Murium genere est) Mus Ponticus sit. ¶ Cōduntur (ut Plinius scribit, inquit Olaus Magnus, qui hoc animal Murem Ponticum esse putat) in hyeme Pontici mures, & ij duntaxat albi. Atqui si hyeme perpetua clauderentur, nunquam appareret albior pellis huius bestiolæ, quæ æstate subrufa uidetur in fine Maij: quando deposita albedine proli propagandæ certis diebus operâ dat inter nouas herbas, prout obiter inter equitandū uidi apud Helsingos populos Septentrionales: ita ut in congressu propter nimiam cōiunctionem (*multitudinem earum conferetam*) in cursu uelocissimo cohærent, atq; dentibus striderent, tantum foetorē in magna parte sylvarū diuersarum arborum relinquētes, ut uix meminerim me deteriorē sensisse unquam. Singulo quoq; triennio ut plurimum, copia alimenti, maximo mercatorū lucro, ampliat & extenditur earum pellis, quod hoc modo non in Noruegia solū, sed & in Helsingia & uicinis regionibus, accidit. Bestiolæ quadrupedes Lemar uel Lemus dictæ, magnitudine Soricis, pelle uaria, per tempestates & repētinos imbres è coelo decidunt: incompertum unde, an ex remotioribus insulis, & huc uento delatæ, an ex nubibus feculentis natæ deferantur. Id constat, statim atq; deciderint, reperiri in uisceribus earum herbas crudas nondum concoctas. Hæ more Locustarum, maximo examine cadētes, omnia uirentia destruunt: nam quæ uel morfu attigerint, perdunt. Uixit hoc agmen, donec non gustauerit herbam renatam. Conueniunt gregatim quasi hirundines euolaturæ, sed stato tempore aut moriuntur acruatim cum lue terræ (ex quarum corruptione aër fit pestilens, & afficit incolas uertigine & ictero:) aut his bestijs dictis uulgariter Lekat, uel Hermelini, (*uocabulo non tam Italico quàm Gothico*) consumuntur. unde ijdem Hermelini pinguescunt, & reddunt pellium mensurā longiorem. Horum pelles (ut cæteræ etiam) uenduntur decadem munero, quadraginta præsertim in quolibet fasciculo: & in regiones longinquas nauigijs exportantur. Hæc Olaus, deinde uenationis eorum tribus aut quatuor modis expositis, per decipulam, foueas, canes, & sagittas, subdit: Caro eorum contemnitur: pellis sola in pretio est propter candidissimum colorem, in summis principum utriusq; sexus aulis. Solent autem his pellibus interponi raræ caudæ nigræ, maximè in amplissimis uestium fimbrijs, antiqua honestate seruatis. ¶ Varius, Mus est Ponticus & Sarmaticus: Hermellinus, Sueticus: quem Aristoteles Murem album appellat, Scaliger. Recentiores aliqui Latini scriptores Armelinum uel Armillinum nominant.

GERMAN. Hermelin / Ein wylf Wifelin: in Noruegen Lekat. Hermelini nomen etiam GALLI & ITALI usurpant.

LAT.

L A T. Viuerra, apud recentiores Furo, Furus, Furetus, Furunculus: quę nomina à uetere Viuerrę uocabulo per aphæresin facta uidentur. ad id quidem propius accedunt Angli **Serret**, uocantes. Ictis Gręcę dicta, Mustela syluestris est. Theodorus Latinę Viuerram transtulit: nullo, ut opinor, (inquit Scaliger) alio argumento, quàm quod Plinius aiebat genitale esse osseum Mustelis & Viuerrę. id enim de Ictide Philosophus in secundo. Cæterum de Ictide loquens ipse Plinius, Gręca uoce nominauit: neq; Viuerrę naturam descripsit cum propensione ad depopulanda mella, sed ad Cuniculos tantum debellandos. & Mustelas numero plurali cum posuisset, addidit: Viuerrę in singulari. Tum autem Viuerra non solum mel non appetit, sed oblatum & respuit et fastidit. Vana etiam eo gustato cõtabitur: atq; in eo fuit, ut penę moreretur. Hęc ille, ut Viuerrā neq; Ictidem, id est, Mustelam rusticam esse, neq; omnino Mustelarum generis, sed sui, ostēderet. Ictidę animal mellis auidum esse, & aluearibus officere, Aristoteles prodidit. Gręcum quidem Viuerrę nomen nullum indicat Scaliger. At Strabo libro 3. de Cuniculis Hispaniæ loquens, & uenatricibus earum Viueris, Ictides nominat, ex Africa importatas scribens: quo argumento & Mustelarum generis eas esse, & Ictides rectę nominari fortę aliquis asserat, sed ita ut Ictidum species non sit una. Mauritania Mustelas alit Felibus pares ac similes, nisi quod rictus eis eminentior & oblongior est, Strabo, sunt autem hę nimirum Viuerrę. *Φερεϊκος* ab Arcadibus appellari animal album, simile Mustelę: quod sub quercubus & oleis nascatur (aut uersetur,) & glandibus uescatur, apud Etymologum & Hesychium legimus. & conuenit quidem Furonis qđ ad literas *Φερεϊκου* nominis pars prior: significatio (Latinę enim domoportam sonat) nō conuenit: sed Cochleę & Testudini. ¶ Viuerra sub terra tanta est ferocia, ut sexcuplo ac decuplo se maiorem Cuniculum superet atque interficiat. extra latebras illam deponit ferociam, Scaliger.

ITALICE. Viuerram uocat Italia Galliāq; Furetum, Scaliger.

HISPAN. Hurón, Furam. Hispanum uulgus nunc *φωλντας* uocat: quoniam iniiciunt eas in multifores Cuniculorum specus, Hermolaus Barb. & *φωλεός* quidem specus cum significat: sed Hispanicum nomen non uidetur accedere, nisi Furam nomen à foramine factum putemus.

GALLICE Furon uel Furet.

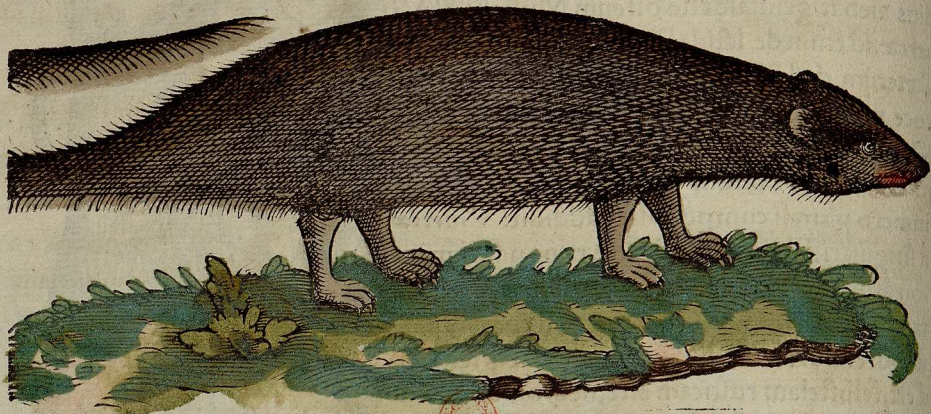
GERMAN. Frett/ Frettel/ Furette.

ANGLICE Seret/ Serrette.

I iij

Ichneumonis picturam hanc desumpsimus ex uera eius effigie cum Crocodilo nobis conspecta, Bellonius. Ex eodem postea cognoui dorsum in hac pictura nimis eleuari, & planius esse debere: rostrum paulò magis acuminatum, crura minus crassa. Colorem, talem ferè esse, qualis hic nigro alboq; distinctus conspicitur.

Ichneumonis alia imago, ex ueteri manuscripto Oppiani poematum codice.

• LATINE & Græce Ichneumon, ἰχνημὼν. Nicandro etiā ἰχνημὼν, id est, inuestigator. Inuestigat enim & obseruat cum aues & animalcula quæ deuoret: tum Crocodilum, & Aspidem, eorumq; oua, &c. Aegyptij hodie Murem Pharaonis appellant, Bellonius. Est autem Hydri siue Enydri, id est, Lutræ species in Aegypto. quanquā Marcellinus & Solinus non Ichneumonem Hydri, sed Hydrium Ichneumonis speciem faciunt: quasi Hydrus latiùs pateat, quod non placet. Hydrus enim pleriq; in regionibus reperitur: Ichneumon uerò Lutra quædam est Aegypto peculiaris iuxta Nilum, amphibium & ipse animal. Latino nomine caret: nam quòd Suilis & Suillus ab Ildoro & Alberto uocatur, quoniam setas pro pilis habeat, bonis authoribus receptum non est. Ab Auicenna Alcasim dicitur: uel, ut Bellunensis legit, Harimun. Ichneumoni magnitudo Felis est, species Muris: uulgò nunc Murem Indicū uocant, aliqui Damulam, [uel potiùs Donolam, id est, Mustelam.] ¶ Ichneumon (inquit Bellonius) est corpore Melis, eodemq; pilo: recurtis pedibus, nigris: capite oblongo, nare prominula, Mustelam iratam esse diceres. In Crocodili dormientis fauces magno impetu irrumpit, ut ab eo deuoratam escam depascatur: qua exaturatus, Crocodili uentrè erodere atq; ipsum enecare traditur. Magnus est etiā Aegypti serpentium depopulator. Aues in primis appetit, & præ cæteris gallinas ac pullos. Iratus pilos erigit: qui duplici in eo colore uisuntur, nempe albicantes uel subflauī per interualla, & leucophaei, durī asperiq; ceu lupini. Corpus ei quā Feli longius & cōpactius est, rostrum nigrum & acuminatum instar Furonis dicti in genere Mustelarum, absq; barba. Digiti in pedibus posterioribus quini: quorum postremus ab interiore parte perbreuis est. Cauda longa, & crassa ab ea parte qua lumbos attingit. Lingua, dentes & resticuli Felis, Hermaphroditus nō est, ut quidam putarunt: sed uidetur, propter meatum

tum undiq; pilis cinctum extra meatum excrementi, genitali muliebri non dissimile, Agilis & animosus est, ita ut magno etiā Cani se opponere nō dubitet, in primis uerò Catum si inuenerit, tribus dentiū ictibus strangulat. Et quoniam rostrum ei nimis acutum est, ægrè crassiusculum aliquid mordere potest, & ne hominis quidem pugnum clausum. Aegyptij eum in priuatis domibus, ut nos Felem, educant: nam similiter Mures captat. Hæc ille. Vide etiam superius in Lutra.

GERMAN. Ein Indianische Maus/oder Egyptischer Otter: mag ein Wasserfuret/oder Egyptische Wasserkatz genennt werden.

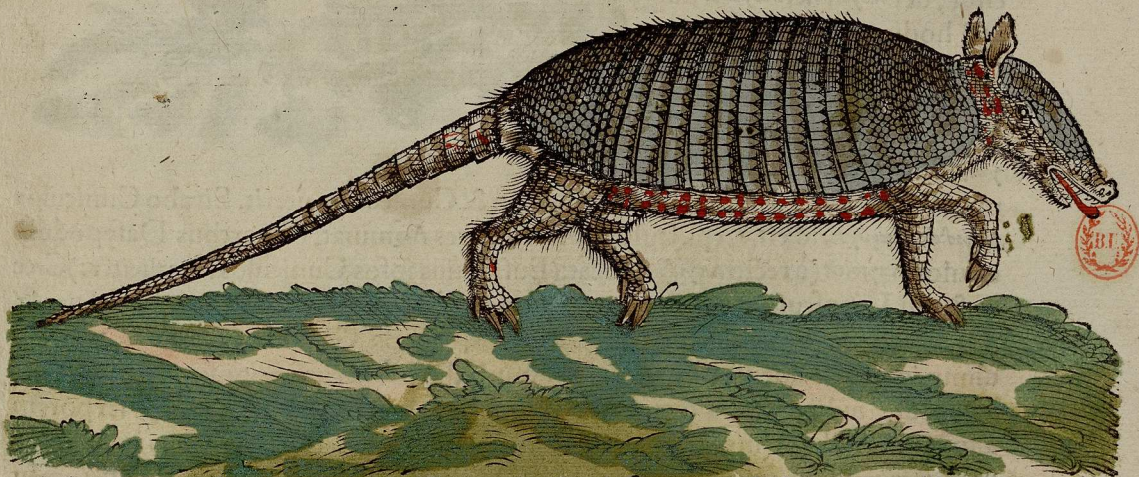
MVS Indicus alius, ut uidetur, Misit ad me aliquando Ant. Musa Brasauolus Muris Indici (sic enim appellabat) effigiem: quam ego priusquam ueram à Bellonio ex-

hibitam uidissem, Ichneumonis esse conijciebam: & rostro quidē (si barbā adimas) & auriculis ferè conuenit: sed differt cauda, qua Felem magis refert: & alijs pluribus, quæ facile conferendo est obseruare. Eam, ut accepi, posui.

GERMAN. Ein andere Indianische Maus.

TATVS quadrupes peregrina. Cum iter facerē per Turchiam (inquit Bellonius) apud agyras & uagos pharmacopolas inueni animal quod uulgò nominant Tatu, (Tato Scaliger:) quod è Guinea & Orbe nouo adfertur: cuius mentio nulla apud ueteres. Facile autem in longinquas regiones transfertur: quoniam natura munitū est duro cortice, & testa squamata ueluti loricatū, (testis scutulatis loricatum ad uentrem

usq; Scaliger:) & quia facile potest caro eius intrinsecus eximi absq; ulla noxa nativæ eius figuræ. Videtur autē esse Herinacei species Brasiliæ insulæ, retrahit enim se intra corticem suum, ut intra spinas Herinaceus. Magnitudine non excedit Porcellum

mediocrem: & porcino generi affine uidetur: quod cruribus, pedibus & rostro refert, (*rostrum paulò contractiore & latiore quàm Porcellus: cauda longissima ac ueluti la- certacea, tessellis item incrustata, Scaliger.*) Iam enim in Galliam quoque allatum est hoc animal uiuum, ubi seminibus & fructibus uesci uisum est. Sicille: qui etiam quadrupedis huius figuram proponit, bisulcis pedibus ut in Sue, & cruribus quàm in nostra figura altioribus, rictu etiam alio. Nostram quidem Adrianus Marsilius à Dongen, pharmacopola Vlmensis egregius, ad me misit, unà cum cortice ipso, cauda & cruribus huius animalis: unde picturam quoque rectissimè opera eius expressam omnino apparet. pedes in ea non bisulci, sed multifidi sunt: quin in posterioribus digitis, quaternis ante. duo quidem extremi utrobique breuissimi sunt, & introrsum ita reduplicati ut ferè lateant, unguibus omnes satis ualidis muniti. Sceleti nostri longitudo duos dodrantes (absque cauda) æquat. Latitudo cum sit conuexa non rectè mensuratur: ad 7. tamen digitos accedit. Crusta illa dorsi non ad caudam usque pertingit: sed uacuum quatuor ferè digitorum locum relinquit, &c. ¶ Huic cognatum uidetur Aiotochtli dictum animal peregrinū, de quo Cardanus: In noua Hispania (inquit) iuxta Aluaradum flumen, animal quadrupes est Aiotochtli, Fele non maius, rostrum habens Anatis, pedes Ericij, collum longū, tegitur phalerati Equi instar corticibus inuicem insertis, non una, ut Testudines. Differt & ab ipsis, quòd collum & caput testis eisdem contextum habet, ut solæ aures promineant, unde ab Hispanis armatum aut contextum appellatur. Aiotochtli nomen Indorum lingua Cuniculum cucurbitalem sonat. Sunt qui referant grunnire ut Suem: rostroque suis esse, & ungula bifida, sed quasi equina.

GERMANCE dici potest ein Schaligel / von wägen der schalen / mit welcher es wie einem harnisch über den rücken / seytē vnnd vmb den gantzē schwanz gewapnet ist. Ein frömbd thier vñ Bresilien.

LEPVS L. Aelio dictus uidebatur, quasi leuipes, ego (inquit Varro) arbitror à Græco uocabulo antiquo (sic dictum,) quòd eum Aeoles Bæotij Leporē (λεπόριν) appellant: sicut & Siculi, sed hi Roma orti, fortasse hinc illud nomē tulerunt. Græcè λεγός dicitur, uel λεγός, uel λεγός, uulgò etiā hodie λεγός. Dasypus quoque Lepus est, à pedibus supra infraque hirsutis dictus: quanquā Aristoteles alicubi cōiungit λεγός & δασύπους: ut Plinius Leporem & Dasypodem: ubi Gaza Leporem & Cuniculum uertit. Strabo Cuniculos λεγίδες γαιγύχες, id est, Lepusculos terræ fossores nominat. Plutarchus Dasypodum catulos, λεγίδες (à recto λεγίδης) uocat: (Eustathius ipsos Cuniculos simpliciter:) Cice- ro & alij Lepusculos. Græcè etiam λεγίδης & λεγία legimus. ¶ Leporum species & differentias uarias, ut Chelidonias, Elymaeos, Italicos, Gallicos, Candidos, explicauimus in Quadrupedum historia. ¶ Apud Moscouitarum oppidum Mosaiscum, Leporum multitudo multorum diuerforumque colorū habetur, Scaliger. Leporem aliquando aluimus (inquit idem) qui adultus cum Cane leporario, etiam interdum à recenti cruento uenatione, liberè ac securè lusitaret. Alium Leporem domesticum in arce Montispesati memini, posterioribus pedibus terram bis, ter, quater supplodentem, quo quasi sese acueret, belli cientem simulacra, ultro Canes prouocare.

ITALICE Lepre uel Lieuora.

HISPAN. Lièvre.

GALLICE Lieure.

GERMAN. Has/Haas.

ANGLICE Hare.

ILLYRICE Zagicz.

POST Leporis mentionem non uisum est prætereundū animal Noui orbis, de quo Cardanus: Guabiniquinax (inquit) quem alij Guadaquinaium uocāt, Lepore maius paulò est, colore roseo, piloq; ut Taxus oblongo, pedibus Cuniculi: collo & reliqua corporis parte inferiori Vulpi non absimili: capite Muris: carne iucunda, gustui & uoletudini commoda, est autem animal agreste.

ANIMALIUM QUADRVPEDVM FERORVM

ORDO QVARTVS, NON CORNVTA

& minima complectens.

LEPORVM generis est, & quem Hispania Cuniculum appellat, teste Plinio. sed quoniam magnitudine differūt, hunc primum inter Quadrupedes minimas feci, Leporem uerò ex mediocribus ultimum. Lepus hic uel Lepusculus Hispanicus cognominari potest. Est Leporum genus Hispanum (inquit Hermolaus) Adapis nomine. Cuniculus autē nominatur, quòd sub terra cuniculos ipse faciat, Strabo Leberides (quod à Latino Lepores corruptum iudico) à quibusdam nominari tradit ipsos Cuniculos. De Græcis uocabulis Dasypus & Lagides, in Lepore iam dictum est. ¶ Apud nos habentur Cuniculi albi, nigri, uarij ex utroq; fului, cinerei, Scaliger. Cuniculi sunt in Thracia ac Macedonia, (inquit idem,) qui iuxta ac nostri, sub terra agitant: leporino pilo, breuioribus auriculis: curto corpore, crasso, cōpacto: qui maximi Gliris haud excedunt magnitudinem: cauda longa & ad sciurinam quàm proximè accedente. ¶ Τὸ τοῖς λαγωοῖς ὁμοίον ζῷον, ὃ καλεῖται Κουνινοῦν, Galenus de medic. fac. lib. 3.

ITALICE Coniglio.

HISPANICE Conejo.

GALL. Connin.

GERM. Künigle/Künele/Künlein.

CUNICVLVS Indus, ante paucos annos primum in Europā inuectus ex Nouo orbe: nunc ubiq; frequens, est enim fecundissimum animal, cum octonos uel plures uno partu edat. Magnitudine ferè Cuniculi nostri, minor plerūq; sed corpore breuiore. Crura ei breuia: digiti seni anteriūs, quini posteriūs, dentes ut in Muribus, caudæ ue stigium nullū. Color alijs alius. Vidi ego totos candidos, & totos rufos: & utroq; colore distinctum. Vox nonnihil ad Porcellorum uocem accedit: unde aliqui uulgo Porcellum Indicum appellare malunt. Vescitur omne genus herbis & fructibus, pane, auena. Parit hyeme etiam, & catulos uidentes, non ut Cuniculi cæcos. Superfœtare solet. Potu opus non habet: nisi modico fortè, si cibo siccior utatur: alioqui facile hydropē tentatur. In cibo satis suauis est, & pinguis multo subflauo adipe, aut lardo ferè suilli instar, carne minùs alba quàm Cuniculi nostri & humidior.

GERMAN. Ein Indianisch Künele/oder Indisch Seüle.

LATINE & GRÆCE Echinus, ἔχινος, (ἀπὸ τοῦ συνεχῆν ἑαυτὸν σπρωχθῆναι: uel per antiphrasin quod teneri manu non possit.) Vocatur & Herinaceus Latine: quod nomen sunt ex recentioribus qui sine aspiratione scribant, (in penultima etiam, i. uocalem pro e, ponit Eucherius: ego semper aspirare malim, siue ab horrendo deriuēs, quoniam spinis horret: siue ab hærendo, quod fructus & alia spinis eius infixæ hæreant, Theodorus Echinum marinum non aliter quàm Echinum interpretatur, Plinius fortè imitatus: at eum qui terrestris est, Erinaceum conuertit. Ego aquatilem Echinum, à Latinis Erinaceum appellari, authorem non inuenio. quamobrem Herimolaum miror Echinum piscem (sic enim loquitur) Erinaceum Latine uocari scribere. Legitur & Hericius apud Eucherium, Ericius apud Varronem, & Herix apud Perottum. Implicitumq; sinu spinosi corporis Erem, Nemesianus dixit. Ἀκανθόχορος (id est Porcus spinosus) recentioribus Græcis Herinaceus est, aut etiam Hystrix, uide supra in Hystrice, Ordine III. Ferorum. Græci recentiores Scanzocheron dicunt. ¶ Erinacei species duæ traduntur à recentioribus, una quæ rostro & pedibus bifidis

cis Porcum referat, (nondum mihi uisam, ut neque peritissimo harum rerum Scaliz-
gero :) *Sewigel* Germanis dictam, alteram pedibus multifidis & rostro similem
Cani, *Hundsigel* Germanis.

*Icon hæc est Herinacei quem caninum Ger-
mani cognominant.*

ITALICE. Riccio, Rizo.

HISPAN. Erizo. Lusitanice

Ouriso: uel Orico cachero, eò quòd corpore contracto sese occultet.

GALLICE Herisson.

GERMAN. Igel.

MVS Alpinus. Conduntur hyes me (inquit Plinius) ut Vrsi, & Pontici mures, ita & alpini: quibus magnitudo media est. [Atqui Alpinos in Murium nobis cognitorum genere maximos esse, Albertus testatur. Hermolaus in Corollario hos Mures magnis oculis esse scribit, prominentibus media magnitudine: quasi in Plinio legitur, quibus magnitudo media oculorum extat. Scaliger Marmota sua, quam tamē Murem alpinum esse negat, Melis magnitudinē tribuit.] Sed hi pabulo antē in specus conuecto: cum quidam narrent alternos marem ac fœminā supra se complexo fasce herbæ supinos, cāuda mordicus apprehensa, inuicem detrahi ad specū: ideoq̃ illo tempore detricto esse dorso. Sunt his pares & in Aegypto: similiterq̃ residunt in clusnes, & binis pedibus gradiūtur, prioribusq̃ ut manibus utūtur. Hæc Plin. Ex cuius uerbis quāvis Mus mōtanus ille hīc exhibitus, Plinij Alpinus sit, non est dubitandum: quāuis Scaliger Pliniū nullam eius mentionem fecisse scribat, & nouo tantū nomine Marmotam appellet. Emptra uel Enitra apud Albertum & huius farinae scriptores, nescio cuius linguae sit. Germanicū forte fuerit, quasi *Embder*, id est, fœmini cordi collector. ¶ *Arctomys* (Ἀρκτὸμῦς) à diuo Hieronymo nominatur, animal (ut inquit) in Palaestina abundans, à similitudine Muris ac Vrsi nominatū. Hoc Gelenius noster Murem uulgò Cricetū dictū, interpretabatur.

eruditus uerò quidā apud nos pro Mure alpino accipit. & quanquā apud nos in altis tantū ac niuosis alpibus degat, fieri tamen potest, ut in Palaestina quoq̃, hoc est, in regionis illius mōtibus inueniatur. Vrsi quidē & Muri cōmunia quādā habere uidetur, tum corporis specie, tum aliās. Galenus apud Lucanos ait reperiri animal *μετὰ πρὸς ἀρκτου καὶ οὐός*. ubi si μὲν legeretur, *Arctomys* intelligerē. nūc uerò de Mele potius accipio. uide superius in Mele. Græcus quidā recentior, cuius de animalibus aliquot libellū manuscriptū habeo: *Arctomys* (Ἀρκτὸμῦς, paroxylonum, inquit) unus custodit cæteris pascensibus: & singulā partem pabuli ad eum deferūt. at si ne-

gligen-

gligentior fuerit in custodia, & (homo) aliquis subito superuenerit, (cuius scilicet aduentum ille non prodiderit uoce,) à cæteris occiditur. Sic ille. Ego hæc alpino Muri tantum conuenire puto: non etiam Criceto. ¶ Marmotæ (inquit Scaliger) Melis sunt magnitudine (nostra minores sunt, inter Leporem ferè & Cuniculum) & pilo: cauda itē nulla penè. [Nostrarum cauda ad sex plerumq; digitos accedit.] Eundem quoq; ad modum crura breuiā, aures breuissimæ, auriculis curtissimis, atq; ad aspectū nullis. Vngues longi, acuti, firmi, unci, robusti, nigri. Inter Mures quidam cōnumerarunt: cum quorum natura nihil habent cōmune, præterquā quòd, sicuti Sciuri, sedentes, pedibus anterioribus utuntur ad officia manuum. At hoc etiam Leporum genus utrūq; facit: quorum capita non malè suis capitibus Marmotæ quoq; referunt. Cum Gliriū specie conueniunt in somno. hybernos enim totos menses transigunt sopore. Cum Leporum Muriumq; dentibus eorum dentes multam habent affinitatem. Non nisi irritatæ sæuiunt, postquam cicures factæ sunt. Vnam aluimus in Taurinis mansuetam: quæ laneam lineamq; omnem supellectilē dentibus absumebat. Hoc etiam domesticici solent Cuniculi. Earum uox à leporina recedit in foricinam, aut potius in cer copithecinam. Hæc Scaliger, Ego cum Plinio, & Alberto, Murium generi adnueram, multas ob causas, astipulantur & uulgaria nomina, quæ nunc exponemus.

ITALICE Murmont, id est, Mus montanus: Marmota, Marmontana, Montanella, Varoza.

GALLICE Marmote, ni fallor.

GERMAN. Mürmelthier / Mürmentle / Miffbellerle. postremum hoc nomen ab acuta & tinnula eius uoce factū est, qua Caniculas domesticas sic propriè dictas quodammodo refert & superat.

GLIS à pinguitudine dictus uidetur. gliscere enim crescere & pinguescere significat. pinguescit autem somno hoc animalculum, tota hyeme dormiens. Albertus Magnus hunc Murem uarium nominat, eò quòd dorso fusco sit, uentre autem albo: sed breuioris (inquit) pili est, & tenerioris corii quā animal quod uerè Varium (Mus Ponticus nimirum, siue *Mustela alba*) appellatur. Græci *Μυοξο* uocant, ut ex Oppiani & Epiphani scriptis cōstat. recentiores aliqui Myoxum, malè Bufonem interpretantur. *Μυοξία* per o, magnum in antepenultima, Murium cauernam significat. *μύξο*

(malim *μύξο*, à quo fortè per syncopen factus est Myxus) est qui apud nos uulgò *Λαγόνυξ* (*Λαγόνυγος*, Varinus) dicitur, Suidas, ego non aliud quā Glirem intelligo: quem uulguſ Italicorum hodie multis in locis Galerū uocat, nomine ad Lagonerum accedente, literis trāſpositis. De Myxo incantatio legitur apud Suidam ad Asini dyſuriam: Gallus bibit & non meit: Myxus non bibit, & meit. An uerò Glires non bibant, affirmare non possum. *Ναξις* quoq; uox detorta uidetur à Myoxo: Varinus Camers interpretatur Murem Cappadocem, qui alio nomine Sciurus dicatur: deceptus nimirum, sicut & illi qui *Ελας* pro Sciuro acceperunt, ut mox dicemus. Oppianus Myoxos & Sciuros diſertè diſtinguit: ut Plinius Glires & Sciuros. Apud Aristotelem nec Myoxi nec Sciuri nomen extat: sed *Ελας*, oxytonum: Gaza Glirem uerò

tit. Ge. Agricola Sciurum esse putauit: deceptus nimirū Hesychij uerbis: apud quem legimus, corrupta, ut suspicor, hæc: ὄλιθ, σκίον, ἑλιος. aliqui enim nimirū ἑλιος Sciurum esse putabāt, quorū sententiam ipse in uocabulo ἑλιος rejicit, nam cū ἑλιος dixisset uermi simile animal esse, quo pisces inescuntur, subdit: οὐκ ἐστὶ γὰρ ζῷον περὶ αὐτοῦ δ' ἑλιος καλέμεν μὴ δ' σκίον, (lego σκίουρος:) hoc est, Neq̃ enim ἑλιος est animal illud quadrupes ē Murium genere, quod Sciurum uocant. Doctissimus Scaliger etiam ἑλιος & μυοφόν, diuersa nomina unum Glirem significare existimat, Cui aliquis obiecerit locum Galeni lib. 3. de aliment. facult. ubi scribit singulis regionibus suas quasdam peculiare animantes esse: ut Cuniculum Hispaniæ: animal inter Vrsū & Suem amibigens, Lucanis: sicut & illud quod in medio sit τῶν ἀρρενέων μῶν, καὶ μυοφῶν καὶ τῶν καλῶν μένων ἑλίων, (à recto ἑλιος proparoxytono,) quod in illo Italiæ tractu & alijs multis estur. Ego hæc uerba, καὶ μυοφῶν, abundare puto, & fortè interpretandi gratia dictior nem ἑλίων, utpote antiquiorē aut obscuriorē, in margine ab aliquo adscripta, postea in contextum irrepsisse. accedit, quòd ferè cum animal unum inter alia quædam amibigere dicimus, duo nō tria nominamus. Medium autem illud inter Murem aruensem & Glirem animal, apud Lucanos edi solitum, mea quidem coniectura Sciurus fuerit. ¶ Sciurum Gliremq̃ (inquit Scaliger) temere quidam cōfudēre. Sciurus cauda tegit se: fuluo colore est. Mansuescit: scurriliter & gannit, & ludit. Glis cinereus est, & esculentus. Nunquam placet, nisi inter patinas. Nihilo uerius quod aiunt, ἑλίου ab Aristotele dici, quem nos Sciurū, quòd caudam inuertat. hoc enim est κέμπτειν, id est, flectere: non autem ἐκλίνειν, id est, uertere aut uoluere. Sed quia in cauis arborum inuoluit sese, ubi dormiens pinguescat, Sciurus autem ab umbra caudæ, & à flexu, Campsiurus. ¶ Lardironus à Cardano dictus libro 10. de Subtilitate, non alius mihi quam Glis uidetur: & nomen fortè ab eo confictum, propter lardum, hoc est, pinguitudinem qua gliscit hoc animal. Lardiolum Scaliger putat esse Lombardā uocem, neq̃ cuius animantis ea sit intelligere uidetur.

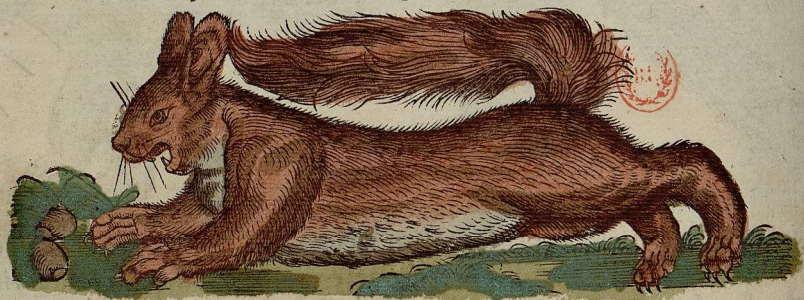
ITALICE Galero, Gliero, Ghiro: & in Lombardia fortè Lardirono, ut diximus.

GALLICE Liron, Rat liron, Loir, Rat ueul.

GERMANICE Greul/Kell/Kellmus/grosse Haselmus.

¶ Gliro congenerem puto Murem Bilchmus dictum, &c.

SCIURVS Græcum est uocabulū, quo tamen ueteres Græci non usi sunt: sed primus, quod sciam, Oppianus, Antonini Cæsaris tempore, Latini nomē eius non habent, sed Græco utuntur: à quo aliarum etiam gentiū aliquot deducta sunt nomina, quæ

dam adeò distorta, ut originem uix agnoscas. Sic autem Græci uocarunt à cauda, qua supra dorsum reflexa se tegit & inumbrat. Alio nomine à flexu caudæ κέμπτειν dicitur, apud Hesychium: & ab eiusdem magnitudine ἰσπουρος. Cæterū ἑλιος & μυοφόν Græca uocabula, Glirem potius quàm Sciurum significant: ut supra in Gliro ostendimus, simulq̃ eius à Sciuro differentiam. Recentiores quidā, qui Latine ineptius scripserunt, Pirolum & Spiriolum aliquando uocitant, Ineptè etiam Vincentius Beluacensis: Scurulus, inquit, à currendo dictus est. Reperiuntur apud nos tum rutili, tum nigri.

tum nigri. Albertus intra primum ætatis annum nigros esse putat, deinde rutilos fieri. ¶ Scythicus à nostris colore tantum differt: de quo proxime.

ITALICE Schiriuolo.

HISPAN. Hárda, Esquílo.

GALL. Escurie uel Escureau.

GER. Eichorn/ Eychorn/ Eichhermlin.

ILLYRICE Vvueuercka: à quo nomine nostri forsàn Sciuros Scythicos Deeh/ & Werck appellant.

Sciuri Scythici iconem non damus, quòd solo colore à nostrate differat.

SCIURVS Scythicus fortè non alius est, quàm Mus Ponticus olim dictus: à recentioribus (ut Isidoro, Alberto, alijs) Varius, ob colorem. Aliqui Fennicum aut Venetum murem nominant: Hermolaus Muris Pontici nomine tum Varios, tum Hermelinos accipit: cum hi omnino Mustelæ albæ sint, illi Sciuri uarij aut cinerei. Sciurus Fennicus (inquit Agricola) solo colore differt à nostrate Sciuro. nam in candido cinereus est. in Polonia inuenitur cui rutilus color mistus cinereo. Græci hodie uulgo etiam domesticum Murem, Ponticū ineptè uocant. Venetis (Muribus) in dorso color (uarius), à quo doffuariæ (*Italis uulgò Doffe*) pelles uocantur: quandoq; ferrugineus, deterior priore, Hermolaus. Venetorum autem nomine in eius uerbis Septentrionalem gentem intelligo. Conduntur hyeme & Pontici Mures, hi duntaxat albi: quorum palatum in gustu sagacissimum authores quonam modo intellexerint, miror, Plinius. Vide superiùs in Mustela alba. ¶ Sciurorum (inquit Olaus) infinita est multitudo in Septentrionalibus syluis, pilorū densitate & colore distincta. Eorum pelles tanto pulchriores sunt, quanto remotiùs ad Septentrionē capiuntur: deteriores, quòd propiùs Austrum, Caro huius bestiolæ assa uenatoribus est pro esca suaui, & cætera.

ITALICE Vare, à uario colore. Pelles priuatim Doffe uocantur, nam uenter albicat: dorsum duntaxat propter uarium aut cinereum colorem in precio est. Varum uentris pellem uocat Venetus: dorsum, Doffum, Scaliger.

GERMAN. Feeh oder Deeh/ quasi Venetus aut Fennicus Mus. Vide superiùs etiā in Sciuri simpliciter nominibus Germanicis. Pundten/ Pundtmus: nō à Ponto opinor: sed à decadibus pellium, quæ in fasciculos (Bündt uocant Germani) colligantur. Werck/ Grauwercck.

MVS Ponticus aut Scythicus, Sciurusue, alius, quē uolantem cognominant, licebit & Sciurum latum nominare. Huius pelles duas Antonius Schnebergerus meus è Lithuanix Vilna ad me misit. Mitto tibi (inquit) pellem paruam, superficie pilorū cinerea siue albicāte: radice uerò (.i. parte interiore) è fusco nigricante. Popyelycza latayacza, id est, Murem Ponticum uolantem, à celeritate cognominant. Semper humidior apparet. non potest à pellionibus præparari. Viuntur ad oculos dolentes abstergendos, uim quandam singularem ad oculorū dolores mitigandos aut curandos ei inesse persuasi, ego mollitiem eius puto inuitasse primum ut oculis abstergendis adhiberetur. sed cum pilī non firmiter cuti hæreant, non sine periculo fieri uidetur. Iuxta uel supra anteriores pedes, pilos ferè in orbem eminentes habet: alas appellant. quidam de arbore in arborem uolare putant. Sic ille. Ego pelles missas cum crudæ essent, & à tineis ne perirent periculum, pellifici dedi: qui eas præparauit cum aceto & facce uini, &c. unde egregiè remollitæ & extensæ sunt. earum nunc utraq; longa est palmos duos (id est digitos octo) capite & cauda exceptis, latitudo eadem: ut Mus

uel Sciurus quadratus uocari mereatur. Cauda quatuor aut quinque digitorum est: similis cæterorum Sciurorum caudis, densis hirsuta pilis, albo nigroque distincta. Ventris & totius pronæ partis color candicat, pilis interioribus fuscis. Pilorum mollities summa est, & ad oculos aliâque partem demulcendâ lenissimo ductu tanquam holoserici, sed multo mollior, idonea. Auriculæ breuiores rotundioresque quam in Sciuro. Pedes non satis apparent: Prona pars à supina distinguitur ceu linea quadam, à qua prominentes pili densiores solidioresque sunt: & ut conijcio, ad uolatum promouent: sicuti etiâ ipsa corporis prætenuis latitudo: ut pisces lati sua latitudine natant. Aiebat pellifex uidisse se apud Silesios uestes etiam his pelliculis (quibus nihil tenerius) præparatis subduci.

GERMAN. *Fliegend Veeh.*

Lineas caudæ pictor non expressit corporis lineis respondentes.

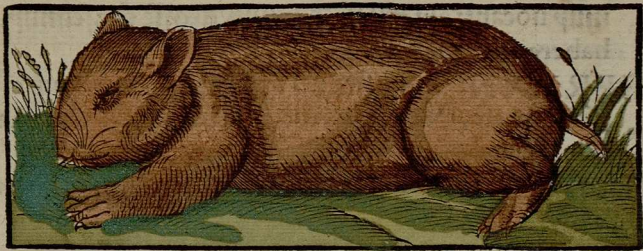

SCIURVS Getulus (inquit Io. Caius, qui hanc eius iconem misit) coloris est mixti ex rufo & nigro. Eum ab armis ad caudam per latera albæ fuscæque lineæ, alternatim certis distinctæ interuallis, decentissimè depingunt. Idem aliquibus fit in colore ex albo & nigro, respondentibus etiâ in cauda lineis: nisi si quando expansa cauda propter pilorum raritatem eadem dispereant. Venter illi cæruleum colorem imitatur in albo positum. Paulò minor is est uulgari Sciuro, nec aures extantes habet, ut ille: sed depressas magis & ferè capiti æquas, orbiculares, & per cutis superficiem deductas in longum. Caput, Ranæ ferè est. Cætera similis uulgari Sciuro. Nam figura corporis eadem, eadem natura pili, mos idem, & uiuendi ratio. Cauda se contegit more cæterorum Sciurorum. Hæc Caius. Et rursus in alia epistola: Sciurum Getulum ad uitium depinxi. Nam è Getulia (quam hodie uocant Barbariam) à mercatore quodam aliquot uiui ad nos allati sunt, utriusque, quem dixi, coloris. Eos ad delicias uiuos alimus, & extra omnem controuersiam Sciuri sunt. Nam (ut dixi) & mores, & magnitudo, & uiuendi genus, & uox, & agilitas, & usus caudæ, & erecta infessio quâdo est, & cætera respondent: etsi ego depingendum curauim extenta cauda, ne corpus adumbraretur, caudaque, qualis esset & colore & figura, ostenderetur. ¶ Hic nimirum ex Aegyptiorum seu Africanorum Murium genere est. In Africa (inquit Herodotus) tria Murium genera sunt: quorum alij bipedes uocantur: alij Zegeries Punica lingua, quod in nostra pollet idem quod colles, (*Bzvoi*), alij Echines, &c. Plura leges in nostra Quadrupedum historia, capite De Muribus diuersis secundum regiones. Echines quidam dicuntur pilos duros sicut Herinacei habere. Zegeries nomen ad Sciuros aludit. Bipedes dicti feruntur (similiter ut Sciuri) prioribus pedibus pro manibus uti & cum urgentur, salire.

GERMANICE *Ein Africanischer Eichorn: ein sundere art der Eichornen vñ Barbaryen.*

Effigies

Effigies Criceti hæc sumpta est ex Germanico libro De quadrupedibus Michaelis Heri.

Alia eiusdem accuratior, quam à Io. Kentmano accepi, eo corporis habitu, quo per iracundiam esse solet, aut cum se comprimit, ut color eius (nam pictum cum coloribus ad uiuum misit) in parte prona supinaq; & in lateribus appareret.

CRICETVS, ut dicunt quidam, (inquit Albertus,) animal est paruulum, dorso rubro, &c. quod de antro suo non facile extrahitur, nisi aqua feruente, uel alioquin humore infuso: in quo ei conuenit cum Cuniculo & Citello. Germanice uocatur *Hamester*, Albertus. Coniicio autem idem esse animalculum, quod alibi ab eo Traner, nescio qua lingua, uocatur. Id (inquit) animal est paruulum, speciosum, rubri coloris, Cuniculi magnitudine: mirum in modum pugnax & animosum: in cuius signum ad protectionem capitis & cerebri à natura galeam osseam accepit. ¶ Criceti quidem nomen nouum est, & ab Illyrico *Strzecziet*, ut coniicio, factum. Vetus quidē eius Latinum aut Græcum nomen, nullum scio: quanquam aliqui hunc *Arctomōn* diui Hieronymi esse putarunt: quem nos potius pro Mure alpino accipimus. ¶ Mustelarū generis (inquit Ge. Agricola) est etiam *Hamester*, quem quidam Cricetū nominant. Etenim existit iracundus & mordax adeo, ut si eum eques incautē persequatur, soleat prosilire, & os equi appetere: & si prehenderit, mordicus tenere. In terræ cauernis habitat, non aliter atq; Cuniculus, sed angustis: & idcirco pellis, qua parte utrinq; coxā tegit, à pilis est nuda. Maior paulò quàm domestica Mustela existit. Pedes habet admodum breues. Pilis in dorso color est ferè Leporis: in uentre, niger: in lateribus, rutilus. Sed utrūq; latus maculis albis, tribus numero distinguitur. Suprema capitis pars, ut etiam ceruix, eundem, quem dorsum, habet colorē: tempora rutila sunt: guttur est candidum. Cauda, quæ palmum longa est, similiter Leporis color. Pili autem sic inhærent cuti, ut ex ea difficulter euelli possint. Ac cutis quidem facilius à carne auellitur, quàm pili ex cute radicitus extrahantur. Atq; ob hanc causam, & uarietatem, pelles eius sunt preciosæ. Multa frumenti grana in specum congerit, & utrinq; dentibus mandit. Ager Turingiæ eorum animalium plenus est, ob copiam & bonitatem frumenti: Hucusq; Agricola. Sed inter Mures potius quàm Mustelas numerandum hoc animal mihi uidetur: quod ex dentibus maximè confirmari posset: qui tamen quales sint, adhuc ignoro. ¶ Mus Noricus quoq; uel Citellus dictus, (inquit idem Agricola) in terræ cauernis habitat. Ei corpus, ut Mustelæ domesticæ, longum & tenue. cauda admodum breuis. Color pilis, ut Cuniculorum quorundam pilis, cinereus, sed dilutior. Sicut Talpa caret auribus: sed non caret foraminibus, quibus sonum ut auis recipit. Dentes habet Muris dentibus similes. Ex huius etiā pellibus, quanquam non sunt preciosæ, uestes solent confici. Hæc ille: qui & Germanicè *Pile* interpretatur: Albertus *Zysel* uocabulo in Austria usitato, aliqui, ni fallor, *Bilch*

mus uocant: alij grosse Zifmus/grosse Haselmus. Huius Muris iconem nondum habere potui.

GERMAN. Hamster uel Hamester, ut dictum est, Circa Argentoratum Komfätle, id est, Porcellus frumentarius, quod cauernas in aruis frumento constitit fo-

diat, Græcè μῦς σιτολόγος dixeris.

ILLYRICE Skrzecziek: unde Criceti nomen ductum uidetur,

MVS domesticus communis uel minor.

GRAECE μῦς, Mūs καὶ μῖς. Vulgò hodie Ποντικός.

ITALICE Topo, (Hispani Talpam sic uocant:) Sorice, Sorgio di casa.

HISPAN. Rat, nam Murem maiorem uocant Ratón.

GALLICE Souris. GERM. Maus/Hausmaus.

ANGLICE Mows/Mouse.

MVS exiguum est animal, incola domus nostræ (ut Plinius loquitur) rofor omnium rerum. Ruinis iminentibus (inquit idem) Musculi præmigrant. ¶ Soricem cum Mure communi aliqui confundunt, ut Galli & Itali uulgaribus uocabulis. alij Murem maiorem interpretantur: alij Araneum murem. Plinius manifestè distinguit, Soricem syluestrem faciens, & maiorem, auriculis etiã caudæq; pilosis: qualem mox exhibebimus. μῦς ἀγροίκος, id est, Murem aruensem Aristotelis, Gaza Soricem uertit. ¶ De Muribus diuersis America, lege Andream Theueñ in eius descriptione Gallica, cap. 67. ¶ De Muribus uulgò Lemmer dictis, qui in Nortuegia è nubibus cadunt, uide supra in Hermelino, id est, Mustela alba.

MVS domesticus maior, quem Rattum appellârim cum Alberto, quoniam hoc nomine non Germani tantum: sed Itali etiã, Galli & Angli utuntur.

ITALICE Rato di casa, Pantegana, (quod nomen sumptum uidetur à Græco uulgarì Ponticus, quo tamen Murem simpliciter, etiã minorem appellant;) Sourco.

HISPANI Murem minorem Rat uocant, maiorem Ratón.

GALLICE Rat.

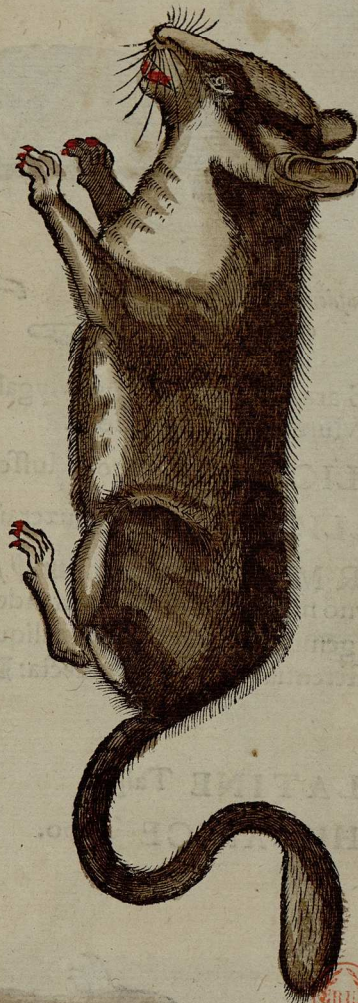
GERMANICE Rat.

ANGLICE Rat/Ratte.

MVRIS huius distinctam à minore mentionem apud ueteres non inuenio. Gelenius noster in Lexico symphono suo tria hæc uocabula, Sorex, Rat, παρς, Latinū, Germanicum, & Græcum, tanquam idem significantia coniungit, Græcū fortè apud recentiores aliquos reperitur. nam in ueterum libris nusquam mihi occurrit, sed ne in Lexicis quidem. Cynoraistes Græcè, Croton seu Ricinus est, dictus quod Canes perdat, παρς enim interpretantur φθέρει. Hyrax quidē (ῥαξ) quo pro Mure Nicander utitur, prima syllaba omiſſa, satis cum Germanico cōgruit: ut & cum Latino Sorex, aspiratione in s, mutata, ut fieri solet, sed & ῥίονος fortassis, qd Muris genus facit Hesychius.

sychius. ¶ Ge. Agricola Rattum putauit esse Mygalen, id est, Araneum murem quod magnitudine ferè mustelina, Muris autem specie sit. Aëtius certè contrà, Mygalæ magnitudinem Muris tribuit, colorem autem Mustelæ. Nos uerum Araneum murem mox dabimus.

SOREX Plinij. nam & syluestris est, & cauda pilosa, & per hyemē dormit: quæ omnia Sorici Plinius adscribit. an uerò Sorex hic noster etiam aures pilosas habeat, ut Plinius uult, non satis memini. Videntur tamen aliquando etiam pro domestico Mure Soricis nomen usurpare ueteres. Domestico quidem, sed maiori, similis est syluestris ille, quem hic pingimus. Vide superius in Mure minori. Græcè forsitan *Υαξ*, ut iam in Rato dixi. Recentioribus Mus corylorum uel auellanarum. Poteſt & Mus syluaticus dici.

HISPAN. Sorce, uel Raton pequenno, ni fallor.

GALLICE Lerot.

GERMAN. Haselmuß/kleine Haselmuß/Schlafraz.

ILLYRICE Vnemegka myß/ni fallor.

MVS aquatilis quadrupes Bellonij, ultimo Aquatilium Ordine inter amphibia nobis exhibitus est.

MVS agrestis maior, *μῦς ἀγροῦς* Aristoteli, hoc est, Mus arvensis. Gaza Soricem transtulit: Plinius Murem agrestem, quod magis probo, distinctionis causa. Alius & minor, quàm hic, est agrestis Mus ruffi coloris: quem in agris frumentarijs aliquando abundare, terre scilicet putredine in Mures conuersa, existimo.

GERMAN. Erdmus / Mûlmus / Schourmus / Stosmus / Luckmus / grosse Ackermus.

Mus Araneus.

Eiusdem maxilla cum dentibus.

MVS araneus, Mus cæcus, Mygale. Vide superius in Mure domestico maiore.

ITALICE apud Rhætos Mufferaing.

GALLICE Muferain, Muzeraigne, Muset, Musette, Sery.

GERM. Mûger / Spizmus / Zifmus. Silesijs Bisem-mus, siccatus enim in furno mirè moschum olet; ut inde meritò *μῦς μοσχίας* dici queat. Sed est aliud etiā Muris genus, (quod recentiores aliqui Latine Citellum,) Zifmus Germanis dictū, sed differentia ferè maioris adiecta: Die grosse Zifmus / Pile / Bilchmus / Bûchmus.

LATINE Talpa.

HISPANICE Tópo.

ITALICE Talpa.

GALLICE Taulpe.

GERM. Maulwerff / Moll / Mollmus / Scherrmus.

AN

ANIMALIVM QVADRVPEDVM VIVI

PARORVM ICONES ET NOMEN.

CLATVRAE.

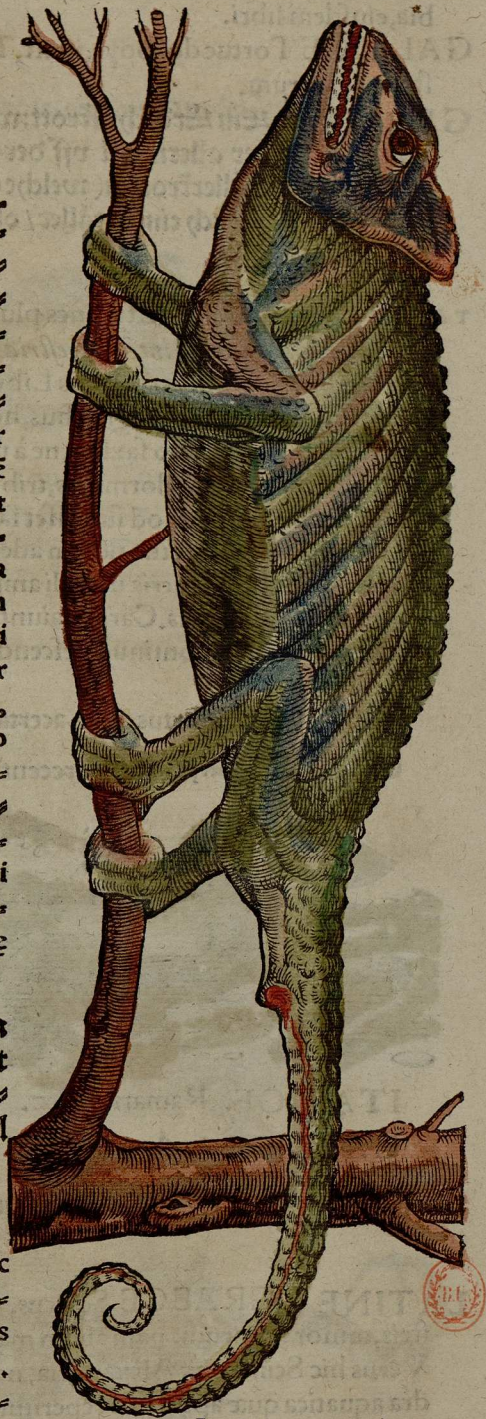
CROCODILORVM Fluuiatilis & terrestris: & PHATTAGAE, id est, Caudiuerberæ uulgò dictæ, icones & nomenclaturas dedimus sub finem Libri De aquatilibus.

Chamæleontis icon, quam Venetijs olim à Petro Gillio accepi. Ioanni Caio Anglo tum hæc tum à Bellonio posita imago, ad sceleron potius, quam ad uiuū aut recens corpus depicta uidentur.

LATINE & GRAECÆ Chamæleo, χαμαι-
λέων. Animal est peregrinū ex Africa, uam-
obrē nomen in alijs linguis nō habet. ¶ Cha-
mæleon (inquit lo. Leo Africanus) animal fis-
gura & magnitudine lacertæ, deforme, gib-
bosum ac macilentum, cauda prælonga & in-
star Muris tenui, lentè p̄greditur. Aëris ali-
mento ac Solis radijs nutritur, ad quorū exor-
tum rictu diducto se uoluit, corpusq̄ ad Solē
gyrat ac flectit. Colorem pro loci quem uidet
uarietate facilè commutat, modò uiridis, mo-
dò niger, quod & ipse uidi, effectus. Venena-
tis serpentibus admodū insidiatur: & si quem
sub arbore dormientem conspiciat, eam subi-
tò conscendit, & locum capiti serpentis aduer-
sum dispiciens, ex oris rictu mucoris filum,
cuius extremitati guttula margaritæ similis ap-
pendet, uibrat: quē si obliquè cadere animad-
uertat, loco pedes amouet, donec mucoris ex-
tremitas serpentis caput contingat, cuius uir-
tute penetratus euestigio moritur. Nostri scri-
ptores plurima de huius animalis proprietate
occultisq̄ uirtutibus in scripta retulere, quæ
memoria nobis exciderunt.

GERMAN. Ein frömbd thierle vß Barba-
reyen / Chameleo genant. Mag ein Katt-
ader / oder Kitzegochs geneßit werden. Dar-
umb daß es zum teil einem Katzen / zum teil
einem Heider sich vergleychet.

TESTUDO terrestris (χελώνη χερσαία) est, quæ nec
in dulci, nec in salso humore degit, nec in cœ-
no & paludibus, sed locis siccis. Terrestres
in operibus Chersiuæ uocantur, inquit Plin.
Nicander οὐρεῖν, id est, montanam cognomi-
nat, Oppianus οὐρεσίφοισιν. Videntur autem montanæ (ὄρεινæ, Arriano) cæteris terre-
stribus maiores fieri. Differunt terrestres colore, (nam & albæ reperiuntur,) testæ

crassitudine, & aliter. In Africa et in sulis quibusdam Rubri maris, laudatæ & preciosæ reperiuntur earū testæ. ¶ De Testudinibus quidē in genere, & marinis priuatim, diximus in Libro iconum Aquatiliū, ad finē Ordinis XII. qui est De cetis. De lutaria uerò, inter Amphibia, eiusdem libri.

GALLICE Tortue des boys, id est, Testudo sylvarum.

GERMAN. Ein Erdschildkroth: wos net allwäg oder allermeeft vff der erden: wie die Tällerkroten (welche ein äbne schalen/ gleych einem täller / oben vnd vnden hand) im mür: vnd andere im meer.

Testudinis terrestris putamen tantum hoc tempore habuimus.

TARTARVCAE, id est, Testudines plurimæ (inquit Io. Leo Africanus, amphibijs eas adnumerans: quanuis inter terrestria etiam referri poterant ex ipsius sententia, quod in desertis uitam degant) in desertis Libyæ reperiuntur, quæ ad magnitudinem dolij accedant. Tradit Biceris geographus, hominem itineris tædio defatigatum, sub uesperam eminens in deserto saxum, ne à uenenosis animalibus infestaretur, cōscendisse, qui ad lucem grauiter dormiens, tribus ferè passuum milibus à quo reclinauerat loco traductus, intellexit quod subiisset saxum Testudinem fuisse: quæ interdum firma, noctu rependo pabularetur, uerum adeò lentè, ut uix percipi posset. Huiusmodi Testudines uidi quæ mediocris uasculi amplitudinem attingerent, nullas autem tam prodigiosæ magnitudinis. Carnes aiunt lepram curare, si septennium non excedant, quibus septem diebus continuo uescendum sit.

LATINE Lacertus aut Lacerta uiridis.

GRAECE Σάυρα χλωρά: & recentioribus Χλωροσαύρα, Κολιβαύρα.

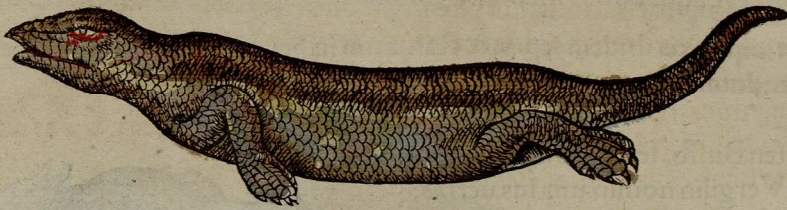
ITALICE. Ramarro, Gez.

GALLICE Lysarde uerde.

GERMANICE Grüner Ader/ grüner Egochs.

LATINE & GRAECE Scincus, Σκίυς, Κίκερος, Κρονόλαιος χερσαίος. Crocodilus terrestris, minor nimirum. nam alium maiorē cum amphibijs post Aquatilia posuimus. Verus hic Scincus ex Alexandria, nostra memoria adferri cœpit: cū prius Salamandra aquatica quæ apud nos reperitur, pro Scinco: hoc est, presentissimo ueneno pro remedio uterentur pharmacopolæ. Scinci nomen ab Aegyptio Suchus (sicut enim Crocodilum in Aegypto uocari auctor est Strabo) deflexum coniecerim.

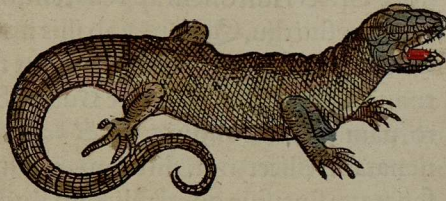
ITA

ITALICE Scinco uel Stinco.

GERMAN. Ein Egochsen art vß Aegypten/in den Apotecken bekant
vnd Stinck genennet.

LATINE Lacertus uel Lacerta simpliciter. Kiranides Lacertæ tria genera facit: heliacam, omnibus notā, ut inquit: χαλκήν, id est, æream: & chlorān, id est, uiridem. Ego uulgarem nostrum Lacertū pro heliaco (cuius etiā Epiphanius meminit) acceperim: cui nomen forsan ab eo factū est, quòd Sole & apricatione gaudeat. ærea uero seu chalcidica cognomine, à colore nimirum, (quæ & Chalcis & Zignis & Seps uocatur,) peregrina & alterius orbis, multoq; magis tenebrosa mihi uidetur: quamq; Ge. Agricola Germanicum eius nomen finxit, Kupferader, id est, ærea Lacerta.

ITALICE Liguro, Leguro, Lucerta, Lucertula. & fortè etiam Ramarro: Vide in Italicis nominibus Buffonis.

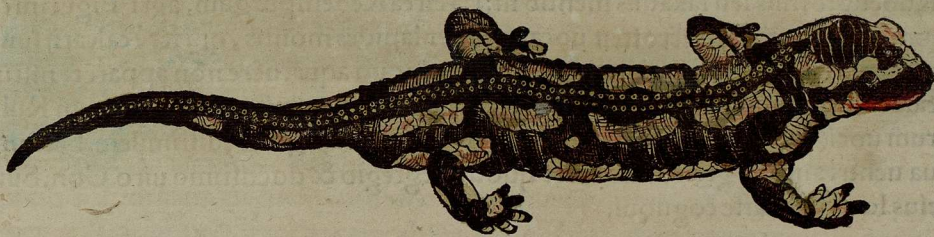
GALLICE Lysarde.

GERMAN. Ader/Egles/Egochf.

LATINE & GRAECE Salamandra, Σαλαμάνδρα.

ITALICE Salamandra.

GALLICE Sourd, Blande, Alebreñe, Arrassade, That, & Normannis (ni fallor) Muron.

GER M. Naal/Moll/Molch/Moldwurm/Olm/Puntermaal/Quattertersch.

Salamandra figura falsa: quam addidimus representandi tantum causa illos qui eam publicaverunt. Apparet autem confictam eam esse ab imperitis, ne dicam impudentibus quibusdam, Salamandram & Stellionem unum animal esse arbitratis: & cum à stellis Stellionè dictum legissent, dorsum eius stellis insignire uoluisse. Pilos etiam addiderunt contra huius generis naturam: quoniam amiantum, alumen plumæ uulgo dictum, pilorum quadam specie, Salamandra pilos aliqui nominant.

LACERTI Aquatici, seu Salamandræ aquatilis, imaginem & nomina dedimus sub Genere Libri De aquatilibus inter Amphibia.

DE RANIS aquaticis ibidem leges, & Ranarum in genere diuisionem. hinc de Terrestribus dicendum.

B V F O (seu Buffo, sed malim per f. simplex) à Vergilio nominatur his uerbis, Inuentusq; cauis Bufo. Rubeta (inquit Hermolaus) inflat se irata, tam proteruè audax, ut insiliat quoq; proximū, quam suspirio se frequētius quā morsu uindicans: Buffo inde, ut arbitror, à Vergilio & uulgo dicta. Sic ille. Quā uoce Græci Buffonem appellarent, frustra quæsiui diu. Qui *Μυφοῦ* ab illis nominatum arbitratur, à ueritate absunt tantum, quantum distat à Glire Buffo, Scaliger. Ego omnino *φρύνον* Græcorū esse puto, nam quanuis aliqui *φρύνον* & *βάτραχον* *ἐλεον*, id est, Rubetam, & Ranā palustrem (uenenatam scilicet) non distinguunt: alij tamē manifestè distinguunt, siue quod species separatæ sint: siue quod relictis paludibus, aut eis desiccatis, ex palustri Rubeta terrestris fiat. Ego species duas constituo, terrestrem perpetuò: & aquaticam: quæ si aquas deserat, aut deseratur, propter elementi mutationem, speciem ferè immutat, (ut tertia hæc sit Bufonis species,) & multò perniciosior redditur: sicuti Hydrus etiā in Chersydrum cōuersus. Accedit, quod similiter turgere per iracundiā, & inflare se dicitur, apud Aëtiū: ut Buffo à nostris: & afflatu quoq; similiter malefica esse. Sed *καρφυνίς* quoq; Rhodij usitatum nomen pro Phryno (teste Hesychio) cum Gallico Crapaudæ fermè conuenit. *φρύν* masc. genere frequentius est, Aelianus etiam fœminino *φρύνη* dixit. Phrygium Plinio memoratū non aliud quā Rubeta mihi uidetur. ¶ Rubetam terrestrem trium generum obseruaui: unam maiorē, quam Rondeletius similem esse ait palustri Rubetæ (quam inter Amphibia in Aquatiliū libro ab eo mutati sumus) sed maiorem, alteram minorem, quæ sub terra uel stercore inuenitur, oculis multum prominentibus & uirescentibus: cuius iconem hic exhibemus. Ethusius (minoris) alteram speciem, oculis aureolis: quam descripsi cum aquatiliū Ranarum iconibus in diuisione generis Ranarum ad numerum 5. Ibīdem ad numerū 6. Rubetæ fossilis seu saxatilis mentio fit: Ea circa Regenspurgum, agri Tigurini castellum, reperitur (*Steinkrotten* uocant,) inter lapides montis, qui ferè calcarij sunt: in quorum rimis & fissuris latet, nulla in propinquo aqua. uere non apparēt, nisi insit calor cum primum incipiunt apparere. Vocem edit per interualla, aliarum Rubetarum uoci (de qua *Mōnen* dicunt, per onomatopœiam puto) dissimilem. Fœmina oua uentri annexa gerit ut Cancrī: quod ex egregio & doctissimo uiro Con. Sutor, eius loci ecclesiaste cognoui.

ITALICE Rospo, Botta, Boffa, (Babi etiam, Scaligero:) alicubi Chiatto (ut apud Rhatos qui Italice loquuntur Chatt) uel Zatto. item Buffo, Buffa, Buffone, Ramaro. sed postremum hoc nomen Lacerto minori potius deberi puto.

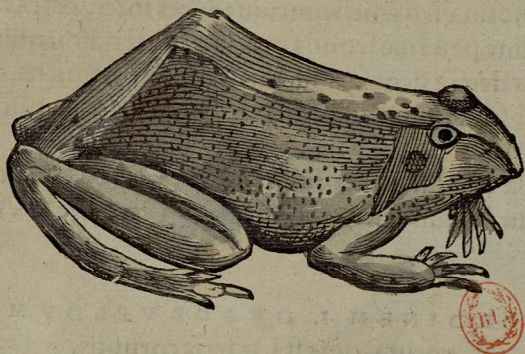
HISPANICE Sápo escuérco.

GALLICE Crapault: circa Neocomum Boug. Scaliger scribit Crapaud. unde (inquit) lapidem Buffonitem, Crapaudinam uocant.

GERM. Krott/Krote/Quapp: Gartenkrott/Erdfrott: Flandris Padde.

RANA

RANA uel Rubeta gibbosa, ut nos cognominauimus. Lurida hæc terrestris Rana, & (ut ex ipso colore apparet) uenenosa, muta quæ (nisi uox ui aliqua exprimatur) in hortis & syluis inter frutices reperitur apud nos: magnitudine qua uulgares aquaticæ Ranæ, dorso gibboso utrinque ad latera eminentibus offiulis. Color ei uiridis ferè, sed

obscurus & subfuscus est. latera maculis ruffis scatent. sunt & digiti pedum ruffi. De mutis quidem Ranis non satis sibi constant ueteres, & species diuersas confudisse uidentur.

GERM. *Grasfrösch/Gartenfrösch/Holzkröte.*

RANUNCULUS seu Ranula uiridis, Rana calamites aut dryopetes cognomine: quod inter arundines aut arbuta degat. Veterum aliqui hanc mutam dixerunt: sed cum uoce sua pluuias præfagiat, unde & Mantis appellata uidetur, non est muta: nec adeo uenenosa, arbitror, ut Rubetæ & mutæ ab eis dictæ Ranæ. ego nullam prorsus mutam esse puto Ranarum speciem: sed si fluuiatilibus & coarxantibus Ranis conferantur terrestres, mutæ uideri possunt, in primis uero gibbosa, ni fallor.

GRÆCÆ Βάτραχος καλαμίτης, Βάτραχος χλωρός ἢ μικρὸς ὁ ἐπὶ τῶν καλαμῶν γινόμενος. Βρέξας (ut Aias) aliquibus, Galeno teste, per onomatopœiam fortè: aut à præfagio pluuiæ. Βρέχει enim Græcis pluere est: quasi diceret βρέξας, βρέξας, id est, pluet, pluet. Βρεκεκεκέξ, ποάξ, Aristophani fictitia de Ranarum uoce nomina sunt. Germanicum etiam Ranæ fl. nomen ad Græcum Brexas accedit. ¶ Vbi manum inicit benignè, ibi onerat aliam quam zamiam, Plautus de homine auaro blandiente: ubi Scholiastes: zamiam (inquit) id est, damnum. nam zamia dicuntur Ranulae in arbore, quæ nisi detrahantur, alios lædunt. Sic ille: sed absque authore, ego ζυμία Græcè damnum significare scio, pro quo Doricum est ζαμία, (cui simile Germanicum jamer, id est, calamitas:) qui tamen uel Latine uel Græcè hoc uocabulum pro Rana usurpauerit inuenio neminem.

ITALICE Racula, Ranocchio, Verdacula, Ranauoto, Ranonchio de rubetto.

GALLICE Renogle, Graiffet, Croisset, Verdier.

GERMANICE Laubfrösch.

FINIS.

L

ADDITIONES QVAEDAM.

AD ORDINEM II. QVADRVPEDEM
MANSVETORVM.

HINNVLVS ex Tauro & Equa generatur. Multos uidimus, inquit Scaliger, duos oculum habuimus: nunc unam scemellam; cuius aures inter, ossea tubercula duo semijuglandis magnitudine paternæ frontis præ se ferunt rudimentum. Huic generi aiunt quidam superiores deesse dentes. Illud in ijs uitium frequens, quod inferior mandibula porrectior est superiore: quod in multis conspicitur piscibus. **Befi** dicuntur à Gabalis & Aruernis.

Constat in Cozumella & lucatana atq; alijs insulis, **CANES** atiles haberi ad uescendum: quos latratum ullum edere negant, Scaliger. De **CANIBVS** feris leges in Lupo.

AD ORDINEM I. QVADRVPEDEM FERORUM, qui est De feris cornutis.

BISONTEM Lithuani (inquit Sigismundus liber Baro in Herberstain, &c.) lingua patria uocant Suber: Germani improprie **Aurox** uel **Diox**: quod nominis Vro conuenit, qui planè bouis formam habet, cum Bifontes specie sint dissimillima, iubati enim sunt Bifontes, & uillosi secundum collum & armos, barba quadam à mento propendente: pilis moschum redolentibus, capite breui: oculis grandioribus & toruis, quasi ardentibus, fronte lata, cornibus plerumq; sic diductis & porrectis, ut intervallo eorum tres homines bene corpulentos insidentes capere possit; cuius rei periculum factum perhibetur à rege Poloniae Sigismundo, (huius qui nunc regnat Sigismundi Augusti patre,) quem bene habito & firmo corpore fuisse scimus, duobus alijs se non minoribus sibi adiunctis. Tergum ipsum ceu gibbo quodam attollitur, priore & posteriore corporis parte demissiore. Qui uenantur Bifontes, eos magna uigilantia & solertia præditos esse oportet. Deligitur locus uenatui idoneus, in quo sint arbores iustis diremptæ spacijs, truncis nec crassis nimis, ut facile circumiri possint: nec paruis, ut ad tegendum hominem sufficiant. Ad has arbores singuli uenatores disponuntur, atq; ubi Canibus persequentibus exagitatus Bison eum in locum propellitur: qui primus ex uenatoribus sese profert, in eum magno impetu fertur. At is obiectu arboris sese tuetur, & quâ potest percutit uenabulo feram: quæ ne sæpius quidem icta cadit, sed incensa magis ac magis rabie, non tantum cornua, sed etiam linguam uibrat: quam ita scabram & asperam habet, ut uenatorem solo uestis eius tactu comprehendat & attrahat: nec antè relinquet, quàm occidat. Quod si quis fortè circumcursitando & feriendo delassatus respirare cupit, is feræ obijcit pileum rubrum, in quem & pedibus & cornibus sæuit. Si uerò alteri in idem certamen non confecta fera descendere libet, ut fieri necesse est, si salui illinc abire uelint: is eam facile in se prouocat, si uel semel sono barbaro Lululu succlamârit. Sic ille in Commensarijs suis Rerum Moscouiticarum, editione secunda, ubi imaginem quoq; huius feræ, qualem nos etiam ab ipso nacti sumus, exhibet.

BISON albus Scoticus. Calydonia Scotiae sylua gignere solet boues candidissimos, in formam Leonis iubam ferentes, cætera mansuetis simillimos: uerum adeò feros in domitosq; atq; humanum refugientes consortium, ut quas herbas arboresq; aut frutices, humana contrectatas manu senserint, plurimos deinceps dies fugiant. capti autem arte quapiam (quod difficillimum est) mox paulò præ mœstitia moriantur. Quum uerò sese peti senserint, in obuium quencunq; magno impetu irruentes eum prosterunt, non Canes, non uenabula, nec ferrum ullum metuunt, Carnes eius esui iucundissimæ

diffimæ sunt, atq; in primis nobilitati gratæ, uerùm cartilaginosa. Cæterū quum tota olim sylua nasci ea solerent, in una tantum nunc eius parte reperiuntur, quæ Cummirnald appellatur; alijs gula humana ad internecionem redactis, Hæcille. Mihi quidem genus hoc Bouis uidetur rectè appellari posse Bison albus Scoticus uel Caledonius: eò quòd Leonis instar iubatus sit, ut de Bifone Oppianus scribit: sed non etiam barbatus, ut Bison simpliciter dictus eidem.

GERMAN. Ein art wilder Ochsen / findt man in dem wald Caldar oder Calendar genaht / im künigreich Schottland / ganz weys von farro / mit langē haare vmb die schultern vnd brust wie ein Löw.

VROS (inquit Sigismundus Liber Baro) sola Masoyuia Lithuanix cōtermina habet; quos ibi patrio nomine Thur uocant, nos Germani propriè **Vros** dicimus. Sunt enim uerè Boues syluestres, nihil à domesticis bobus distantes, nisi quòd omnes nigri sunt, & ductum quendam instar lineæ ex albo mixtum per dorsum habent. Non est magna horum copia: suntq; pagi certi, quibus cura & custodia eorum incumbit; nec ferè aliter quàm in uiuarijs quibusdam seruantur. Miscentur Vaccis domesticis, sed non sine nota. Nam in armentum postea, perinde atq; infames, à cæteris Vris non admittuntur; & qui ex eiusmodi mixtione nascuntur Vituli, non sunt uitales. Sigismundus Augustus rex mihi apud se oratori donauit exenteratum unum, quem uenatores eiectionem de armento semiuuium confecerant; recisa tamē pelle quæ frontem tegit, quod non temerè factum esse credidi: quanquam cur id fieri soleret per incogitantiam quandam non sum percontatus. Hoc certum est, in precio haberi cingula ex Vri corio facta: & persuasum est uulgò horum præcinctu partum promoueri. Atq; hoc nomine regina Bona, Sigismundi Augusti mater, duo hoc genus cingula mihi dono dedit: quorum alterum serenissima domina mea Romanorū regina, sibi à me donatum, clementi animo accepit. Hæcille. Ego etiam ex Vri pelle cingulū ab Antonio Schnerbergero meo ex Polonia missum accepi: cuius corium duriusculum ualidumq; est, pili uerò (quod mireris) mollissimi, instar pecoris lanæ, densi, coloris nigri, sed ruffo modicè admixto, si propius spectes. ¶ Leon quā suprà posuimus pag. 30. tanquam Vri, cum uenatore post arborē stante & uulnerante, ipsum uenabulo,

Bifontis est potius secundum Sigismundum Baronem, (quanuis non satis probè facta,) qui hoc modo Bifontes (quibus & barbam tribuit) non Vros capi scribit. ¶ Plinius alicubi Bouem syluestrem nigrum nominans, Vrum intellexisse uidetur. Sunt & apud Arachotos Boues feri, colore atro, corpore robusto, rictu leuiter adunco, (ἐπιγυῖνοι,) quorum cornua resupinantur, ἐν πλάγιον: qui ad Bifontes potius quam Vros accedere uidentur.

INTER Floridam peninsulam Noui orbis & Palmam flumē, (inquit Andreas Theuetus) ferarum monstrosarum formæ diuersæ reperiuntur: & inter alias Taurus quidam grandis, cuius cornua sunt pedalia tantum. dorso imminet tumor sicut in Camelo, pilus toto corpore prolixus est, colore Mulæ flauæ aut ex ruffo nigricantis, caximè parte quæ sub mento est. Huius generis duo uiui aliquando in Hispaniam aduecti sunt, (quorum alterius pellem solum uidi,) sed uiuere diu non potuerunt. Aium hoc animal perpetuum esse hostem Equi, nec ferre posse ut in propinquo sit. Aium qui iconem etiam eius in Gallica sua descriptione Americæ proponit. Carici Boues Plinio in parte Asiæ, foedi uisu, tubere super armos à ceruicibus eminente, luxatis cornibus, excellentes in opere narrantur. Idem memorat Scythicos, in quorum dorso, similiter ut Camelorum, gibber sit, & eos quoque cum dorso clitellæ imponuntur, perinde ut Camelos genu flectere, &c. Quin etiam Syriacis gibber in dorso esse scribit, palearia negat. Sed hi omnes mansueti uidentur: Theueti uerò Bos ferus est: quem idcirco Bouem camelitam ferum nominabimus, legitur autem camelitæ nomen apud Suidam, his uerbis: Καμηλίτης βοὺς ὁ τὸν καλόμενος.

Pag. 36. uersu 11. post hæc uerba, animal fuerit, notandus est punctus geminus, & addendum: aut fortè Subus Oppiani, qui similiter amphibius eodemque colore est.

Pag. 38. uersu 7. post hæc uerba, caprino tectas, addendum: In Rupicapra etiam paulò antè diximus, Cemadē Aeliani, uideri posse Oppiani Subum.

COLI (ut nos appellauimus ex Strabone) caput cum suis cornibus, cuius picturā à generoso uiro Sigismundo Libero Barone in Herberstain, accepi. Ego superius (pag. 40.) eiusdem ferè cornua fatis rectè quidē picta exhibui, (nam corpus reliquum ex coniectura ad descriptionem expressum est,) quantū imitari meus pictor cornu uerum, quod habeo, potuit: flectuntur enim ita in diuersas partes hæc cornua, ut pictura nō satis assequatur. at situm eorum inter se, (qui ad Streplicerotis Carii cornua ferè accedit) & elatam sublimitatem, non rectè.

¶ In desertis campis circa Borysthenem (inquit idem Baro in Commentarijs rerum Moscouiticarum) Tanaim & Rha, est Ovis syluestris, quam Poloni Solhac, Mosci, Seigak appellant, magnitudine Capreoli, breuioribus tamen pedibus: cornibus in altum porrectis, quibusdam circulis notatis: ex quibus Mosci manubria cultellorum transparentia faciunt: uelocissimi cursus, & altissimorum saltuum.

CAMELOPARDALIS icon accuratior (quàm exhibita sit suprà pag. 42.) ex charta quadam nuper impressa Norimbergæ, ubi hæc etiam uerba leguntur: Rarum & admirabile animal, nunquam prius uisum (in Germania) Surnappa nomine, altitudine ad summum uerticem supra quinq; orgyas, corniculis duobus ferrei colors, pilo læui (& cōposito,) colore pulchro: diligenter & probè depictū per Melchiorum Luorig

Luorig Constantinopoli, (ubi Turcarum imperatori hoc animal donatum fuit,) & amico cuidam in Germaniam transmissum, anno Salutiferi partus M. D. LIX.

CERVI Burgundici, seu Subulonis, aut semper Subulonis (de quo scriptum est supra in Ceruo, paginis 44. & 45.) caput ad sceleton expressum.

GALL. Brocard in Burgundia. idem quidem nomen Galli caeteri Ceruo communi bimo attribuant.

GERMAN. Ein Spiss od Spiss-hirtz/der von natur ein Spiss-hirtz ist vñ bleybt: dan sunst nennet man die zwey-jährigen Hirtzen auch also. wirdt in Burgund gefangen.

ALCES figura accuratior quam superius (pag. 53.) exhibitā. Hanc quidem ceu ad uiuum pictam Io. Kentmannus & Io. Pontanus, excellentissimi medici, ad me dederunt: nec dissimilem, sed breuiore & magis cōpacto corpore Ant. Schnebergerus.

Que fera Lithuanis (inquit Sigismundus Liber Baro) sua lingua Lofs est, eam Germani Ellend, quidam Latine Alcen uocant: Poloni uolunt Onagrum, hoc est, Alinum agrestem esse, nō respondente forā

ma, Sectas enim ungulas habet: quanquam & quæ solidas haberent, repertæ sint, sed id perrarum est. Animal est altius Ceruo, auribus & naribus prominulis, cornibus à Ceruo nonnihil diuersis, colore item magis ad albedinem tendente. Cursus est uelocissimus; non quo cætera animalia modo, sed (Equi) gradatij instar. Vngulæ, tanquam amuletum, contra morbum caducum gestari solent.

AD QVADRVPEDVM FERORVM
ORDINEM II.

DE Pardalide seu Leopardo diximus pag. 67. cui hæc addes. Pardalin Persæ (inquit Scaliger) Barbuçt uocant: Leænæ similem pilo ruffo, maculis oblongis picto, nigris ex transuerso. Faciem habet subrubram, nigris uariam maculis, & candidis: uentrem album, caudam Leonis. Sunt & quædam dorso minùs fuluo, & maculis minùs uegetis, Oculos eis glaucos esse scit, qui uidit, ut nos. ¶ Pardalis (seu Panthera) Oppianus, maior & minor est, hæc quidem uiribus & animo nihil inferior maiore, unde apparet Pantheras minores, alias esse quàm Pantheres (παυνθηρας) ab eo dictos sub finem secundi de uenatione: [ubi eos θήρας ὑπολαυνός, id est, nullius precij uel nullarum uirium feras; & χαροπὸν nominans, cum Felibus & Gliribus numerat.] Cæterum ut Thoes, sic etiam Pantheres duorum generum statuuntur: & forsan Thos minor, Panther minor fuerit: qui & Lycopantheros, Pantherium, & Lupus canarius dicitur. ¶ Leopardi (inquit Io. Leo Africanus) degunt in syluis Barbariæ, neque homini, cum robusti sint & crudeles, nocent: nisi alicui (quod rarò contingit) in angusto calle obuij, illi aut cedere non possint, aut redarguantur, fastidioq; afficiantur. in hunc enim irruentes unguibus uultum comprehendunt, tantumq; carnis auferunt, quantum prendunt: & plerumq; cerebrum homini perfringunt. Gregem inuadere non solent: Canibus alioqui infestissimi, quos occidunt ac deuorant. Monticolæ Constantinæ regionis equestrem uenationem aduersus illos instruunt, exitus uiarum occludentes. Leopardus autem hac illac fugiens, dum uia equitibus obsessa se nequaquam euasurum perspicit, in crebros flexus gyros confodiendum se præbet. At si Leopardum effugere contingat, qui incautiùs eam partem obseruauit, conuiuium cæteris uenatoribus, recepta consuetudine, præparare tenetur, Sic ille.

Pag. 72. iconem Felis Zibethi dedimus, non ita accuratè expressam atq; hæc est, à doctissimo diligentissimoq; uiro Io. Caio ex Anglia ad me missa. Alteram quoq; huic

per omnia similem Io. Kentmanus medicus eximius ad me dedit. Zibetti liquor, umbilico impositum uteri strangulationibus mirum in modum mederi, alijsq; multis remedijs pollere aiunt.

Pag. 74. Lyncis imaginem proposuimus, nō in scitè factā, capite excepto. quam obrem aliam à Io. Caio mihi cōmunicatam, & probè expressam, hīc adijcere uolui. Vngues Lynx

Lynx modò occultat, ut hîc: modò exerit, pro arbitrio, ut cum irascitur, pugnat, scandit aut se retinet, & quidem præ longos, ut illic.

GERMAN. *Ein Vntz / ist ein Luchß oder Luchsen art.*

Lyncum genera duo solus Oppianus facit (lib. 3. De uenatione) maius & minus. Lynces parua (inquit) Lepores uenantur: maiores uerò in Ceruos atq; Oryges facile insiliunt. Ambę corporis figura similes: & similiter oculi utrisq; suauiter fulgēt, &c.

NOVI Orbis regionem quandam Gigantes dicti (lingua ip̄orum Patagones) incolunt. & quoniam cœlo non admodum calido fruuntur, uestiunt se pelibus animantis illius, quam Su appellant, id est, aquam: ab eo nimirum, quòd magna ex parte circa fluuios degat. Est autē omnino rapax hæc fera, & formæ monstrosæ, qualem hîc exhibeo. Cum à uenatoribus urgetur, suæ pellis gratia, catulos suos in dorsum admissos cauda ampla longaq; tegit, & fuga elabitur. Itaq; dolo scrobe effossa, & frondibus obtecta, unà cum catulis capitur. Cum autem ita inclusam se uidet, rabie quadam suos catulos obruncat & occidit; & clamore horribili ipsos etiam uenatores terret: à quibus tandem sagittis confossa excoriatur, Andreas Theuetus cap. 56. Descriptionis Americæ.

AD ORDINEM IIII. DE QVADRV.
pedibus feris minimis.

ASPREOLVM in Germanicis cōmentarijs lego: & quid legam, nescio, Scaliger. Ego Sciurum Ponticum, siue Varium esse coniicio. Quoniam Sigismundus Liber Baro in Cōmentarijs rerum Moscouiticarum, ubi de pellibus diuersis è Moscouia adferri solitis mentionem facit, Sciuros Ponticos præterierit, quorum pelles inter precipuas sunt, nisi Aspreolorum nomine eos intelligamus. Aspreolorum pelliculæ (inquit) ex diuersis partibus adferuntur, &c. ex nōnullis semper decem numero colligatę, quarum in singulis fasciculis duæ sunt optimæ, quas Litzschna appellant, tres aliquanto deteriores, quas Crasna uocant: quatuor, quas Pocrasna: & ultima Moloischna dicta, omnium uilissima. Harum singulæ una aut duabus dengis emuntur. Meliores & selectas in Germaniam & aliò mercatores magno suo cōmodo portant. Sic ille. Aspreoli quidem nomen, ad Pirolum uel Spirolum (sic enim barbari quidem scriptores Sciurum uocant) accedit.

FINIS.

INDICES NOMINVM OM NE GENVS QVADRV PEDVM IN DIVERSIS LIN

GVIS. I. LATINORVM. II. GRAECORVM. III. ITALICORVM.

IIII. Hispanicorum. V. Gallicorum. VI. Germanicorum. VII. Anglicorum.

VIII. Illyricorum IX. Hebraicorum, Arabic. X. Aethiopic. Indic. Puni-
corum, Persicorum, Phrygum, Turcicorum, Americæ.

LATINA ET GRAECA QVAEDAM QVAE
drupedum nomina: & barbara etiam Latinis termi-
nationibus prolata aliquot.

A.		camelopardalis 41. 124.	57. subulo Burgundicus	foinus	99
Chaines ceruus 43. 46		camelopardus 41	uel anamynes, uel semper	fuina	99
Acomones Lupi 80		camelus Arabica uel Dromas 23	subulo 44.	furcarius ceruus	44
adapis 105		camelus Indica 41	chalcis 119	furo 98.	101
addax 37		camelus, uel camelus Baetria 22	chamæleo 117	furetus	101
adimain Afris. 18		na 22	chaus 73	furunculus	101
africana 67		canarius lupus 68	chiurca 91	furus	101
alce, et eius figura accuratio- 125. Vide Alx.		caniceps 92	chæropithecus 91	G.	
alces species 57		canis 25	chucia 91	Galeopithecus	96
allocamelus 42		canes atiles muti 122	cicalus Turcis 68	gannus Ephesijs	76
alx uel alce 52. eiusdem cor- nu 55		canis auarius aquaticus 27.	circus lupus 79	ganos Phrygibus et Bithy- nis 75	
anabula 41		auarius campestris 27	ciellus 113. 116	gazella 51	
anamynes ceruus 45		Britannicus siue Scoticus, 25.	colos uel colus 40. 124	genetha uel genetia 70	
aper domesticus 24. agre- stis 81. eunuchus 81		Britannicus uenati- cus 26. Britannicus fa- gax 26. ferus 80. flu- uialis 85. Getulus 28.	crocodilus fl. & terrestris 117	ginetta 70	
araneus mus 114		Græcus 26. leporarius 26.	terestris 118	giraffa 41	
arctocyon 76		Ponticus 85. fagax 108. 113	crocutas 78	girapha 41	
arctomys 108. 113		sanguinarius 25. fagax 77	crocota 77	glanos 76	
arctopithecus 76. 77. 96		sanguinarius apud Ang- los 27.	cuniculus 104. 105	glis 109	
armelinus 100		caprea 48 moschi 51. pla- tyceros 36. 50	cuniculus cucurbitalis 104	gulo 78	
armillinus 100		capreolus 48	cuniculus Indus 106	gyrapha 41	
asinus 20. indicus 62		capreoli femina cornua 50	cynocephalus 78. 91. 92	H.	
aspreolus 127		capra 17. Cretica 36. fe- ra 35. 37. 50. fera uel alpina minor 36. feræ unicornes in Carpatho 54	Dama 51. Plinij 36.	Harpax lupus 79	
aureus lupus 80		Indica 18. Mambrina 18.	recentiorum 50.	hericius 106	
B.		montana 36. syluestris 49	damula pro mustela 102	herinaceus 106. canarius	
Babio 78		caprea moschi monoceros 63.	dasyus 104	107. suarius 106	
babuinus 76. 77. 92		capricornus 35	daxus 86	herix 106	
barrus 62		cartazonus Indis 62	dorcadium 49	hermelinus 100	
belbus 75		castor 83	dorcalis 49	hermellinus 100	
bison 122		carus 28. foetens 99. syl- uestris 97. zibethicus 72	dorcas 48. 49. Libyca 36. platyceros 50.	hinnulus cerui 49	
bison 30. qui illic pro Vro exhibetur: & melior 31		caudiuerbera 117	dorco 49	hinnulus ex Tauro et Equis 122	
bison albus Scoticus uel Cæ- lydonius 122		cebus 94	dorcus 49	hippardium 57	
bonafus, uel bonassus 31. 32		cemas Aeliani 36	dorx 49	hippelaphus 47	
bos 12. Aethiopicus uni- cornis 64. cerui figura 54. 58.		cephus 91. 94. 95	E. Echines 112	hippelaphus Aristotelis 55	
camelita ferus 124. castratus 12. do- mesticus dorso gibbero, & ferus quidam 124. Indi- cus 61. 33. luca uel lu- cus 62. marinus 82.		cerastes 48	echinus terrestis 88.	duplex 57	
syluestris niger 124. apud Arachotos ibidem 44		cercopithecus 92. 93	elephas, uel elephantus 62	hippelaphus Indicus 62	
brocardus. i. subulo 44		cerua 43. cornuta 45	emptra 108	hippotigris 66	
bubalus 13		ceruorum tria genera 46	enitra 108	hippopotamus 82	
bubalus Africanus Belloni, 13		ceruarius lupus 68	enydris uel enydrus 102	hircoceruus 39. 45	
bubalis 33		cerui hinnulus 49	enydri species 102	hirculus Carnicus uel Cæ- rinthiacus 36	
bufalus 13		ceruus 43. Britannicus 46.	equicerna 52	hircus 16. mutilus 40.	
bufo non est myoxus 109		Burgundici seu subulonis, 97.	equicernus 47. 57	hylæstris 39	
bufo uel buffo 120		aut semper subulonis ca- put cū cornibus 125. mo- namynes 46. palma- tus 46. platyceros 56.	equus 19. fluuiatilis 82	hydrus 85	
C.		ramosus 45. Scythicus fiber 83	Indicus 62. syluestris 58	hyæna 75. 90. Bello- nij 72. Indica 78	
Cæbus 94			ceruino cornu 58	hystrix 87. 106	
callitriches 91. 95			eres 106	I.	
camelita bos 124			ericius 106	lbex 34. 35	
			erinaceus 106	ichneumon 85. 102	
			euryceros 50	ictinus lupus 80	
			F.	lctis 98. 99. 101	
			Felis 28. agrestis uolans 97.	L.	
			Scythica uel Mo- scoutica 97. zibethi uel zibetti 72. & accuratio- eius imago 126	Lacertus uel lacerta 119.	
				uiridis 118. zanaæ uel chalcidica 119. aqua- ticus 120	
				lardiolus uel lardiron 110	

Index.

latax	98	cus maior 114. domesti-	50	tragelaphus quorunda	Cete
lauzanus	70	cus communis uel minor		uorum generis	V.
leæna. Vide Leo.	66	114. Fennicus 111. Indi			46
leæna Aethiopica	77	cus 102. alius 103. ma-		Vacca	n
leberides	105	ior 114. montanus 108.		uaria	67
leo. Vide leæna	66	Noticus 113. Pharaonis		uarius	100. 111
leopardus	67. 126	102. Ponticus 111. Pon-		uerres	24
leporum differentia	104	ticus ueterū 100. Ponticus		uierra	98. 101
lepus 104. Hispanicus 105.		uel Scythicus uolans 111.		umbri	39
lepusculus 104. Hispanicus		quadratus 112. Sarmati-		uncia	68. 73
		cus 100. Sueticus 100. syl-		unicornis	62
		uaticus 115. uarius 109.		urfa	65
leucrocota	78	Venetus		ursus	65
leunza	70	musculus		uri cornu Argentinae in xde	29. 113
luchsa Germanorum	75	musimon, uel musmo		summa	34
lupus 79. Arabiæ, solitudi-		mustela 99. alba 100. do-		uulpes	83
num, aut uespertinus	76	metica 98. syluestris uel		uulpes crucigera	90
lupi in Arabia aut Syria ge-		rustica		uulpes aut uulpecula	88
nus 90. Armenius 68.		mygale		uulpis in Arabia aut Syria ge-	90
aureus 77. canarius 126.		myoxus		nus	90
cervarius & canarius 68.		myxus		uultur quadrupes	79
cervarius 73. unde di-					Z.
ctus 75. marinus 81. Scy-		N.		Zamia	111
thicus	81	Nabis Aethiopum		zaperion	72
luporum genera V.	79	naricornis		zebelius	98
lutra	81. 85			zibethi felis	74
lutra species	102	O.		zignis	119
lycopanther	77	Onager 125. Indicus		zirafa	41
lycopantheros	68. 126	onolycus		zorces	49
lynx	68. 73	ophion		zubro	31
lycopithecus	77	orafus			
lynxis alia iconi	75	orafus			
lynx melius picta	127	ouis 14. Arabica cauda la-			
lynxum genera duo	127	ta 15. longa ibid. Cretica			
lyra	85	uel Idæa 37. fera 37. 41.			
		fera circa Borysthenē 124			
		fera Hirthæ infulae Hebr-			
		dum unius 40. Indica 42.			
		P.			
Machlis	54	Panther Luporū generis 68			
maimon	93	panthera 67. 126. confusa			
mamonetus	94	camelo 42. minor 68			
manichoras	78	pantheres duorum generum			
manioras	78	126			
mantis	121	pantherion			
mardur uel mardurus	97.	pantherij seu pantheris ge-			
98		nus			
mardur aquatica	98	papio			
marmora	108	pardus			
maria	97. 99	pardalis 67. 126. minor 68			
mararus	97	phatage			
marres 97. abietum	99.	phoca			
Calabra 98. 99. do-		phryganium			
metica 97. fagi	99	piolus			
sebellina	98	platyceros			
marturellus	97	porca			
marturus	97	porcus 24. marinus 82. 83			
meles uel melis 86. cana-		spinofus			
ria 86. suaria	86	porcellus frumentarius Ger			
melo	86	manis uulgo 114. Indi-			
melorus	86	cus			
miluus lupus	80	pordalis			
monamynra ceruus	46	putorius			
monoceros	37. 62	pygargus			
monolycus	78	R.			
monops Pæonibus	32	Raingus barb.			
muflor uel muflor Sardorum		ranæ aquatica 120. calami-			
lingua	39	tes 121. dryopetes 125. mu-			
mulus	21	ta 125. terrestres 120. uiri-			
mures bipedes	112	dis			
mus agrestis maior et minor		ranunculus uiridis			
116 alb. Aristot. 100. alpi-		rangifer barb.			
nº 86. 108. aquatilis qua-		raphius			
drupes 115. araneus 116. ar-		raptor lupus			
uensis 110. 114. aruensis uel		rattus			
agrestis Plinij 116. auel-		rhinoceros			
lanarum 115. cæcus 116.		ricinus			
Cappadox 100. corylo-		rosmacha			
rum 115. cricetus 108.					
domesticus 111. domesti-					

Index.

E.		P.		chiatto	120	scrofa	24
ἐλαφῶ	43. 46	γαρδῶλια πῶ	68	cinghiale	81	simia	91
ἐλαφός oxyt. al. proparo=		παττελίας	43	coniglio	106	forgio di casa	114
xyt.	109. 110	ῶιδη κῶλῶπῆ	90	D.		forice	114
ἐλῖ	110	ῶιδῆ	91	Daino	51	fourco	114
ἐλῖν	106	ῶιδῆ	91	danio	51	stainboch	35
		platogni	51	donnula	100	stinco	119
Z.		πονπῶς	114	donola	102		
Zarchadion	50	πῶξ	49. 51	dofse	111	Talpa	116
I.		P.		dromedario	23	taflo	86
ἰκθῖν	80	ῤαςῖς	114	F.		tigre uel Tigra	66
ἰορῶ	49	ῤῖσκ	114	Foetta	99	topo	114
ἰορῶ	49	Σ.		foina	97	toro	10
ἰῤαλῶς ἄξ	35	Σαλαμαίνδρα	119	fouina	97	troiata	24
ἰππῶς	110	σάυρα κῶλῶς	106	fureto	101	V.	
ἰυρῶ	49	scanzocheros	106	G.		Vacca	11
ἰχνόλυμιν	102	σκήνη	118	Galero	110	uaro, uare	111
ἰχνόλυμιν	102	σκυλαῖν	77	gatta uel Gatto 28. maimo=	72	uaroza	109
		σπαθινῶς	46. 47. 48	ne 93. de Zibetho	118	uerdacula	121
K.		σῦαγρ	81	gez	118	uerro	24
καμπλίτης ἔδς	124	σῦαρκ	86	ghiro	110	ucfina	35
καμπλίτης	110	σῦαρκ	86	glicero	110	unicorno	64
καμπλίτης	81	Τ.		H.		uolpe	88
καμπλίτης	120	Τετραγωνοπερόσωπι	85	Histrice	87	Z.	
καμπλίτης	43. 46	τοξόδότης λῦκ	79	L.		Zatto	120
καμπλίτης	43	Υ.		Lardirono	110	HISPANICA.	
καμπλίτης	94	Υῤαξ	114. 115	laffino	20	A.	
καμπλίτης	94	ῤςριξ uel ῤςριγξ	88	leguro	119	Adapis	105
καμπλίτης	118	Φ.		leofante	62	C.	
καμπλίτης	88	Φερέσκ	101	leone	66	Cabroncillo montés	50
καμπλίτης	105	Φερέσκ	120	leopardo	67	capra montes	36
καμπλίτης	105	Χ.		lepre	105	conéio	106
καμπλίτης	114	Χαμαιλέων	117	lieuora	119	E.	
καμπλίτης	85	χελώνη κῶλῶς	81. 82	liguro	85	Erizo	107
καμπλίτης	104	χελώνη	118	lodra	85	esquilo	111
καμπλίτης	104	ITALICA.		lodria	85	F.	
καμπλίτης	104	A.		lontra	68	Fura	101
καμπλίτης	109	B.		lunza	75. 77	Φωλόνταί	101
καμπλίτης	109	Babi		luberna	119	H.	
καμπλίτης	104	babion		lucerta	119	Hárda	111
καμπλίτης	104	ballottula		lucertula	79	hurón	101
καμπλίτης	104	becchio		lupo	73	L.	
καμπλίτης	68	benula		lupo ceruero	109	Liébre	105
καμπλίτης	104	bertuccia		M.		O.	
καμπλίτης	91	beuero		Marmota	109	Ourfo	107
καμπλίτης	83	biuaro		marmontana	99	orico cachiero	107
καμπλίτης	115	bo marin		marta uel Martore	99	P.	
καμπλίτης	109	botta		martorello	109	Puerco espin	87
καμπλίτης	109. 120	bue		montanella	21	R.	
καμπλίτης	114.	bufalo		mulo	109	Rapósa	88
καμπλίτης	114.	C.		murmont	116	rat	114
καμπλίτης	114.	Camello		mufferaing	65	raton	114
καμπλίτης	114.	camorcía		O.		raton pequenno	115
καμπλίτης	114.	camuza		Orfo		S.	
καμπλίτης	114.	cane		P.		Sápo escuérco	120
καμπλίτης	114.	capra		Pantegana		force	115
καμπλίτης	114.	capra de la India		pecora		T.	
καμπλίτης	114.	capriolo uel cauriolo	48. 50	pecora d' Arabia con la coda		Tafúgo	86
καμπλίτης	114.	capriolo del musco	48. 50	larga 15. con la coda lon		taxón	86
καμπλίτης	114.	cauallo		ga		tópo	116
καμπλίτης	110	cerua		porco 24. spinoso 87. syl		X.	
καμπλίτης	110	ceruo		uatico		Ximio	91
καμπλίτης	110	chatt		put		Z.	
καμπλίτης	110			R.		Zorlito	50
καμπλίτης	110			Racula		GALLICA.	
καμπλίτης	110			ramarro		A.	
καμπλίτης	110			ranauoto		Asne	20
καμπλίτης	110			ranocchio		alebrenne	119
καμπλίτης	110			ranonchio de rubetto		arraflade	119
καμπλίτης	110			rato di casa		B.	
καμπλίτης	110			riccio		Babion	78
καμπλίτης	110			rizo		bedono	86
καμπλίτης	110			rospo		befo	122
καμπλίτης	110			salamandra		bellette	100
καμπλίτης	110			schiriuolo			
καμπλίτης	110			scinco			

Index.

belotte	100	poutet	99	domschweyn	87	ein art Hund aus Africa	
beuf	12	putois	99	dromedari	23	blät. hund	23
beuffte	13		R.			hunds igel	24
biche	43	Rangier uel ranglier	60	Eber	114	hund leppard	107
bieure	83	rat	114	egles	110	hund pard	68
biffe	83	rat liron	110	egochs	110	schlatihund	68
blaireau	86	rat neul	88	grüner Egochs	119	vogelhund	25
blande	119	regnard	121	egochsen art auß Egypten	119	hundswolff	27
bouc	16	renogle		eichhermlin	111	hußmarder	78
boug	120		S.	eichorn uel eyhorn	111		97
brebis 14. de Arabie à que-		Sanglier		eichorn vß Africa oder Bar	116	Ybsch	31
ue largue 15. longue ibid.		sery		barien	112	ybsch geiß	31
C.		finge		einhorn	64	jerff Suecie	31
Car harer Picardis	99	sourd		elch/elke	52.54.57	igel	78
cerf	43	souris	T.	elg/elke/Süch elch	52.54	iltis	107
chameau	22			ellend/elend/elent	52.54.		98.99
chamois	36	Taixon				R.	
char 28. du Zibeth	72	tartarin				Rämelopard	42
cheual	19	rasson				Rämelthier	21
cheure 17. d'India	18	raulpe				Tag	28
cheureul 48.50. du musc	32.	that				wild Katzen	97
faunage	50	tigre				Egyptische wasserfatz	103
chien	25	toreau				Föler	89
chicureau	50	tortue des boys				Fölerle	83
connin	106	truye uel cochie	V.			Fornfärle	114
crapaud uel crapaude, cra-						Frott/oder Frote	110
pault	120	Vache				Fummerer	46
croisset	121	uerdier				Fupferader	119
D.		uerrat				Füngle	106
Dain	51	uncia				Fünele 106.	Indianische
daim	51	unza				ibidem	106
dromedario	23					Fünlein	106
E.		GERMANICA.				Fü	11
Efcureau	111	A.				L.	
efcurien	111	große Ackermuß	116			Laubfrösch	121
elephant	62	ader	119			lefat Noruegis	100
F.		grüner Ader	118			lemmar Noruegis	100
Foing	97	aff	91			lemmus Noruegis	100
foyne	97	affen art	95	Gabler	44	leppard	67
furet	101	ein befundere art großlach	92	gayni Borufforum	97	kleiner Leppard	68
furon	101	ter affen	78	gamb	120	looff	14
G.		affewolff	29.30.122	gartenfrott	18.	löw	66
Ginette	71	auror	29.30.31	geiß 17. Indianische	18.	luchmuf	116
graffet	121	awerochß	29.30.31	ein frömbde art wild Geiß	36	luchß 73. Der klein	75
grisart	86	B.		fen/mit für sich gebognen	36	luchß oder lüchfen art	117
H.		Babian	78	hömeren	36	lux	73
Heriffon	107	bär	65	gemß	71	M.	
I.		bärwolff	78	gemßfatz	42	Maal	119
Mard	36	baummarder	99	giraff ein frömdes thier vß	121	marder	97.99
L.		berckfuchse	89	India	111	maulwerff	116
Leopard	67	biber	83	grafffrösch	110	mauß	114
leror	115	bilchmuß	110.113.116	grauwerck	81	haußmauß	114
leure	85	bifem muß	116	greul	38	Indianische mauß	103.
licorne	64	bifem recch	52	grünflaw	38	andere	91
lieure	105	bifemthierle	51	ein ghürn von einem frömd	38	meerkatz	119
lyon	66	bock	16	den gwild	38	ein meerkatz art	119
liron	110	ein frömbde art wilder bö	39	ein ander hoim von eine vn-	105	ein frömd thier kurzlich vß	83.87
lyfarde	119. uerde	cken	118	bekanten Gwild	113.114	Dem neirwen land Brieß	119
loir	110	ein art wilder Böcken oder	79	haaß	105	lia gebracht/den Meerta	96
loup	73	schafften auß Hispania	40	haß	105	Ben etwas gleych	83
loup ceruier	85	oder Sardinia	26	haß	115	meerowch	83.87
loure		brack	88.89	haßelmuß	115	meerschweyn	119
M.		brandfuchß	46.48	große Haßelmuß	110.114	miffbellerle	119
Magot	92.93	brandhitz	13	kleine Haßelmuß	62	mold	119
mardre	99	büffel	99	helfant	43	moldwurm	116.119
marmote	93.109	büntfing	32	hermelin	43	moll	116
muron	119	ein wilde Büffel art	97	hinde oder hindin	125	mollmuß	24
muler	21	büchmarder	116	hitz	117	mor	119
mulerain	116	büchmuß		Burgündischer spise-hitz	117	multhier oder mulesel	119
mufer	116		C.	ein gehürn eines frömbden	51	21.	109
muftete	116	Chameleo	D.	gewilts/ von der art der	51	murmeltier	109
muzeraigne	116	Dämlin		Hirzen dem Renner an-	51	murmeltie	116
O.		Dam		lich	48	mürzer	116
Ours	65	Damhitz		holzfront	121		
P.		Dax		hund	25		
Porc 24. espic 87. sanglier 81							

Index.

N.	steinmarder	97.	hierth / Scotorum prisca linz	dabu	76			
Nachwölff	78	stier 10.	gu	dabuh	76			
nashorn	62	stossmuß	116	dahab	76			
nülmuß	116	fulac	41	bunde	77			
O.	T.			deeb	77			
Ochß	12	Tachmarder	97	Luzarne	73. 74			
wilde weyße Schottische	tachs	86	Marmoset	93. 94	deeba	77		
ochsen	123	tälerkrott	118	moufe	114	dischon	39	
olm	119.	tannmarder	99	mows	114	Koph	94	
otter 85. Egyptischer	103	taran	87	muntai	93. 94	Seb	77. zeeb	77
P.	tigertthier	66	Porfepyne	87	seeb	77		
Padde	120	traner	113	Rache	26	serapha	42	
pauyon	76			ratt 114.	ratte	114	Zabo	76
piber 83.	pile 116	V.	Slut hownd	25	zeebe ereb uel araboith	76		
porcopick	87	veeh 111.	Waterspagnelle	27	AE TIO PICA.			
pundren	111	vilefräß	78. 79	ILLYRICAE LIN-	Nabis	41		
puntermaa	119	vilfrassen art	78	gue nomina: quibus etiam Po-	Sandabenamet	60		
pundtmuß	111	vlf 99.	68. 127	loni, Bohemi, & alij, (Tarta-	INDICVM.			
Quapp.	120	viochß oder Viof	29. 30.	ri quoq; aliqua ex parte,	Cartazonus	62		
quatterietich	119	31. 122. 123.		ni fallor) utuntur.	POENIS VEL			
R.	Wasserhünd Schottisch	26	Akkijk albo Vwana	40	Afris usitata.			
Rainger	60	wasserochß	83	Corytanfkykozlik	36	Addax	37	
ratt ader	117	wassersau	83	Dzyka koza	36	adimain	18	
raz	114	werck	111	Gezwecz	86	Dant	33	
raz egochs	117	weyßarß von alten Griechē	39	Lifka	83	Harimun	102	
reech	49. 50	genait	39	loni	32	Iefef	76	
reechbock	50	weyß wylselin	100	los uel lasf Polonis	62. 125	Lant	33	
reechgeiß	50	wildmarder	99	Niemegka mysz	115	Mona Hifp. uel Afr.	92. 93	
ein gehörn einer reechgeiß	50	wifent	29. 31. 32	Opicze	91	Zegeries	112	
reen uel rein	60.	wolff	79	Pesletz Moscouitis	28	PER SICA.		
reynr 60.	reinßthier	60	popelycza latayacza	111	Barbuck	126		
rell 110.	rellmuß	110	porcospino	87	Girnassa	41		
rind 12.	roß	19	Renfcheron	60	PHRYGVM ET			
S.		ein Wüder vß eine thier	95	Renscheron	60	Bithynorum uoca-		
Sau	24	zißmuß	114. 116	rossomaka	78. 79	bulum.		
schaff 14.	vß Arabia mit	zifel	113	Skalna koza	64	Ganos	75	
eine breiten schwanz	15	großße zißmuß	116	seigak Moscis	124	T V R C I C A.		
mit eine lange schwanz	15	zobel	98	skrzeczek	113. 114	Akoim	40	
ein art gewilds / eine schaff	41	zündmarder	97	snak	40	Cicalus	68	
gleych	41	ANGLICA ET	folhac	finarky Moscis	40	Tatu uel tato 103. sed Ame-		
schal igel	104	Scotica.	suber	124	rica potius hoc uoca-			
schemfel	91	Ape	91	fulac Moscis	40	bulum est.		
scherrmuß	116	Badger	86	Thur	29. 123	AMERICA INCO-		
schlaf raz	115	bagert	86	Vueuercka	111	lis usitata, aut alijs No-		
erd schilkrött	118	baufon 86.	26	Zagicz	105	ui orbis.		
scherrmuß	116	brocke	86	zuber	31	Aiotochli	104	
serwoy	91	bludhunde	27	HEBRAICA, AR A=		Catiuare	99	
Indisch seile	106	bludhunde	25	bica & Chaldaica, uel		Guabiniquinax in Orbe		
sew igel	107	Deer	86	Syriaca.		nouo	105	
simme	91	Feret	101	Alcasim	102	guadaquinaum in Orbe no		
spiß / spißhirtz	44	ferret / ferrette	101	alfhed	68. 70	uo	105	
spizmuß	116	foxe	88	alphec	70	Haüt uel Haüti	96	
stachelchweyn	87	Gray	86	alnemer	67	heyrat in America	97	
steinbock	35	grebunde	26	alfebha	77	Su animal Noui orbis	127	
steinfrotten	120	Hare	105	Dabha Syr.	76. 96	Tatu	102	
						FINIS INDICVM.		

MVTANDA ET ADDENDA QVAEDAM. L. lege. A. adde.

Pag. 14. uersu 7. post omniū Hebridum, A. inquit Hector Boethius. 19. 3. l. cū Suibus, Canibus & Fele. 30. 1. l. Vri vulgò dicti (id est, Bisontis ueterum, secundum Sigismundum Baronem) alia icon non proba, ex tabula Chorographica Lithuanie Antonij Vnied, olim nobis desumpta 35. 4. l. 37. 6. post, appellat. distingue & A. Plinius. & uersu 15. post misit, A. (quā pag. sequenti dabimus.) Ad eiusdē pagine iconē adscribatur Strepsiceros Bellonij. 38. post uersum 11. A. GERM. Ein art wilder schaff in den Bergen der Insel Candia. mag ein Wundhorn oder Straubhorn genennt werden / daruñ d3 seine bömer gleych als ein straube gewunden sind. Et qui mox sequuntur uersus Germanici quatuor, imagini Strepsicerotis lo. Cais subijciuntur. 43. 14. l. 54. 32. post Germanicum nomen Elg / distingue & A. von welchem die bömer hernach volgend vff zweyerley gestalten. 56. 10. l. imo. 57. post uersum 41. A. GERM. Ein ander geschlecht deß Elends / vß Norwuegen in Engelland geführt. 63. 38. l. Vernherum. 64. ad finem pagine A. GERM. Gehörn an etlichen Hasen gefunden: welcher contrafactur mir zugefchickt hat ein glaubwürdiger glerter mañ vß Meyssen. 68. 4. l. Pantherā. 75. post uersum 39. A. ITA LICE Gatto de Zibetto. GALL. Chat du Zibeth. GERM. Ziberkatz vß Africa. 76. 5. l. & semel Zebee araboith. & uersu 15. l. Babuinum. 81. in Italicis nominibus Apri. l. Singularis in Gallicis, Porc. 86. in Mele. pro canino & suillo, l. canariū & suarium. Ibid. uersu 25. l. simile, & 26. pro quem. l. quod. 98. 21. l. Satyrion. 110. 23. A. Gallicum nomen Gliris, Muret. 117. 39. l. chera sine. 118. 16. l. Tartaruce, minoribus literis: coherent enim hæc adhuc præcedentibus. 125. post uersum 6. A. GERM. Ein stömbd thier Giraffa genaüt / od Surnappa / wol vnd eigentlich conterfect. 127. post uersum 34. A. GERM. Ein wild vnd ganz reußig thier in America od nürwen India Su genaüt / das ist / wasser: daß es gern bey dem wasser wonet.

Index.

belotte	100	poutet	99	domschweyn	87	ein art Bunden auß Africa	23
beuf	12	putois	99	dromedari	23	blät. hund	24
beuffte	13					hunds. igel	107
biche	43	R.				hund. leppard	68
bieure	83	Rangier uel ranglier	60	Eber		hund. pard	68
bifre	83	rat	114	egles	110	schlarhund	23
blaireau	86	rat liron	110	egochs	110	vogelhund	17
blande	119	rat uel	88	grüner Egochs	121	hundswolff	78
bouc	16	regnard	121	egochsen art auß Egypten	81	hußmarder	97
boug	120	renogle		119			
brebis 14. de Arabie à que		S.		eichhermlin	111		
ue largue 15. longue ibid.		Sanglier		eichorn uel eyhorn	111	Ybsch	31
C.		sey		eichorn vß Africa oder Bar	112	ybschgeiß	31
Car haret Picardis	99	singe		barien	64	jerff Suecie	78
cerf	43	sourd		einhorn	52. 54. 57	igel	107
chameau	22	souris		elch/elke	52. 54.	iltis	98. 99
chamois	36	T.		elg/elke/Güch elch	52. 54.		
chat 28. du Zibeth	72	Taixon		ellend/elend/elent	52. 54.		
cheual	19	tartarin		92	125. 57	R.	
cheure 17. d'India	18	rasson		86	embder	Kämelopard	42
cheureul 48. 50. du musc	32	taulpe		116	erdfrott	Kämelthier	21
sausage	50	that		119	erdmuß	Katz	23
chien	25	tigre		46	escl	wildkatz	97
chicureau	50	toreau		10		Egypische wasserfatz	101
connin	106	torue des boys		118		Föler	83
crapaud uel crapaude, cra-		truye uel cochie		24	F.	Fölerle	88
pault	120	V.				Fornfärl	114
croisset	121	Vache				frott/oder frote	110
D.		uerdier				Kummerer	46
Dain	51	uerrat				Kupferader	119
daim	51	uncia				Küngle	106
dromedario	23	unza				Künlele 106.	Indianische
E.						121	ibidem
Efcureau	111	GERMANICA.				121	Künlein
efcurieu	111	A.				88	Kü
elephant	62	große Aclermuß	116			90	L.
F.		ader	119			90	
Foing	97	grüner Ader	118			103	Laubfrösch
foyne	97	aff	91			101	lekar Noruegis
furat	101	affen art	95	G.		44	lemmar Noruegis
furon	101	ein befundere art großlach	92	Gabler		97	lemmus Noruegis
G.		ter affen	78	gayni Borufforum		36	leppard
Ginette	71	affewolff	29. 30. 122	gams		120	kleiner Leppard
graisier	121	aurox	29. 30. 31	gartenfrott		120	loof
grisart	86	awerockß	29. 30. 31	geiß 17. Indianische		18.	löw
H.		B.		ein frömbde art wild Geiß		18.	luchmuß
Herifon	107	Babian	78	fen/mit fürsch gebognen		36	luchß 73. der Klein
I.		bär	65	hömeren		36	luchß oder lüchfen art
Isard	36	bärwolff	78	gemß		36	lux
L.		baummarder	99	gemthfatz		42	M.
Leopard	67	berckfuchse	89	giraff ein frömdes thier vß		121	Maal
leror	115	biber	110. 113. 116	India		111	marder
leure	85	bilchmuß	116	grafffrösch		110	maulwerff
licorne	64	bifem. muß	52	graul		81	mauß
lieure	105	bifem. reech	52	grünflaw		38	haußmauß
lyon	66	bifemthierle	16	ein ghürn von einem frömd		38	Indianische mauß 103.
liron	110	bock	39	den gwild		38	andere
lyfarde 119. uerde	118	ein frömbde art wilder bö	39	ein ander horn von ein vñ		38	meerkatz
loir	110	cken	40	bekanten Gwild		59	ein meerkatz art
loup	79	ein art wilder Böcken oder	40	Haas		105	ein frömd thier kurzlich vß
loup ceruier	73	schaaßen auß Hispania	26	hamster od hamester		113. 114	dem netzen land Biet
loure	85	oder Sardinia	88. 89	haß		105	lia gebracht/den Meera
M.		brack	46. 48	haselmuß		115	gen etwas gleych
Magot	92. 93	brandfuchß	13	große Haselmuß		110. 114	meerachs
mardre	99	brandhirtz	99	kleine Haselmuß		115	meerschweyn
marbote	93. 109	büffel	32	helfant		62	miffbellerle
muron	119	bünifing	97	hermelin		100	mold
mulet	21	ein wilde Büffel art	116	binde oder hindin		43	moldwurm
muferain	116	büchmarder	117	hirtz		43	moll
mufer	116	büchmuß		Burgündischer spife-hirtz		125	mollmuß
muferne	116	Chameleo		ein gehürn eines frömbden		125	moz
muzeraigne	116	Q.		gewilds/ von der art der		21.	multhier oder mulefel
O.		Dämlin		hirtzen dem Renner an		21.	21
Ours	65	dam		lich		48	murmeltier
P.		damhirtz		holtzfrott		121	murmeltie
Porc 24. espic 87. sanglier 81		dar		hund		25	mürzer

Index.

N.	steinmarder	97.	hiert/Scotorum prisca lin	dabu	76				
Nachtwolff	78	stier 10.	119	gua	14				
nashorn	62	stossmuß	116	grew hownd/Scot.	26				
nilmuß	116	fulac	41	hunde	26				
O.	T.	Luzarne	73.	74	deeb	77			
Ochß	12	Tachmarder	97	Marmoset	93.	94			
wilde weyße Schottische	tachs	86	mouse	114	dischon	39			
ochsen	123	tällerkrott	118	mows	114	Koph	94		
olim	119.	tannmarder	99	munkai	93.	94	Seb 77.	zeeb	77
otter 85. Egyptischer	103	taran	87	Porpepyne	87	feeb	77		
P.	tigertthier	66	Kache	26	serapha	42			
Padde	120	traner	113	ratte	114.	Zabo	76		
paunyon	76	V.	Slut hownd	25	zeebeereb uel araboth	76			
piber 83.	pile	116	Waterpagnelle	27	AE TIOPICA.				
porcopick	87	Veeh 111.	fliegend	112	Nabis	41			
pundren	111	vilestraf	78.	79	Sandabenamet	60			
puntermaa	119	vilfrassen art	78	ILLYRICAE LIN-					
pundtmuß Q.	111	vlk 99.	vntz 68.	127	gue nomina: quibus etiam Po-				
Quapp.	120	viochß oder Vior	29.	30.	loni, Bohemi, & alij, (Tarta-				
quatteriesch	119	31. 122. 123.	W.	ri quos; aliqua ex parte,					
R.	Wasserbüß Schottisch	26	Akkijk albo Vwana	40	Addax	37			
Rainger	60	wasserochß	83	Corytanfkykozlik	36	adimain	18		
ratt ader	117	wassersau	83	Dzyka koza	36	Danc	33		
ratz	114	wereß	111	Gerwecz	86	Harimun	102		
ratz egochs	117	weyßarß von alten Griech	39	Liska	88	Iesef	76		
reech	49.	50	genant	39	loni	32	Lant	33	
reechbock	50	weyß weyßelin	100	los uel las Polonis	62.	125	Mona Hisp. uel Afr.	92. 93	
reechgeiß	50	wildmarder	99	Niemegka mysz	115	Zegeries	112		
ein gebörn einer reechgeiß	50	wisent	29.	31.	32	PER SICA.			
reen uel rein 60.	50	wolff	79	Peffetz Moscouitis	28	Barbuß	126		
reynor 60.	reinßthier	60	popelycza latayacza	111	Girnassa	41			
rell 110.	rellmuß	110	porcofino	87	PHRYGVM ET				
rind 12.	roß	19	Reufcheron	60	Bithynorum uoca-				
S.	Zißmuß	114.	116	roffomaka	78.	79	bulum.		
Sau	24	zifel	113	Skalna koza	64	Ganos	75		
schaaß 14.	vß Arabia mit	15	seigak Moscis	124	TVRCICA.				
ein breiten schwanz	15	große Zißmuß	116	skrzecziek	113.	114	Akoim	40	
mit ein lange schwanz	15	zobel	98	fnak	40	Cicalus	68		
ein art gewilds / ein schaaß	41	zündmarder	97	fniatky Moscis	40	Tatu uel tato 103.	fed Ame-		
gleych	104	ANGLICA ET	91	solhac	124	rica potius hoc uoca-			
schal igel	91	Scotica.	86	fuber	31	bulum est.			
schemfel	116	Ape	91	fulac Moscis	40	AMERICAE INCO-			
schermuß	115	Badger	86	Thur	29.	113	lis usitata, aut alijs No-		
schlaf ratz	118	bagert	86	Vucuercka	111	ui orbis.			
erd schiltkrott	116	baufon 86.	bracke	26	Zagicz	105	Aiotochtili	104	
schormuß	91	brocke	27	zuber	31	Catiuare	99		
serwoy	106	bludhunde	25	HEBRAICA, AR A-		Guabiniquinax in Orbe			
Indisch seile	107	bludhunde	86	bica & Chaldaica, uel		nouo	105		
few igel	91	Seer	101	Syriaca.	102	guadaquinaum in Orbe no			
simme	44	feret	101	Alcasim	68.	uo	105		
spife/spisshirtz	116	ferret/ferrette	88	alfhed	70	Haüt uel Haüti	96		
spizmuß	87	foxe	86	alphec	70	heyrat in America	97		
stachelschweyn	35	Gray	26	alnemer	67	Su animal Noui orbis	127		
steinbock	120	grebunde	105	alfebha	77	Tatu	102		
steinfrotten		Hare		Dabha Syr.	76.	96	FINIS INDICVM.		

MVTANDA ET ADDENDA QVAEDAM. L. lege. A. adde.

Pag. 14. uersu 7. post omnium Hebridum, A. inquit Hector Boethius. 19. 3. l. cū Suibus, Canibus & Fele. 30. 1. l. Vri uulgo dicti (id est, Bionis ueterum, secundum Sigismundum Baronem) alia icon non proba, ex tabula Chorographica Lithuanie Antonij Vuied, olim nobis desumpta. 35. 4. l. Kiz. 37. 6. post, appellat, distingue & A. Plinius. & uersu 15. post misit, A. (quā pag. sequenti dabimus.) Ad eiusdē pagina iconē adscribatur Strepsicerotus Bellonij. 38. post uersum 11. A. GERM. Ein art wilder schaaßen in den Bergen der Insel Candia. mag ein Wundhorn oder Straubhorn genennt werden/darum dz seine hömer gleych als ein straub gewunden sind. Et qui mox sequuntur uersus Germanici quatuor, imagini Strepsicerotis 10. Caus subijciantur. 43. 14. l. naillanap. 54. 32. post Germanicum nomen Elg/distingue & A. von welchem die hömer hernach volgend vff zweyerley gestalten. 56. 10. l. ind. 57. post uersum 41. A. GERM. Ein ander geschlecht des Elends / vß Konvungen in Engelland geführt. 63. 38. l. Vuernherum. 64. ad finem paginae A. GERM. Gehörn an etlichen Hasen gefunden: welcher contra factur mir zūgeschickt hat ein glaubwürdiger glerter mann vß Meyßen. 68. 4. l. Pantherā. 75. post uersum 39. A. I T A LICE Gatto de Zibetto. GALL. Chat du Zibeth. GERM. Zibethkatz vß Africa. 76. 5. l. & semel Zeebe araboth. & uersu 15. l. Babuinum. 81. in italicis nominibus Apri, l. Singularis in Gallicis, Porc. 86. in Mele. pro canino & fuallo, l. canariū & fualrium. Ibid. uersu 25. l. simile, & 26. pro quem. l. quod. 98. 21. l. Satyrion. 110. 23. A. Gallicum nomen Gliris, Muret. 117. 39. l. chers sine. 118. 16. l. Tartarica, minoribus literis: coherent enim hac adhuc praecedentibus. 125. post uersum 6. A. GERM. Ein frömbd thier Giraffa genant / od Surnappa/wol vnd eigentlich conterfect. 127. post uersum 34. A. GERM. Ein wild vnd ganz reübig thier in America od nürwen India Su genant/das ist/wasser: Daß es gern bey dem wasser wonet.

AMPLISSIMIS HEROIBVS. D. THOMAE ET

D. IOANNI ILLVSTRISSIMI AC POTENTISSIMI

Principis Henrici Gray Suffolchiæ ducis fratribus, Conradus

Gesnerus Tigurinus S. D. P.

VOLEMTVS ille uirtutum uestrarum, Heroes præstantissimi, splendor à Britannis (ut ille inquit) penitus toto orbe diuisis, tanto maris terræq; interuallo, ad nos usque diffusus, ut hæc Quædrupedum animantium Icones, omnigenorum Dei & mirabilium operum umbras, Eminentia uestræ dedicarem, facile mihi persuasit. Siquidem amplissimæ familie uestræ diuinas planè uirtutes & regia ornamenta, quibus illa iam inde à maioribus magnifice tanquam hereditaria successione, animi corporumq; & fortune bonis resplendet, nemo nõ bonus & egregius uir, qui semel cognouerit, laudare, & in domus suis Dominum Deum prædicare pergit. Neque uerò id mirum: in hac enim nunc frater uester illustrissimus Suffolchiæ dux, uir nunquam satis laudatus, instar Solis inter minora sidera elucescit. Qui non ipse tantum omnibus bonis & felicit Principis laudibus gloriaq; absolutus est: sed pleriq; omnes qui in eius aula & familia uiuunt (plurimi quidem illi & nobiles uiri) uirtutum optimi Principis æmuli, in bonarum literarum ac pietatis studio tum sponte sua, tum doctrina & pietate præstantium uirorum, præcipuè uerò Iacobi Haddoni, Thomæ Hardingi, & Io. A. Elmeri concionibus exhortationibusq; subinde exercentur. Quid dicam de filiabus Principis, Ioanna, Catharina? quæ præcipuis sui sexus ornamentis pudicitia ac modestia insignes, ita supra sexus conditionem doctrina rerum linguarumq; cultiorum Latine & Græcæ, & (quod præcipuum est) diuino sinceræ ueterisq; religionis Christianæ studio instructæ excellunt. Has quidem ut Deus omnipotens, pulcherrimum humano generi propositum exemplar, quàm diuissime pro sua ineffabili benignitate incolumes conseruet, ac in illustre fastigium, ubi quàm plurimos ad felicem sui imitationem mouere, & ad uitæ sanctimoniam Christiq; nostri gloriam promouere & allicere uelint ac possint, mature euehat, toto equidem pectore opro & oro. Iam uerò de uestris laudibus, inclyti uiri, quæ non pauca in uobis Dei liberissimi munere conspicue sunt, longior mihi instituenda erat oratio: quàm ego, tenuitatis in dicendo meæ cõscius mihi, illis relinquere, qui propius uos uestraq; omnia perspecta habent, quàm pauca forsitan & minora dumtaxat afferendo multa magnaq; præterire, posteris tradendam malui. Hoc unum dicam, magna apud nos per homines fide dignor de uestro in ueram pietatem bonasq; artes & literas studio, ac homines earum studiosos fauore, præconia iam in plurimum animis certa confirmataq; esse. His accedit mirifica cum prudentia uestræ in rebus domi ac in pace Regni gestionibus, tum foris & in bello circa rem militarem peritiæ ac fortitudinis, ut multis hætenus periculis declarastis, Iam & prædicatio. Quibus in uobis diuinitus collocatis bonis ut Anglia uestra diu & prosperè fruatur faxit Deus opt. maximus. Hæc ita se habere cum mecum æstimarem, animi uestri celsitudine fretus, has Animalium picturas sub nomen uestri patrociniõ adere non dubitavi. Quanquam enim insula uestra, uiros multos incomparabilis doctrina subinde producat: spero tamen magnum & excelsum animum uestrum nullis locorum finibus includi aut cohiberi posse, quò minus se qualis quantusq; sit erga externos etiam declaret: idq; diuina quadam Dei omnium patris imitatione, qui beneficentiam, ita ut Sol suam lucem, æquè in omnes partitur. Accipite igitur, magnanimi uiri, hoc ceu anathema uirtutum uestrarum ueluti templo consecratum, in quo per otium aliquando uarias & admirandas Animalium species contemplantur: ex qua contemplatione tũ oblectemini obiter, tum in meditatione Dei omnium opificis (per quem est, mouetur & uiuit quicquid in rerum natura extat, suo quodq; modo & quodam diuinitatis uestigio) animis prouehamini. Spectabitis hic uelut in theatro bestias, non uulgares tantum, quarum si nõ raritas, pictura saltem delectabit, ars semper liberalis & nobilis iudicata: sed peregrinas etiam, quas uel Asia, uel mirabilium ferarum mater Africa, uel ad extremam meridiem remotus orbis nouus, uel ad ultimum Septentrionem diuersæ regiones alunt. Spero autem nõ pictoribus tantum alijsq; artificibus, qui rerum imagines quoquo modo exprimere conantur, propter artem cuiq; suam, sed alijs etiam plerisq; propter uoluptatem quam rerum naturæ admiratio parit, institutum hoc nostrum approbatum iri. Nam licet eadem fere imagines in magnis Voluminibus nostris, cum prolaxis singulorum descriptionibus reperiuntur: iucundius tamen & cõmodius pro multorum conditione fore uisum est, si separatim ederet: & uobis quoque non ingratis, quibus propter grauissimæ Reipub. negotia, magna Volumina uersare nõ uacat. Valere. Tiguri in Heluetia, Anno redempti orbis M. D. LIII. quinto Calendas Augusti.

Hanc epistolam cur hic in uoluminis calce posuerim, in Præfatione ad Serenissimam Angliæ Reginam exposui.

N LIBRVM, qui Auium eicones & nomenclaturas continet, emendationes & additiones pauculas, quæ ad eius finem ponendæ fuerant, incuria quadam omiffas: huc referre libuit.

Pagina 44. post Fringillæ iconē & nomina, hæc subiiciantur. Aues insolitæ Salodori uisæ per hyemē anni 1559. fuerunt auiculis, quas Fringillas uocant, magnitudine æquales, & omnino iisdē quoq; cum illis (præsertim fœmellis) coloribus, sed paulò explicatioribus: & rostro subflauo, in extremitate tantum nigro. Vox non eadem, sed magis incondita, & rauca quodammodo. In summa, ita repræsentabant Fringillas nostras pulchriores, ut dubitare aut negare nullus fuisset ausus, quin essent de illarum genere. Multitudine autē uolabant incredibili. solas syluas frequentabant, & præcipuè fagorum: tribus aut quatuor mensibus conspectæ. Hæc ex literis præstantissimi Salodorensis medici Apollinaris Burcardi.

Pag. 67. uersu 1. ut Rondeletius coniicit, dele hæc uerba.

Pag. 68. 3. esse, lege etiam.

Pag. 71. ad uersum 7. adde, Vide infra pag. 101. in Gallinula Serica.

Pag. 74. 4. diuersam, adde exhibet.

Pag. 75. penultimo uersu, pro Rondeletius scribe Bellonius.

Pag. 77. 6. post uocatur, adde, quasi Costæ. (nam costam pro latere dicunt, s. non proferunt) Ibidem uersu 8. Iconem Bellonius non apponit. Gallicè circumloquitur, petit plongeon espece de canard, hoc est, Mergus paruus species Anatis. Nos Mergum ab Anate specie distinguimus: & hanc auem Anatum potius quàm Mergorum generi adnumeramus. Capitur etiā in nostro lacu, in uentriculo dissectæ cochleas & strombos reperi. Nostri uocant *Vollente*, à pleno & probè cōpacto parui corporis habitus: & alio nomine *Muggentle*, uel *klein Muggent*: id est, Anatem muscariam minorem, sed nomen Muscariæ ad duas aut tres species referunt. quare magis probārim aliterum, nam & aliam quandam Anatem maiorem, per omnia huic similem, & similiter cinctam, sed crista maiore, *Vollent* appellant, pondere unciarum 33. plerunq; minor, hoc pondere uncij 10. plerunq; leuior est, crista tam parum eminente, ut non nisi ab attento animaduertatur, &c.

78. 1. post uocant, adde, ein *Muggent*.

90. 3. dele hæc uerba, Ortygometra fortè Bellonij. & ad finem uersus noni, adde: De nomine Ralli plurales in Ortygometra pag. 71.

100. 5. plumbino, lege piombino.

Pag. 130. post ea quæ de Caprimulgo scripsi addantur hæc: His scriptis, doctissimi uiri Guil. Turneri ex Angliā literas accepi: in quibus præter alia de hac ipsa aue ita ad me scribit: De Caprimulgo, tam in Angliā quàm in Germania mihi sæpissime uiso, nisi tardius tuas accepiissem, plurima scripturus eram, nam lacte diu alui. Gulam habuit longè proportionē capacissimā, Prope Bonnam uocatur ein *Nacht-rap*, in Angliā an *Euehur* & an *Horst*.

Ad finem pag. 131. De Passere solitario, hæc addantur. Alius est Passer solitarius, sic dictus circa Geneuam: cuius (maris in eo genere) picturam summa arte & elegantia factam Claudius Textor Benedicti uiri doctissimi & præstantissimi Geneuæ medici, summæ spei filius, nuper ad me dedit: capitis, colli dorſiq; colore cœruleo, sed maculis subruſſis insperſis: uentre ruſſo: cauda nigro & ruſſo distincta. pennis alarum fuscis, marginibus tamen subruſſis, aut subflauis. macula ad alarum initium candida & transuersa, dorsum uersus, ubi punctis etiā candidis uariatur. Crura fusca sunt. rostrum longiusculum, directum, & acutum, nigricat. Hæc ego ad picturam, ipse uerò in epistola: Aliquando (inquit) misisti ad patrem Rubeculæ saxatilis (ut uocas) iconem, quæ prorsus consentire uidetur cum fœmina Passeris soliuagi maris. Hæc auis, mas præsertim, si edocta fuerit canere, suauissimè uarias uoces imitatur: quas etiā in syluis admodum sonoras summa gutturis contentione acutissimè eiacular. Mas & cicur qui canere nouerit, numo aureo uanit his in locis. nam & propter egregiū cantum, & insignes colores, cœruleum præsertim ac puniceum, quibus ornatur, maximo est in precio.

Ad finem pag. 132. adijcienda sunt hæc. Sic ille. Sed alius Passer canarius nominatur Geneuæ, (cuius iconem doctissimus iuuenis Claudius Textor mihi donauit,) non Citrinellæ nostræ dissimilis, similis uerò Passeri spermologo illi, quem Emberizam flauam (propter partis supinæ colorem,) nostri nominant, ut ex primo picturæ aspectu iudicauit.

